

Gerhard Utikal

Židovská rituální vražda

Nežidovské objasnění

Z německého originálu Gerhard Utikal, *Der jüdische Ritualmord. Eine nichtjüdische Klarstellung*, 4. und 5. Auflage, vollständig neu bearbeitet und erweitert, Hans W. Pötsch Verlag, Breslau 1937, přeložil © Jaroslav Voříšek 2006

Židovská rituální vražda

Zdroj: „Le Grand Théâtre Historique“, Leiden 1700

Gerhard Utikal

**Židovská rituální
vražda**

Nežidovské objasnění

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	7
Předmluva	8
Úvod	9

První díl

Historický přehled

1. Starověk	10
2. Středověk a novověk	13
3. Nejnovější doba	21

Druhý díl

Nejznámější případy rituálních vražd

1. Zavraždění pátera Tomáše	22
2. Tisza-Eszlár	24
3. Polná	27

Třetí díl

Židovské hromadné vraždy

1. Všeobecně	41
2. Egypt	42
3. Persie	42
4. Římská říše	43
5. Francouzská revoluce	44
6. Listopadová revolta 1918	47
7. Sovětské Rusko	49
8. Španělsko	54

Čtvrtý díl

Smysl, cíl a důsledky

1. Jak probíhá rituální vražda?	55
2. Je požívání lidské krve Židům zapovězené?	57
3. Použití krve	59
4. Kohout kapporoh	61
5. Obhájci a zastánci židovských rituálních vražd	63

Závěr	66
-------------	----

Dodatek 1: Židovská rituální vražda – Chicago 1955	68
--	----

Dodatek 2: Ruské noviny píšou o rituálních vraždách dětí, páchaných ruskými Židy (2005)	77
Přehled literatury	78

Úvodní slovo editora českého překladu

I přes zuřivé popírání a zalhávání stonásobně historicky doložené židovské rituální vraždě pro krev má o ní nežidovská veřejnost alespoň nejasné povědomí. Zcela neznámá je však existence nesrovnatelně horší věci, tedy masových rituálních vražd, na něž jako jeden z prvních upozornil autor této knihy.

„Pod pojmem rituální vražda se obecně rozumí jen *vraždy jednotlivých osob*. Přesto si zde musíme objasnit také a především Židy spáchané masové popravy nežidovských národů a zahrnout je pod pojem „rituální vražda“. Krvelačná nenávist vůči všemu nežidovskému se ve všech dobách projevovala také formou masového vyvražďování celých národů.“

„Rituální vražda v klasickém smyslu slova je jen mírnější formou věčné židovské hromadné vraždy. *Jednotlivými vraždami se židovstvo spokojuje jen z nezbytí, protože jeho ideálem zůstává masová vražda*. Mezi těmito dvěma formami židovských zločinů neexistuje příčinně žádný rozdíl: Obě odpovídají židovské podstatě a jejich užívání je určováno jen právě danými mocenskými poměry. K rituálním vraždám dochází čas od času ojedinele, vždy však jsou jen doprovodným jevem židovské masové vraždy.“

Editorem vložené dva dodatky jsou jen malou ukázkou skutečnosti, že individuální rituální vraždy neustaly ani v nejnovější době, jak naznačují děsivá čísla případů pohřešovaných (a nikdy nenalezených) dětí, z nichž nepochybně jen určitá část jde na vrub „obyčejných“ kriminálních zločinů. – Hromadné vraždy, páchané v zájmu šílených a bezbožných plánů talmudských sionistů, jsou nám dnes již zcela bezostyšně předváděny v masmédiích např. ze Srbska, Iráku, Afghánistánu a mnoha dalších míst celého světa.

Nikdo rozumný nebude mít židovstvu jako celku za zlé, že se nařčení z rituální vraždy pro krev brání třeba i vytáčkami a zalháváním, zvláště dotýká-li se tak hrozný čin jen určité skupiny Židů. Nicméně by v tomto ohledu neměli být nějak zvlášť nedůtkliví, protože my Nežidé máme stejně tak právo bránit své děti před košeráckým nožem sektářů a trvat na jejich potrestání bez výjimky.

Takže ať už k autorovým slovům zaujmeme jakékoli stanovisko, rozhodně bychom se jimi neměli pod dojmem naočkované propagandy ukvapeně pohoršovat jako projevem „antisemitismu“, a důkladně se nad nimi zamyslet, zda odpovídají faktům a hledat další prameny k objasnění „životně důležité otázky pro všechny nežidovské národy, kterou se zabývají již po staletí“.

Našim nežidovským čtenářům!

V průběhu přípravy předkládaného díla do tisku před námi vystala důležitá otázka, zda dát přednost německému písmu nebo latince.

Uznali jsme za potřebné, aby v knihách zachycené myšlenky a skutečnosti byly v co nejširší míře přístupné i Němům, protože v tom spatřujeme nejen němec-

kou úlohu, nýbrž závazek vůči všem nežidovským národům. Byly to pravděpodobně právě tyto úvahy, které přiměly ostatní vydavatele dát přednost latince.

Úlohou těchto knih je napomáhat národům k pochopení společného nepřítele a rušitele míru. Takové pochopení je však možné pouze na základě vzájemného respektování svérázu jednoho každého národa. Německé písmo je však již tak neoddělitelně spojeno s německým jazykem, že nakonec naše rozhodnutí vyznělo v jeho prospěch.

Stranou našich úvah zůstali ti, kdo se z politických důvodů stavějí k německému písmu odmítavě, protože představuje součást německého kulturního bohatství; ti by se ostatně tak jako tak našimi díly nezabývali. Nám jde o správně smýšlející Němce, kteří ve zvolení německého písma rozpoznají naši upřímnou úctu k svéráznosti a jedinečnosti ostatních národů a tedy i jejich vlastního.

Považovali jsme však za správné vybrat zjednodušené německé písmo v zájmu snadnější čitelnosti pro Němce. Doufáme, že toto řešení najde pochopení u všech dobře smýšlejících čtenářů.

Vratislav, únor 1937.

Hans W. Pötsch, zahraniční odbor

Předmluva

O rituální vraždě již vyšly početné knihy. Předkládané dílo je však první, které o ní pojednává komplexně a zabývá se tedy také s ní souvisejícími hromadnými židovskými vraždami.

Vědomě jsme tentokrát upustili od všeobecného projednávání židovské otázky, abychom tím důkladněji mohli prozkoumat tuto speciální dílčí oblast židovské zločinnosti. Ukážeme a doložíme si souvislost a vnitřní sounáležitost mezi rituální vraždou a židovským hromadným vražděním, protože je nezbytné i tuto speciální oblast židovské zločinnosti ukázat a objasnit co nejširšímu okruhu Nežidů a tím ji uchránit před zlehčováním nebo dokonce zapomináním.

Po úplném rozebrání prvních tří vydání této knihy a získání autorských práv vydavatelstvím bylo dílo zcela přepracováno.

Zvláštní dík zde vyslovujeme za početné podněty hlavně ze strany německého tisku, k nimž se při přepracování díla dalekosáhle přihlédlo.

Kniha byla co do obsahu důkladně zrevidována, doplněna a podstatně rozšířena. Téměř úplné vypuštění všeobecných výkladů nám umožnilo tím podrobnější pojednání specifického tématu. Obsah díla byl nově rozčleněn a jazykově přepracován.

Předkládaná kniha nyní odpovídá těm nejpřísnějším požadavkům a stává se tím účinným příspěvkem v boji proti židovstvu.

Vratislav, únor 1937.

Vydavatelství Hans W. Pötsch Verlag

Úvod

Ze spisů početných soudních jednání zjišťujeme, že mimo jakoukoli pochybnost byly židovské rituální vraždy páčány. Při příležitosti částečného zákazu této knihy v Rakousku tamější soud příznačně uznal za danou skutečnost židovské rituální vraždy.

Co se vlastně rozumí tímto tajemným cizím slovem? Pojem vraždy jako takové je každému člověku jasný; rituálem se označuje posvátné religiózní konání. Rituální vražda je tedy vražda k výkonu židovských tzv. „religiózních“ obyčejů, v nichž ústřední roli hraje krev Nežidů. Je pochopitelné, že Židé tento obyčej vždy drželi co možná v tajnosti, a především před veřejností jej zarputile popírali. Až neuvěřitelná schopnost Židů lhát je všeobecně známá; vždyť například takový Schopenhauer označuje Židy za velké mistry lži.

Pro správné pochopení fenoménu rituální vraždy je nezbytným předpokladem znalost nejdůležitějšího religiózního obyčeje Židů. Je všeobecně známo, že Žid má zcela svérázné chápání náboženství. Nejvýraznější zjištění a nejhrubší materialismus nacházíme právě u Židů. Osobní zdar, bohatství a panovačnost jsou vlastnosti, které si pro sebe nárokuje, a znamenají mu obsah života. Žid nechce nic slyšet o posmrtném životě a nelze u něj nalézt sebemenší stopu po idealistickém smýšlení. Žít, bojovat a snad i zemřít pro mocnou myšlenku jsou pro něj nepochopitelné pojmy. Hlavním cílem tohoto národa je vydělávat peníze za každou cenu a jakýmkoli prostředky; cesta k tomu hraje zcela podřadnou roli. Proto jsou pro něj obvyklými prostředky lež a podvod. Žid ostatně již před dvěma tisíciletími projevoval stejné postoje a stejné vlastnosti jako dnes. Stačí si k tomu připomenout nejznámější příběhy Starého zákona, např. ošizení Abraháma Lotem o dobytek a pastviny, Jákobův podvod na svém bratru Ezauovi ohledně prvorozeneckého práva, kupčení Židů v chrámu za Kristových časů a mnoho dalších. Bylo by možné uvést zde ještě nespočet dalších příkladů stejného druhu z nejstarších dob.

V Talmudu se prohlašuje, že přísaha, kterou Židé skládají v soudních sporech s Nežidy, je vždy neplatná. Jestliže například Žid vyhraje soudní spor s Nežidem na základě křivé přísahy, pak to podle talmudského pojetí není zločin, nýbrž dokonce znamenitý čin v religiózním smyslu. Přísahy mají závaznost a musí se jich příslušně dbát pouze v procesech mezi Židy. Proto musí Árijec v soudních procesech se Židy většinou podlehnout, protože lež a křivá přísaha jsou dvě zbraně, které Židům jejich vlastní náboženství pro takové případy přímo prikazuje.

Kromě toho je zde také modlitba Kol nidre, která předem zneplatňuje všechny takové přísahy a sliby, učiněné v předcházejícím a i příštím roce. Tato modlitba je jednou v roce předčítána rabínem na Den smíření.

Je mimo jakoukoli pochybnost, že židovské religiózní i společenské zákoníky Talmud a Šulchan aruch obsahují v zásadě jen pokyny, jak si mají Židé mezi sebou a především vůči Nežidům počínat. Nežidé jsou v Talmudu na mnoha místech označováni za dobytek, který byl stvořen v lidské podobě jen proto, že by bylo „vyvoleného národa“ nedůstojné nechat si sloužit zvířaty. Podle židovského religiózního pojetí je tedy jedinou úlohou Nežidů posluhovat Židům a pracovat na ně.

Již jen tato malá ukázka religiózního chápání Židů je pro nás tak odpudivá, že by mohla být mnohými považována za čirou bajku. Bohužel je mezi Nežidy stále ještě až příliš rozšířená představa, že Talmud a Šulchan aruch jsou přece dávno zastaralé záležitosti a současní Židé si jich prakticky už vůbec nevšímají. Je jen příznačné, že toto pojetí ponejvíce hájí a šíří samotní Židé, kteří přirozeně mají všechny důvody klamat v tomto smyslu ostatní národy. Není třeba vysvětlovat, že se tím snaží odvést veřejnost od správného chápání a postojů.

V židovské religiózní praxi hraje krev významnou, ba možno říci podstatnou roli. Žid je přesvědčen, že krev má schopnost usmířit jej s jeho Bohem Jahvem. Krev a především lidská krev je tedy v židovských religiózních obyčejích nebytná, a rituální vražda je cestou k jejímu získání.

První díl

Historický přehled

1. Starověk

Ponechme stranou otázku, do jaké míry byly přinášeny lidské oběti a páčány rituální vraždy také u nežidovských národů v raných dějinách. Svědomité historické bádání ukazuje, že je zde třeba soudit zvláště pečlivě a opatrně. Není pochyb o tom, že religiózní pomatenost určitých kněžských kast mohla ten nebo onen národ svést až k rituálním vraždám. Dílem, a velmi pravděpodobně většinou, spočívají takové zprávy na přehánění Římanů, kteří tyto věci malovali v pochmurných barvách k zakrytí svých vlastních činů, a to především u Germánů.

Je však zcela jisté, že lidské oběti a rituální vraždy jsou známé především u jistých orientálních národnostních skupin starověku a zvláště se vyskytovaly u národů, příbuzných pozdějšímu židovstvu.

Nejstrašnější lidské oběti byly časté u starých Féníčanů, kteří uctívali božstvo Molocha, představované dutou kovovou sochou s býčí hlavou. K přijetí oběti se socha nejprve ohněm rozpálila do červeného žáru, poté se do napřažených rukou božstva vládaly malé děti, a nakonec nechávaly sklouznout do žhnoucího nitra figury. Podobné nelidské oběti lidí existovaly také u Kartaginců, kteří svůj původ odvozovali od Féníčanů. Oběti byly přinášeny k odvrácení nejrůznějších nebezpečí od lidu a státu, a proto musely své děti k takovému hroznému účelů odevzdávat nejpřednější rodiny. Přítomné matky ubohých dětí navíc nesměly dávat najevo žal a bolest, protože by se tím Molochu oběť znelíbila. Hlasitá hudba současně přehlušovala pláč a křik mučených dětí. Původně přísné religiózní pojetí se časem uvolňovalo a začaly se obětovat i cizí děti. Když však bylo Kartágo znovu ve velké tísní, přinesly přední rodiny města dvě stovky vlastních dětí za oběť Molochu, a dalších tři sta rodin nabídlo své děti k utišení hněvu božstva a k záchraně státu.

Kmenovou zemí Féníčanů byla nejspíše Sýrie, kde později žila část Židů. Obětování Molochu, o němž vypráví Starý zákon, bylo spojeno s touto zemí, a také se

zde po řadu století udrželo. Tím je zcela oprávněněn předpoklad, že lidské oběti sloužily Židům za možný vzor pro jejich rituální vraždy.

V syrském městě Hierapolis byl chrám, zasvěcený bohyni Atergatis, oblíbeným obětištěm národů Arábie, Asýrie, Babylónie, Cilicie, Fénicie a Kappadocie. S malými dětmi, zašitými v pytlích, vystupovali kněží na cimbuří chrámu. Za dunění a vřeštění cimbálů, bubnů a fléten pak nešťastné oběti shazovali dolů se slovy: „To jsou, ó bohyně, tobě obětované děti...“

V Mezopotámii uctívali slunečního boha Šemala a měsíční bohyni Mylittu obětováním novorozenců. Uvařené maso obětí smísili s moukou a připravovali z něj zvláštní, plackám podobný pokrm, na němž si pak pochutnávali zasvěcenci a kněží kultu. Jiné národy zase věřily, že po špatných žních lze obětováním dětí obnovit úrodnost půdy. Za tím účelem jejich kněží rozřezávali novorozence na kousky a zahrabávali je na polích.

Také v bibli najdeme narážky na lidské oběti. Zde je třeba hned konstatovat, že jak rabíni, tak i ostatní falešní vykladači bible po staletí tyto pasáže podávali tak, jak to vyžadovaly právě dané požadavky židovstva. Pro nás může být rozhodující pouze klasifikování Písma jako celku.

Pod tímto zorným úhlem obsahuje Písmo tři případy, z nichž lze soudit, že Jahvemu byly přinášeny lidské oběti. Jako první z nich si uvedeme Knihu soudců (11,29-39):¹

„Tu spočinul na Jiftáchovi duch Hospodinův a on táhl Gileádem a Manassesem do Mispy gileádské a odtamtud táhl proti Amónovcům. Jiftách složil Jahvemu slib: ‚Vydáš-li mi Amónovce opravdu do rukou, pak ten, kdo mi vyjde naproti z vrat mého domu, až se budu vracet v pokoji od Amónovců, bude patřit Jahvemu a toho dám v zápalnou oběť.‘ Nato vytáhl Jiftách do boje proti Amónovcům a Jahve mu je vydal do moci. Připravil jim zdrcující porážku mezi Aróerem a cestou do Mitínu až po Ábel-keramím, totiž dvacet měst. Tak byli Amónovci před syny Izraele pokořeni.

Když přicházel Jiftách ke svému domu, hle, vychází mu naproti s bubínky a tancem jeho dcera. Měl jenom tu jedinou, kromě ní neměl syna ani dceru. Jak ji uviděl, roztrhl své roucho a zvolal: ‚Ach, má dcero, srazilas mě do prachu, uvrhla jsi mě do zkázy. Zavázal jsem se svými ústy Jahvemu a nemohu to vzít zpět.‘ Ona mu odpověděla: ‚Můj otče, když ses svými ústy zavázal Jahvemu, učiň se mnou, co jsi vyřkl, za to, co Jahve pro tebe učinil, abys mohl vykonat pomstu nad Amónovci.‘ Požádala však svého otce: ‚Ponech mi ještě dva měsíce. Ráda bych odešla do hor a oplakávala se svými družkami své panenství.‘ Otec jí řekl: ‚Jdi.‘ Propustil ji na dva měsíce a ona odešla se svými družkami oplakávat na horách své panenství. Po uplynutí dvou měsíců se vrátila k otci a on splnil slib, který o ní učinil.“

Druhý příklad přinášení lidských obětí Jahvemu je zaznamenán ve 2. Knize královské (3,27). Zde se vypráví, jak moábský král před očima všech svého prvorozeného syna dal v zápalnou oběť na městských hradbách. Stalo se tak ve chvíli, kdy

¹ Citovaný text Starého i Nového zákona vydal spolu s dalšími odborníky D. G. Kautzsch, profesor teologie v Halle a. S., nakl. J. C. D. Mohr (Paul Siebeck) 1899.

byl nepříteli zahnán do úzkých a neviděl žádné jiné východisko. Zápalná oběť měla Boha přimět, aby jej nechal zázrakem zvítězit.

Také zde jsou pokusy o výklad v tom smyslu, že přece z řečeného není jisté, zda tato oběť byla přinesena židovskému nebo pohanskému Bohu.

Dále je v První knize Mojžíšově (22) vylíčena chystaná oběť Izáka. Jahve požadoval od Abraháma lidskou oběť na důkaz poslušnosti, byť i k ní nakonec nedošlo.

Starý zákon také na několika místech vypráví, že se Židé rovněž dopouštěli rituálních vražd, aby tím obětovali „pohanským“ božstvům. Např. v První knize královské se mluví o tom, že již letitý Šalamoun z lásky ke své „pohanské“ ženě zřídil na pahorku východně od Jeruzaléma obětiště na počest božstev Kemoše a Milkoma, která byla rovněž uctívána lidskými oběťmi. Nelze vyloučit, že se jich Šalamoun sám účastnil.

V téže První knize královské se říká, že za panování krále Achaba vystavěl Chiel Bételský město Jericho. Na Abírámovi, svém prvorozeném, položil jeho základy a na Segúbovi, svém nejmladším, postavil jeho bránu.

A ještě v Druhé knize královské se líčí, jak judský král Achaz uvrhl do ohně svého syna podle obětních přepisů pohanských národů. Jako příčina zániku judské a izraelské říše jsou mj. uvedeny lidské oběti: „Opovrhli příkázáními svého Boha, udělali si obrazy model, vzývali hvězdy a uctívali Baala; dokonce i své syny a dcery obětovali v ohni a věstili budoucnost... „

Ve Druhé knize letopisů (33,6) se o králi Manašem praví: „Své syny provedl ohněm v údolí syna Hinómonova, věstil z oblaků a obíral se hadačstvím a čarováním...“

106. žalm mj. uvádí: „Obětovali své syny a dcery běsům. Nevinnou krev svých synů a dcer prolévali...“

Prorok Izajáš (57,4-5) v 8. století před Kristem o Židech zvolal: „Komu se tak škodolibě posmíváte? Což nejste děti nevěrnosti, potomstvo zrady? Vy, kteří uctíváte modly pod stromy, v roklích i pod skalními útesy, a pobíjíte své vlastní děti!“

Není naší úlohou zabývat se zde příčinami židovského obětování lidí. Postačí nám konstatování, že Židé přinášeli lidské oběti jak svému vlastnímu Bohu Jahve-mu, tak i ostatním božstvům; zjevně z pragmatických důvodů.

Již zde se projevuje jasná dělící čára mezi židovstvem a nežidovskými národy. Co bylo u nežidovských národů poměrně ojedinělým jevem a s příchodem křesťanství zcela zmizelo, vystupňovalo se u Židů v klasickou hromadnou vraždu, a dokonce se stalo prostředkem k naplňování příkazu po dosažení světovlády. Zatímco jsou pro nás prakticky bezvýznamné krvavé oběti ostatních národů, protože buď již dávno zmizely v propadlišti dějin nebo se těchto ohavných obyčejů samy odřekly, zůstalo židovstvo i za změněných poměrů věrné svým původním nelidským zvyklostem. Tím se ovšem zpočátku pro nás bezvýznamná a čistě židovská záležitost stává životně důležitou otázkou pro všechny nežidovské národy.

I když je ze starověku doloženo jen málo židovských rituálních vražd, tedy vražd Nežidů k židovským kultovním účelům, přesto můžeme spolehlivě předpokládat, že právě tehdy byly takové rituální vraždy velice početné. Otrokářství tehdy patřilo k všeobecně uznávaným mravům. Ve všech zemích páni zacházeli se svými otroky jako s pouhou věcí. Mohli je prodat, darovat, trýznit i zabít, aniž by se o to nějaké

úřady staraly. Otrok nebyl nic víc než pouhé zvíře nebo neživá věc. V tom je současně vysvětlení dokonale prokázané skutečnosti, že právě Židé tak masově provozovali obchod s otroky a přirozeně, že si jich také sami mohli držet tolik, kolik jen chtěli, aniž by tím budili nějakou pozornost. Současně tak měli vždy k dispozici dostatek Nežidů, které pak o svých velkých svátcích ukrutně mučili a nechávali rituálně vykrváct. Je samozřejmé, že mizení zcela bezprávných lidí tehdy nikoho nezajímalo! Soustředění Židů v oddělených městských čtvrtích jen ještě usnadňovalo mizení otroků i další zločiny. Tehdejší Židé tedy neměli zapotřebí lákat nežidovské děti nebo dospělé do svých domů za účelem rituální vraždy, protože ve svých separovaných čtvrtích k tomu měli dostatek Nežidů jako otroky.

2. Středověk a novověk

Se zánikem římské říše a s šířením křesťanství se zlepšil i osud otroků. Zde byl hlavní důvod, že Židé ve svých uzavřených čtvrtích už nemohli jako dříve neomezeně disponovat nežidovskou krví. S postupným šířením a sílením křesťanské církve ovšem souvisela také zřetelnější židovská nenávist vůči křesťanům. Oba faktory pak způsobily, že od 5. století byly známy stále početnější případy rituálních vražd, protože Židé se nyní z nezbytí museli zmocňovat nežidovské krve potají. Užít k tomu účelu svých služebníků se Žid odvážil jenom za nejpříznivějších okolností vzhledem k bezprostřednímu nebezpečí podezření a odhalení, které s tím bylo spojené. Přesto jsou známy některé rituální vraždy, kterých se Židé dopustili na svých nežidovských služebnících. V městských kronikách jsou opakovaně doloženy případy, kdy Židé kradli nebo kupovali děti buď pro obchod s otroky, případně ke svým vlastním účelům. Např. Baroni k roku 614 uvádí, že Židé kupovali křesťanské zajatce a zabíjeli je, což i samotnými Židy mimořádně uznávaný rabín Maimonides potvrzuje těmito slovy: „Každý Hebrejec, který *nezabije* Nežida, když se mu k tomu naskytne příležitost, porušuje negativní příkaz!“

Již u prvních případů rituálních vražd je nápadné, že k nim došlo naprostou většinou na židovské svátky pašah² a purim.

Z let 418, 419 a 425 máme zprávy o ukřižování nežidovských chlapců Židy.

Během židovských velikonoč 1071 ukřižovali Židé ve Francii dítě. Pachatelé byli upáleni.

Rovněž během svátku pašah roku 1144 byl v Norwichi zavražděn chlapec William ve věku 12 let, kterému Židé odebrali krev z rány na straně hrudi. Pachatelé chtěli svou oběť ukrýt v lese, ale byli při tom překvapeni Nežidem. Dostali se před soud, nicméně úplatkem se dokázali vyhnout trestu.

Roku 1179 byli všichni Židé vyhnáni z Pontoise (Francie), protože krátce před svátkem pašah zavraždili chlapce Richarda. Rovněž v tomto případě odebrali z těla oběti všechnu krev.

1181 došlo v Londýně i ve španělské Zaragoze k další rituální vraždě. V Londýně byl obětí chlapec jménem Robert a v Zaragoze jistý Dominico.

1191 nechal král Filip August upálit v Braisne 80 Židů, protože neprávem obvinili Nežida z krádeže a nakonec jej zavraždili.

² Také psáno pešah, pesah, passah; pozn. překl.

1225 navedli Židé v Mnichově nežidovskou ženu ke krádeži sousedova chlapce. Z těla oběti pak vysáli krev a použili ke svým rituálním účelům. Při pozdějším pokusu o totéž byla žena usvědčena a po právu potrestána.

Obecně se jako první rituální vražda středověku uvádí rok 1235, dřívější případy jsou méně známé.

Dotyčný případ z roku 1235 je však již nespornou historickou skutečností. Ve mlýně poblíž Fuldy byly zavražděny děti majitele, který dlel právě s manželkou v kostele. Na zakrytí stop pachatelé mlýn zapálili. Brzy se zjistilo, že vraždy se dopustili Židé. Dva z nich se přiznali, že děti zavraždili, a jejich krev že měla být užitá k léčebným účelům. Pachatelé měli skončit v plamenech na hranici. Celá záležitost se však dostala až před císaře, kde Židé tentokrát se svou lží uspěli, avšak jejich přiznání k rituální vraždě zůstalo jako historický fakt.

Nějaký čas poté papež s odvoláním na události ve Fuldě zakázal obviňování Židů z rituální vraždy, poněvadž nechce, aby byli nespravedlivě pronásledováni Židé, jejichž obrácení Pán očekává.

Na londýnském hřbitově svatého Benedikta se roku 1244 našla mrtvola chlapce, na níž byla četná poranění a na mnoha místech také hebrejská písmena. V těle oběti se nenalezla ani stopa po krvi. Když byl pokřtěný Žid donucen k vysvětlení textu, ukázalo se, že jde o jména rodičů s poznámkou, že malé dítě prodali Židům. Katolická církev poději dítě svatořečila.

Asi dvouletá Meilla zmizela na velikonoční čtvrtek 1247 ve francouzském městečku Valréas; naposled byla spatřena v židovské ulici. Příští den objevili rozřezané a bezkrevné tělo nešťastného dítěte v městském hradebním příkopu.

Během vyšetřování padlo podezření na Židy, v jejichž blízkosti bylo dítě spatřeno naposledy. Dotyčné Židy městská správa usvědčila, odsoudila k smrti a upálila.

Ve španělské Zaragoze si roku 1250 mezi sebou Židé stanovili za zákon, že každý, kdo přivede jako oběť nežidovské dítě, má být osvobozen od všech poplatků a dluhů! – Po přestoupení ke křesťanství Žid Moses Albajunello přiznal, že roku 1250 nechal ukřižovat sedmiletého nežidovského chlapce. Protože se dal pokřtít, bylo od trestu upuštěno.

Z následujícího desetiletí jsou doloženy tyto rituální vraždy:

1255 Lincoln (Anglie)

1257 Londýn

1260 Weißenburg (Bavorsko)

1261 Pforzheim

V ústním podání se dochovala neobyčejná rituální vražda z roku 1267. Jistá zpustlá žena, která udržovala důvěrné vztahy se Židy, jim prodala sedmiletého sirotka. Židé dítě hrůzně týrali, poté je položili na přeložené plátno, pořezali mu všechny údy a spojenými silami z nešťastníka ždímalí krev, kterou pečlivě zachytávali. Mrtvolku dítěte objevili po několika dnech rybáři v blízké řece. Soudem ve Weissenburgu byli Židé odsouzeni k smrti a popraveni.

Znovu ve Weissenburgu bylo podle záznamu alsaské kroniky popraveno sedm Židů za zavraždění nežidovského chlapce.

1279 v Londýně a téhož roku v Northamptonu ukřižovali Židé chlapce.

1282 bylo v Mnichově zvěsky ubodáno dítě. Bodné rány se našly doslova po celém těle oběti.

1283 prodala kojná v Mohuči svěřené dítě Židům, kteří je rituálně zavraždili. Případ je doložen v kolmarských letopisech.

Jak hluboko se takové případy vtiskly do vědomí obyvatelstva a vyprávěly se ještě po staletích, ukazuje příklad „dobrého Wenera“, který je mnohými dodnes uctíván jako světec.

Werner jako čtrnáctiletý rolnický synek přišel roku 1286 do Oberweselu, kde přijal práci u Žida. Jednoho dne byla nalezena jeho hrůzně rozbodaná mrtvola.

Podezření padlo na jeho židovského zaměstnavatele, protože měl nejpříznivější podmínky k činu. Prokázalo se, že spolu s dalšími Židy mladíka vylákal do sklepa, přemohl, umlčel roubíkem a pověsil na trám hlavou dolů jako porážené zvíře. Oběti se později připisovala zázračná moc, byla nazývána „dobrý Werner“, a po řadu století uctívána.

Podobný případ se udál roku 1287 v Siegburgu, kde bylo popraveno 18 Židů za zavraždění žáka klášterní školy jménem Johanneken. Na svátek pašah téhož roku ukradli Židé v Bernu chlapce Rudolfa a umučili jej k smrti.

1288 upálili v Troyes v Champagni třináct Židů za rituální vraždu.

V Kolmaru³ zavraždili Židé roku 1292 malého chlapce, jehož jméno se nám nedochovalo.

O rok později byli v rakouské Kremži odsouzeni k smrti dva Židé za rituální vraždu, kdežto ostatní spolupachatelé se úplatkem dokázali potrestání vyhnout.

Roku 1303 zavraždili Židé v duryňském Weißensee vojákovu dítě jménem Konrád a k získání krve do poslední kapky použili prostředků, o nichž se ruka vzpírá psát.

Religióznímu nemravu Židů padl roku 1305 za obět' pražský Nežid, kterého mučili a posléze ukřižovali.

Ze 14. století jsou doložené následující rituální vraždy:

1320 byl v Puy zavražděn chórový zpěvák místního kostela.

1321 byl v Annecy⁴ z rituálních důvodů zavražděn mladý duchovní.

1338 zavraždili z téhož důvodu francouzského šlechtice.

1345 Židé v Mnichově otevřeli mladíkovi tepny a krev zachytávali do nádoby.

1350 a 1380 byli v Köte a Hagenbachu (Švábsko) rituálně porázeni dva chlapci.

Ve švýcarském Diessenhofenu⁵ roku 1401 obžalovali 30 Židů ze zavraždění čtyřletého chlapce jménem Conrad Lory, kterého rejtar Johann Zahn prodal za tři zlaté Židu Vittelmannovi.

Během procesu jeden ze Židů vzbudil nesmírný rozruch výpovědí o používání nežidovské krve. Protože však k ní došlo na mučidlech, byla její věrohodnost oslabena. Výpovědi ostatních Židů tehdy také zněly doslova fantasticky. Usušená a na prášek rozdrcená krev měla být rozprášena po polích a způsobit hromadnou smrt lidí i zvířat.

³ Dnešní polská Chodzież; pozn. překl.

⁴ Ve Francii poblíž švýcarských hranic; pozn. překl.

⁵ Hellmut Schramm, *Der jüdische Ritualmord*, zde jako místo vraždy uvádí virtemberský Diesehofen; pozn. překl.

1429 byl ve virtemberském Ravensburgu student Ludvík van Bruck nepřirozeným způsobem zneužit třemi Židy a umučen k smrti. Stalo se tak na židovský svátek pašah.

Zločin židovského lékaře Simona z Ancony, spáchaný 1440 v Pavii na čtyřletém dítěti, vešel ve známost zcela neobvyklým způsobem. Zmíněný lékař dítěti odřízl hlavu; zločin by asi nikdy nebyl nevyšel najevo, protože dítě nebylo místní a nikdo jej v Pavii nepohřešoval. Židův pes však s dětskou hlavou v mordě vyskočil oknem na ulici a tím upoutal pozornost kolemjdoucích.

Pro objasnění otázky rituální vraždy je velice důležitý případ ubití dvouletého dítěte v Savoně.⁶ Několik Židů tělo oběti doslova provrtalo ve všech směrech a do nádobek zachytávalo krev. Získanou krev, smíchanou s kousky ovoce, pili jako rituální nápoj. (Je známo, že Židé doporučují požívání krve jako výživné a zdravé. Např. zachycují při porážce zvířecí krev a na místě ji pijí.)

Ve Vratislavi roku 1453 vylákali Židé k sobě dítě, vykrmili je a po nějaké době zavřeli do sudu, do něhož zvenčí natloukli dlouhé hřeby. Pak sudem dlouho kouleli; tento „postup“ byl zvolen k dokonalému získání krve nešťastné oběti.

1462 nesvědomitý kmotr prodal malého Andrease Ochsnera Židům, kteří mu nalhali, že budou dítě adoptovat. Ve skutečnosti pak v březovém lesíku poblíž Rinnu u Innsbrucku dítěte zneužili jako rituální oběti. Místo činu později lidé nazvali Judenstein.⁷ Katolická církev zavražděného chlapce blahořečila a nechala k jeho počtě zřídit kapli.

Ve španělské provincii Stará Kastilie roku 1468 na příkaz rabína Salomona Pecho ukřižovali Židé na Velký pátek mladou ženu.

V Bádensku byla roku 1470 prokázána rituální vražda nežidovského dítěte.

Řezenská kronika dokládá rituální vraždu z roku 1474.

Jedním z nejznámějších případů židovské rituální vraždy je zabití 29 měsíců starého Šimona z Trientu na Zelený čtvrtek roku 1475. Dítě zmizelo a po nějaké době bylo nalezené mrtvé v domě Žida Samuela. Vraždu mělo objasnit dlouhé vyšetřování a soudní proces. Židé samozřejmě zapírali s neuvěřitelnou tvrdošíjností. Podle nich se měl vraždy dopustit jistý Nežid z pomsty a mrtvolku dítěte propašovat do obydlí Žida Samuela. Vzдор nejdůmyslnějším trikům a lžím se však Židům nepodařilo vraždu podsunout jinému. Nakonec se přiznali a byli uznáni vinnými.

Papež však rozsudek z Trienta neschválil a nechal věc znovu prošetřit. Celou záležitostí byl pověřen papežský legát, který byl Židům nakloněn. Není těžké vytušit, proč asi! Obyvatelstvo města se však proti způsobu vyšetřování rychle postavilo. Věc došla tak daleko, že legát musel Trient opustit a proces dále vést z blízkého města Roveredo. Nakonec se Židům podařilo přinutit jednoho Nežida k přiznání, že to on zabil malého Šimona. Židé byli osvobozeni a výsledek druhého procesu stál v příkrém rozporu s prvním i s všeobecným smýšlením obyvatel města, kteří své Židy znali lépe.

Při důkladném rozboru druhého soudního procesu vyjde rychle najevo, že se to Židům podařilo pomocí lží a peněz. Vzдор osvobozujícímu rozsudku bylo zabitě

⁶ Italské přístavní město blízko Janova; pozn. překl.

⁷ Tj. židovský kámen; pozn. překl.

dítě katolickou církví svatořečeno a prohlášeno za mučedníka, protože je zavraždili Židé!

Obyvatelé Řezna učinili roku 1476 hrůzný nález. V hlubokém klenutém sklepení domu Žida Josfola objevili tělesné pozůstatky šesti dětí. Hned vedle stála železná miska se stopami krve. Všechno bylo upraveno na způsob oltáře, takže se dalo prá-
vem soudit na krvavou židovskou oběť.

Sedmiletý Sebastian Novello z Bergama byl na Zelený čtvrtek roku 1480 Židy zavražděn a nalezen bez krve. Usvědčení Židé byli upáleni na náměstí svatého Marka v Benátkách. Podobný případ se na velikonoce téhož roku odehrál i v městě Motta u Benátek.

Ve španělském městě La Guardia u Toleda Židé roku 1490 spáchali rituální vraždu malého dítěte.

1494 zavraždili Židé syna vznešené rodiny v uherské Trnavě. Krev oběti z otevřených tepen vrazi zachytávali do nádoby a zčásti také hned pili. Významné je použití zbytku krve, o němž Židé vypověděli. Šlo o čtyři následující body:

1. Stará židovská tradice říká, že krev křesťanů je nejlepším lékem na zá-
stavu krve při obřízce.

2. Rituální vraždou získaná krev se přidává do jídel k podnícení a udržení
vzájemné lásky.

3. Protože židovské ženy silně trpí při menstruaci, užívají křesťanskou krev
jako osvědčený lék.

4. Židé mají starý a výhradně ústně předávaný zákon, jímž jsou povinováni
každý den na nějakém místě přinášet svému Bohu za oběť nežidovskou krev.
Toho roku padl los na trnavské Židy a proto byli donuceni k rituální vraždě...

Strašná věc se udála roku 1503 v Langendenzlingenu. Otec své vlastní dítě ve věku čtyř let vydal za deset zlatých dvěma Židům z Waldkirchu v Bádensku. Uložil si však jako podmínku, že mu dítě po odběru menšího množství krve znovu vrátí. Židé však příležitosti využili důkladně a své oběti odebrali tolik krve, že zemřela.

Jistý švec z Frankfurtu pobodal roku 1504 své nevlastní dítě. Do misky zachyce-
nou krev přinesl Židovi, kterému dlužil peníze. Švec takto vypověděl před soudem, ale Žid vytrvale zapíral.

V tehdy uherském Pezinoku unesli Židé dítě místního koláře a svůj ohavný čin dokonali ve sklepě, kde oběť nelidsky umučili. Krev z otevřených tepen vysávali husím brkem. Znetvořená mrtvolka byla zanedlouho nalezena v živém plotu. Soudní vyšetřování ukázalo na židovské pachatele, kteří se po počátečním tvrdošijném zapírání nakonec přiznali.

O rituálních vraždách v Berlíně informuje Richard Mun z roku 1510. Židé Sa-
lomon, Jákob, Áron, Levi Isaak, rabín Mosch a košerák Jákob byli obžalováni z vraždy asi čtyřletého chlapce, kterého od jistého muže koupili za deset zlatých. Dítě ve sklepě položili na stůl, bodali je jehlicemi a šídly, a z otevřených ran odsá-
vali krev. Hrůzně týrané dítě nakonec košerák Jákob podle židovského rituálu zabil. Do velkého soudního procesu bylo tehdy zapleteno více než sto Židů. Značná část z nich doznala, že dítě skutečně koupili a zavraždili, a krve že použili k léčebným účelům. Na hranici našlo zaslouženou odměnu 41 Židů.

Rituální vraždy spáchali Židé také roku 1520 a 1525 v uherských městech Biring a Budapešť.

1540 byl unesen čtyřletý Michael Pisenharter ze Sappenfeldu a dopraven do Tittingu u Ingolstadtu. Tam jej Židé po tři dny trýznili a mučili. Mrtvé tělo neslo stopy, ukazující na ukřižování. Odebraná krev byla později nalezena v Posingenu.

Další rituální vražda je zaznamenána z polské Ravy⁸ roku 1547.

O hrozné rituální vraždě v polském Witowu máme zprávu k roku 1569.

1573 je zaznamenána rituální vražda v Berlíně.

Nápis na kříži v kapli města Vilniusu uvádí, že 1574 krátce před Květnou nedělí zabil v litevské Punii Žid Joachim Smierlowicz sedmileté děvče Elisabeth, krev byla smíchána s moukou a posloužila k přípravě macesů.

Roku 1592 byl sedmiletý Šimon z Vilniusu umučen Židy k smrti.

O tři roky později potkal stejný osud dítě v městečku Gostyń u Poznaně.

1597 u Szydłowa ukradli Židé dítě a bestiálně je zavraždili. Získanou krev použili k vysvěcení nové místní synagogy.

1611 byl z rituální vraždy obžalován Žid z italské obce Casala.

11. března 1650 byl Židem ukrutně zavražděn pětiletý Mathias Tillich v Kadani.⁹

Na svátek pašah zavraždili Židé roku 1655 dítě ve městě Tumpuch.

12. května 1665 zavraždili Židé ve Vídni ženu a bezkrevné tělo v pytli, zatíženém kameny, vhodili do rybníka. Tělo oběti bylo poseto nesčetnými bodnými ranami. Hlava, obě paže i nohy po kolena byly odděleny zjevně zkušenou rukou!

17. ledna 1670 byl upálen Žid Raphael Levy, protože předcházejícího roku zavraždil tříleté dítě.

V českém Stříbře zavraždili Židé 12. března 1670 čtyřleté dítě.

Roku 1684 vysával Žid Schulka krev šestiletého Gabriela a nechal jej trýznivě zemřít. Vražda se stala v Grodnu v minské gubernii.

1691 spáchali Židé rituální vraždu syna kazatele Jakoba Essenfelderera v bavorském Euerfeldu.

Ve Viterbu v církevním státu 1705 a v Anconě 1711 byli obžalováni Židé z rituální vraždy.

Záznamy města Kyjeva obsahují případ rituální vraždy z roku 1753, kdy 20. dubna na Velký pátek zmizelo dítě šlechtice Studčinského. Dítě bylo vězněno v hospodě a poté Židy zavražděno.

Uherský poslanec Géza von Onody v knize „Tisza Eszlár v minulosti a současnosti“¹⁰ uvádí rituální vraždu, spáchanou 1764 ve městě Orkuta, kde tři Židé usmrtili desetiletého syna Johanna Balla nečetnými ranami po celém těle. Mrtvola nešťastného dítěte se později našla v blízkém lesíku.

1791 byly odhaleny tři rituální vraždy v různých místech.

⁸ Při ukrajinské hranici; pozn. překl.

⁹ Autor omylem uvádí jako místo vraždy Kaaden ve Štýrsku, srv. např. Hellmut Schramm, *Der jüdische Ritualmord*; pozn. překl.

¹⁰ V originále *Tisza Eszlár in der Vergangeheit und Gegenwart*.

Trináctiletý Andreas Takals bydlel u Žida Abraháma v sedmihradském městečku Tāšnad.¹¹ Jednoho dne se našla jeho mrtvola, které byla z krční tepny odebrána krev.

Z okresu Duptin byly v témž roce hlášeny další dvě takové vraždy.

Třetí zpráva o vraždě v témž roce pochází z jihu Balkánu, kde byl mladý Řek Židy pověšen na strom hlavou dolů a umučen.

10. března 1803 se 72letý Žid Hirsch ze Sugenheimu ve vesničce Buchhof poblíž Norimberku zmocnil dítěte, starého dva roky a čtyři měsíce. Když bylo dítě společně se Židem pohřešováno, Hirsch se nenápadně vrátil přes les do Buchhofu a pomáhal dítě hledat. Den poté Žid tvrdil, že 10. března v Buchhofu vůbec nebyl! Když chtěl otec dítěte spolu s dalšími svědky prokázat opak, byl justičními orgány hrubě odbyt. 22. března bylo dítě nalezeno mrtvé se zraněním pod jazykem a s ústy zakrvácenými, a vzdor blátivému počasí v čistém oblečení. Tehdejší okresní direktorium bylo židovskou pakáží obléháno tak dlouho, až věc dopadla k její spokojenosti. Otec byl výhrůžkami donucen podepsat protokol, podle něžž prý při nalezení ještě žijící dítě cestou domů zmrzlo!

Roku 1810 v Allepu zmizela chudá křesťanská obchodnice. Protože nebyla pod konzulátní ochranou, nedošlo k procesu, přestože veřejné mínění obviňovalo židovského makléře Rafaela z Ancony, že ženu zavraždil, aby měl na židovské velikonoce nežidovskou krev. O případu referoval tehdejší konzul v Aleppu John Barker.

Na řeckém ostrově Korfu zavraždili Židé roku 1812 dvě děti. Tři židovští pachatelé byli za rituální vraždu odsouzeni k smrti.

24. dubna 1823 byl ve Veliži (gubernie Vitebsk) Židy ukraden třípůlletý syn invalidy Jemeljana Ivanova. Mnoho svědků dokládalo, že se vraždy dopustili místní Židé. Z neznámých (ale nám srozumitelných) důvodů bylo soudní řízení náhle zastaveno.

Stejně tak zůstala zahalena nejasnostmi vražda pětiletého dítěte ve Varšavě roku 1826 a soudu podané důkazy odloženy ad acta.

V Bejrútu probíhalo roku 1824 vyšetřování rituálního zavraždění tlumočnicka Fatšallaha-Sayegha svým židovským bytným.

Žena obchodníka Antoine Gervalonová z Turína byla roku 1829 na poslední chvíli svým mužem vyrvána ze spárů dvou rabínů, kteří již měli všechno připravené k jejímu obětování. – Pomocí velkých peněz se Židům podařilo případ ututlat a znemožnit soudní projednávání.

Na křesťanství konvertovaná Židovka Ben-Noudová roku 1834 sdělila, že v Tripolisu pět Židů vylákalo nežidovského starce na skryté místo a tam jej za prsty u nohou pověsili na pomerančovník, kde oběť zůstala několik hodin. Když byl starec blízky smrti, prořízli mu Židé hrdlo košeráckým nožem a nechali tělo viset tak dlouho, až všechnu krev nachytali do misky.

V noci ze 13. na 14. července 1834 na šestiletém dítěti spáchaná vražda v Neuenhofenu u Düsseldorfu byla obyvatelstvem jednoznačně označována za židovskou rituální záležitost.

Roku 1839 zmizel na řeckém ostrově Rhodos osmiletý syn místní obchodnice. Podle matčina příkazu nesl košík vajec místním Židům, od nichž se už nevrátil.

¹¹ V severozápadním Rumunsku; pozn. překl.

Díky značným penězům se Židům podařilo zmařit soudní jednání ještě před objasněním záležitosti.

O zavraždění pátera Tomáše roku 1840 informujeme v naší knize podrobněji na příslušném místě.

Sotva trochu opadly vlny vzrušení a již zde roku 1843 byly nové případy. Francouz Famont píše ve své knize „Egypt pod Mehmedem Alim“¹² o rituálních vraždách na Korfu a Rhodu.

1873 ve vestfálském Ennigeru bylo Židy zavražděno děvče. Důvod činu však nebyl jednoznačně zjištěn.

V sedmdesátých letech 19. století bylo v Uhrách oznámeno mnoho rituálních vražd. Roku 1875 se v městečku Zboró podařilo v posledním okamžiku vyrvat z rukou židovských vrahů šestnáctileté děvče. Případ byl tedy naprosto jasný. Prezident soudu však obviněným Židům dlužil peníze a neodvážil se proti svým věřitelům zasáhnout; tak se stalo, že zločinci unikli spravedlivému trestu.

Přímo neuvěřitelné bylo projednávání vraždy dvou dětí v uherské vesnici Szalacs, kterou spáchali Židé roku 1877. Ohledání mrtvol bylo svěřeno židovskému lékaři, o němž nebylo ani jisté, zda se sám na vraždách nepodílel. V zájmu svých soukmenovců lékař prostě prohlásil, že děti zemřely přirozenou smrtí a proto se nemůže jednat o vraždu. Je zcela nepochopitelné, že na základě toho bylo vyšetřování zastaveno.

Svým způsobem jedinečný případ se udál 1879 v Budapešti. Mladá dívka, sloužící u Židů, byla před židovským svátkem purim uspána nějakým nápojem. Probudila se až 24 hodin po svátku. Dívka však byla tak slabá, že stěží dokázala chodit. Na stehnech, trupu a na pažích objevila ke svému zděšení okrouhlé, krví podlité skvrny, v jejichž středu byly známky vpichu. Nebylo pochyb o tom, že Židé děvčeti vysáli krev a během svátku purim ji užili k rituálním účelům.

Téhož roku v kavkazském Krusaisu zavraždili židovští obchodníci šestileté děvčátko. Zcela bezkrevná mrtvolka měla odřezané ruce a lýtka.

1881 se ve studni našla mrtvola mladé uherské dívky bez sebemenší stopy krve. Stejně tak beze stopy zmizela dívka ze Steinamangeru, sloužící u Židů. Kromě toho téhož roku zemřel rukou Židů chlapec Evangelio Fornoraki v Alexandrii i polská dívka Franziska Mnichová z haličského městečka Lutcza, která byla navíc Židem zhanobena. Podle židovského rituálního obyčeje ji spolu se svými souvěrci zabil a vyřízl plod z těla.

1882 byla spáchána vražda služebné Ester Solymosiové v uherské vesnici Tisza-Eszlár, k níž se na svém místě vrátíme podrobněji.

V konstantinopolském ghettu bylo roku 1882 vlákáno dítě do židovského domu, jak potvrdilo mnoho očitých svědků. Dítě však z domu už nevyšlo. Příští den je našli mrtvé na Zlatém rohu. Téhož roku i o rok později byly v ghettu další dva případy rituální vraždy a znovu se židovstvu pomocí peněz podařilo zabránit vyšetřování i procesu.

Významným důkazem obyčeje používat lidskou krev k religiózním účelům Židů je událost ve Vratislavi, která se odehrála roku 1889. Čtyřadvacetiletý rabínský kandidát Max Bernstein nalákal do svého bytu sedmiletého Nežida jménem Hack.

¹² V originále *L'Egypte sous Mehemet Ali*.

Z pohlavního údu dítěte vysával krev a proto se musel před soudem zodpovídat z úmyslného ublížení na zdraví. Bernstein byl přísně pravověrný stoupenec Talmudu a prohlásil, podle tohoto zákoníku je lidská krev nejlepším prostředkem k odčinění spáchaných hříchů. Krev chlapce použil Bernstein ke smírné oběti. Protože byl případ zcela jasný a jednoznačný, nemohli Židé popřít užívání krve k rituálním účelům. Sáhli tedy k jinému prostředku a svého soukmenovce hodili přes palubu; jednoduše prohlásili, že je Bernstein duševně chorý a propadl religióznímu pomatení.

1891 byl v Xantenu na Rýnu zabit košeráckým řezem pětiletý Johann Hege-
mann¹³ a nalezen zcela bez krve v kravině. Tři svědci viděli, že dítě bylo vlákáno do domu židovského košeráka Bischoffa.¹⁴

3. Nejnovější doba¹⁵

V následujících letech až do rituální vraždy v Polné máme ze všech států a míst Evropy zprávy o nespočetných vraždách, spáchaných Židy k rituálním účelům. Došlo ovšem i k určitému zveličování a přehánění, což je politováníhodné, protože je obtížné rozlišit skutečné rituální vraždy od údajných. Nicméně není pochyb o tom, že Židé právě tuto dobu hojně využili k rituálním vraždám Nežidů. Soudy v každé oznámené vraždě předem viděly štvání nepřátel Židů a to i tehdy, kdy se Židé vraždy skutečně dopustili.

Brzy věci zašly tak daleko, že se v tzv. „veřejném mínění“ podařilo prosadit názor, že v 19. století je rituální vražda zcela nemožná, ba že je dokonce pouze výplodem fantazie antisemitů. Z několika málo skutečných omylů tak židovstvo dokázalo vytěžit nesmírný prospěch.

Židovské klamání veřejnosti však bylo roku 1899 rázem zmařeno rituální vraždou, spáchanou v Polné na Anežce Hružové. Také o tomto případu si na svém místě povíme podrobněji.

11. března 1900 byl hrůzně zavražděn osmnáctiletý Ernst Winter, který v Chojnici¹⁶ navštěvoval vyšší tercii gymnázia. V městské stoce u synagogy byly nalezeny části rozsekaného trupu. Hlavu objevili o několik dní později v nedalekém lesíku. Zjistilo se, že Ernst Winter byl podle všech pravidel rituálně poražen a krev z těla úplně zmizela. Podle všech známek byla vražda spáchána ve sklepě židovského řezníka Moritze Levyho. Do řezníkova domu nalákala Wintera mladá Židovka, a tím si gymnasista podepsal vlastní rozsudek smrti. V den vraždy bylo v Chojnici mnoho cizích Židů, ale důvod jejich pobytu se nepodařilo bezpečně zjistit. Bylo také nápadné, že chojnický košerák krátce po objevení vraždy zmizel z města. Obyvatelstva se zmocnilo nepopsatelné pobouření a místní až lidé dodnes znají o vraždě mnohé podrobnosti.

Třináctiletý žák Andrej Juščinskij z Kyjeva byl 12. března 1911 zavražděn v místní cihelně. Dva a půl roku se Židé snažili svádět vyšetřování na falešnou stopu. Soudní řízení začalo až poté, co mezitím zemřela řada svědků obžaloby. Za pa-

¹³ Podle Schramma psáno „Hegmann“; pozn. překl.

¹⁴ Schramm uvádí jeho jméno správně „Buschhoff“; pozn. překl.

¹⁵ Viz také dva dodatky na konci knihy; pozn. editora.

¹⁶ Tehdejší západopruské město Konitz; pozn. překl.

chatele označovaný Žid byl osvobozen. Přesto je důležité konstatování soudu, že vražda byla spáchána za účelem získání krve.

1928 byl rituálně zavražděn žák primy Helmuth Daube v noci z 22. na 23. března! Vrazi mu odebrali všechnu krev a mrtvolu pak položili před dům rodičů!

17. března 1929, jen několik dní před svátkem pašah, byl chlapec Karl Keßler rituálně zavražděn a jeho bezkrevné tělo nalezeno v Manau.

V Paderbornu Židé 18. března 1932 zavraždili a na kusy rozsekali Marthu Kasparovou. Části mrtvoly byly rovněž zcela bez krve. Židovský vrah Moritz Meyer dostal za svůj hrůzný čin 15 let káznice.

List „Völkischer Beobachter“ ze 3. prosince 1936 (č. 344 A, str. 7) píše o charakteristickém případě ve Španělsku. Ve městě Novallucillos pověsili Židé mladé děvče za nohy na hřbitovní zdi. Poté oběti prořízli hrdlo a zachytávali krev do nádoby. Jde tedy o vraždu, jejíž rituální charakter je mimo jakoukoli pochybnost.

Mezi množstvím židovských rituálních vražd, z nichž některé jsou doložené písemně a jiné se dochovaly pouze ústní tradicí, mohou být i některé ne zcela prokazatelné, ale tím není nijak snížena výpovědní hodnota početných nesporně doložených případů.

Bez ohledu na starší rituální vraždy mluví případy v Tisza-Eszláru a Polné tak jasnou řečí, že o tomto židovském obyčeji nelze sebeméně pochybovat. Za příklady nám mohou přirozeně sloužit jen takové případy, jež se nám v nějaké formě dochovaly. Kolik však bylo rituálních vražd, které se Židům podařilo naprosto utajit?

Ať už je tomu nakonec jakkoliv, máme velmi dobrý důvod Židy v tomto směru velmi pečlivě pozorovat. Tak jako Žid nikdy nezanechal ve své obchodní činnosti lži a podvodů, stejně tak nikdy nepřestal užívat nežidovskou krev ke svým rituálním účelům, a bude tak činit i nadále.

Případy z nejnovější doby dokazují, že vedle moderní formy židovské rituální vraždy, kterou je *politická masová vražda*, si Židé podrželi i nadále obyčej individuálních obětí.

Druhý díl

Neznámější případy rituálních vražd

1. Zavraždění pátera Tomáše

Rituální vraždu, která v první polovině 19. století vyvolala největší rozruch v celé Evropě, spáchali Židé roku 1840 v Damašku na kapucínském páteru Tomášovi. Páter tam působil od roku 1807 a těšil se velké oblibě u obyvatel města, a to včetně Židů. Před vstupem do řádu se důkladně zabýval léčitelstvím a měl v tom oboru rozsáhlé vědomosti. Vedle své duchovní činnosti tedy proslul páter v Damašku také jako lékař.

Jeho zavraždění vyličil dr. Rohling ve své knize „Odpovědi rabínům“¹⁷ zhruba následovně:

Večer 5. února byl páter Tomáš povolán k očkování židovského dítěte. Páter přišel okamžitě. Když však zjistil, že dítě je příliš nemocné, než aby mohlo snést očkování, zamířil zase domů. Cesta jej vedla kolem obydlí jeho přítele Davida Harariho, kterého křesťané nazývali nejzbožnějším Židem v Damašku. Tento „dobrý přítel“ jej pozval na chvíli k sobě. Páter bezelstně vstoupil do Židova domu, kde uviděl dva Davidovy bratry a strýce vedle dvou dalších vážených Židů města. Sotva páter vešel, přítomní se na něj vrhli, zacpali mu ústa šátkem, svázali ruce i nohy a odnesli do hluboko v domě umístěné komory, kde jej drželi až do příchodu noci a mezitím připravovali všechno k vraždě. Pak přišel i rabín. Zavolali židovského holiče Solimana a nařídili mu proříznout páterovi hrdlo; ten však nenašel odvalu. Nakonec se k tomu odhodlal sám „dobrý, zbožný přítel“ David Harari. Protože se mu však třásla ruka a nedokázal zručné dílo dokončit, pomohl mu jeho bratr Aaron, kdežto Soliman držel pátera za bradu. Do nádoby zachycenou krev pak přelili do lahve a předali velkorabínovi. Poté zločinci páterovu mrtvolu svlékli, rozřezali na kousky, rozdrtili kosti v hmoždíři a naházeli všechno do blízké stoky v naději, že je tím věc navždy sprovedena ze světa. Ibrahim Amara, křesťanský sluha pátera Tomáše, si zatím začal dělat starosti o svého pána, neboť neměl ve zvyku zůstat v noci mimo dům. Protože Amara věděl, že páter šel do židovské čtvrti, šel jej tam hledat. Ze strachu před odhalením jej Židé spolu s přítomnými rabíny také zavraždili. Nepohrdli ovšem ani jeho krví k přípravě „sladkých chlebů“ na svátek purim. Vrazi pátera Tomáše se jmenovali rabíni Moses Saloniki Moses Abu-el-Afieh, dále bratři David, Isaak a Aaron Harari, jejich strýc Joseph Harari, Moses Bokor Juda ze Soluně (rabín), Joseph Legnado¹⁸ a Soliman (holič). Vrahy páterova sluhu byli Mehír Farkhí, Jákob Abu-el-Afieh, Joseph Menahem Farkhí, Murad Farkhí, Aslan Farkhí, Aaron Stambul, Isaak Picciotto a Murad El-Fatahal. Dva z nich zemřeli ještě během soudního procesu, konkrétně Joseph Harari a Joseph Legnado. – Čtyři byli omilostněni, protože svou výpověď pomohli věc odhalit, jmenovitě Moses Abu-el-Afieh (který se stal mohamedánem a přijal jméno Mohammed Effendi), Aslan Farkhí, Soliman a Murad El-Fatahal. Ostatní odsoudil šerif-paša k smrti.

K odhalení dvojnásobné vraždy došlo následovně. Ráno 6. února se obyvatelé jako obvykle sešli v klášterní kapli ke mši, celebrowané páterem Tomášem. Neobvyklá nepřítomnost známého duchovního vyvolala neklid. Vědělo se, že páter byl večer viděn v židovské čtvrti, a když se jej spolu se sluhou nikde nepodařilo najít, lidé si připomněli, že již dříve zmizeli křesťané v židovské části města. Tehdy bylo zahájeno soudní vyšetřování, ale pokaždé zase zastaveno. Tentokrát se však Židům nepodařilo trestnímu stíhání zabránit. Francouzský konzul byl prvním a nejhorlivějším Evropanem, který vyšetřování požadoval. Jako první byl vyslechnut holič Soliman a konfrontace s jím uvedenými dalšími Židy vedla také rychle k odhalení stoky s tělesnými pozůstatky nešťastného pátera. Po výslechu a usvědčení jak evropskými konzuly, tak tureckými úřady, byli Židé uznáni vinnými a deset z nich

¹⁷ V originále *Antworten an die Rabbiner*.

¹⁸ Hellmut Schramm, *Der jüdische Ritualmord*, uvádí jeho jméno jako „Leniadio“; pozn. překl.

dosouzeno k smrti. Soudní spisy odeslal francouzský konzul ministerstvu zahraničí v Paříži a Laurent je později vydal tiskem pod názvem „Affaires de Syrie“.

Rozsudek by byl okamžitě vykonán, ale francouzský konzul Ratti-Menton navrhl zaslat celý případ k potvrzení Ibrahimu Pašovi, nejvyššímu veliteli tureckých jednotek v Sýrii, který odsouzeným Židům zachránil život. Mezitím totiž Židé Crémieux, bývalý francouzský ministr spravedlnosti, a prezident Alliance Universelle Israélite (AUI) Moses Montefiore, pair z Anglie, odcestovali do Orientu jako vyslanci AUI. Tam egyptskému místokráli Mehemedu Alimu předali (téměř jistě spolu se slušnou částkou) žádost o revizi procesu přesně tak, jako to před 400 lety udělali Židé z Trientu. Není divu, že také dosáhli, čeho chtěli; Mehemed se rozhodl odsouzené „omilostnit“. To ovšem Crémieux a Montefiore nemohli připustit, protože omilostnění je přiznáním viny. Mehemed Ali tedy slovo „milost“ škrtl a psal takto:

„Bylo mně předloženo vyličení pánů Montefioreho a Crémieux, obsahující jejich přání a očekávání. Byla nám už taková zaslána od veškerého mosaického obyvatelstva Evropy a snažně nás prosí o propuštění svých souvěrců, kteří jsou zatčeni, a dále žádají o zajištění jejich klidu v důsledku zmizení (!!) pátera Tomáše a jeho sluhy Ibrahima. Protože vzhledem k velkému počtu tohoto obyvatelstva nepovažujeme za vhodné jejich žádost odmítnout, nařizujeme, aby všichni věznění Židé byli propuštěni na svobodu. Dále si přejeme, aby těm, kteří opustili své bližní, byla po návratu z útěku zajištěna naprostá bezpečnost. Každý z nich nechť se vrátí ke svému řemeslu nebo ochodu a věnuje se své dřívější činnosti. Chceme, aby byli naprosto bezpečni před každým možným napadáním. Taková je naše vůle.“

Na základě tohoto rozhodnutí musel šerif-paša odsouzené židovské vrahy 5. září 1840 propustit. Nicméně ani Mehemed Ali neprohlásil Židy za nevinné; pouze je zachránil před zaslouženým trestem. Není třeba dodávat, že Páter Tomáš z Damašku „nezmizel“, protože zbytky jeho zohaveného těla se skutečně našly ve stoce židovské čtvrti. Kapucínský řád na příkaz svého představeného odsloužil 2. března 1840 zádušní mši za nebohého pátera a uložil jeho tělesné pozůstatky na hřbitově s dodnes dochovaným arabským a italským nápisem na náhrobku:

Zde odpočívají pozůstatky apoštolského misionáře P. Tomáše ze Sardinie, který byl 5. února 1840 zavražděn Židy.

2. Tisza-Eszlár

Soudní proces, který tehdejší Rakousko-Uhersko zaměstnával dobrých dvacet let, byl následkem zavraždění čtrnáctileté služebné Ester Solymosiové roku 1882 v uherské vesnici Tisza-Eszlár. Zaměstnavatelka dívku kolem poledne poslala ke kupci s objednávkou. Služebná sice příkaz splnila, ale zpátky se již nevrátila. Ke svému neštěstí se vracela kolem židovské synagogy a obydlí chrámového sluhy. Naposled byla spatřena na zpáteční cestě ještě před synagogou a mohla tedy zmizet jedině tam, ale nikdy se nenašlo ani živé děvče, ani mrtvola.

Na různé místní Židy padlo podezření na základě výpovědi patnáctiletého Samuela, syna chrámového sluhy Scharfa. Uvedl, že Ester zavraždili cizí košeráci.

Jeho starší bratr Moritz to měl vidět na vlastní oči. Moritz sice zpočátku zapíral, ale později vyšetřujícímu soudci učinil následující prohlášení: „Když se místní Židé shromáždili včetně přespolních, jako byl třeba košerák z Tiszla-Löku Salomon Schwarz i košerák z Teglasu, jehož jméno neznám, začala asi v půl deváté bohoslužba a trvala do jedenácti. Poté se izraelité rozešli, ale zůstali Salomon Schwarz a košerák z Teglasu, kteří se chtěli ještě v synagoze modlit. Já jsem odešel do domu svých rodičů. Později se tam objevil i židovský žebrák s asi tříletým chlapcem. Přišel k nám v pátek a zůstal až do soboty. Můj otec pozval Ester Solymosiovou do domu, ale židovský žebrák ji odvedl do synagogy s tím, aby mu pomohla odtamtud něco přinést. Asi po čtvrt hodině jsem zaslechl z chrámu bolestné výkřiky. Utíkal jsem ke dveřím a nahlížel dovnitř klíčovou dírkou. Viděl jsem, jak žebrák s teglaským košerákem přitiskli Ester k zemi a Salomon Schwarz jí podřízl hrdlo; krev stékala do nějaké nádoby. Potom všichni čtyři vycházeli ze synagogy a já jsem se ode dveří rychle vrátil domů. Pak k nám přišli přespolní Židé a žebrák mi nařídil synagogu zamknout. Mrtvola však už tam nebyla a také nevím, co s ní udělali.“

Výpověď Moritze Scharfa dopadla na Židy z Tisza-Eszláru jako blesk s čistého nebe. Za vrahy a spolupachatele označení Židé byli zatčeni. Stejně rychle se však do práce na jejich záchranu pustili nejen uherští Židé, ale i soukmenovci z dalších zemí. Nepohrdli žádným prostředkem a pochopitelně také nešetřili penězi k ovlivnění a podplacení uherských soudů. Obhájce obžalovaných byl samozřejmě také placen židovstvem.

Sáhlo se k nejrůznějším manévřům ve snaze vylíčit zavraždění dívky v synagoze jako nepravdivé, ba nemožné. Tvrdilo se například, že se Ester utopila v řece. Židé obratně zařídili, aby řeka vynesla na břeh mrtvé tělo. Dva měsíce po zmizení pohřešované dívky byla na břehu Tiszy objevena ženská mrtvola. Obdukcce prokázala, že vyplavené tělo bylo oblečené do šatů Ester Solymosiové. Matka dívky je rovněž identifikovala; chyběla pouze košile. Také na šatech se prokázaly stopy krve. Zvláště nápadná byla okolnost, že jedna skvrna byla něčím vypálená. Nic takového na šatech Ester před jejím zmizením nebylo.

Se stejnou určitostí, s jakou matka poznala oblečení své dcery, současně prohlásila, že mrtvá v žádném případě není její dcera. Také všichni přivolaní svědci, kteří Ester dobře znali, uvedli do protokolu totéž. Kromě toho byla nalezená mrtvola o deset centimetrů větší než Ester.

Všechny uvedené výpovědi potvrdil i znalecký posudek soudních lékařů. Čtrnáctiletá Ester byla selská dívka, která vzdor svému mládí již tvrdě pracovala a její ruce tomu samozřejmě odpovídaly, zatímco nalezená mrtvola měla jemné a úzké ruce ženy, která nikdy fyzicky nepracovala. Lékaři podle různých známek prohlásili, že nalezená žena musela být nejméně 18 až 20 let stará. Při obdukcii se také zjistilo, že dotyčná trpěla pokročilým stádiem plicní tuberkulózy, kdežto Ester byla naprosto zdravá. To byl jen další důkaz toho, že vyplavená mrtvola jednoznačně nemohla být Ester Solymosiová.

Židovský tisk samozřejmě vytáhl do zuřivého boje proti znaleckému posudku soudních lékařů a bez sebemenších důkazů zarputile tvrdil, že vyplavená mrtvola patří pohřešované dívce, kterou měli ubozí Židé údajně zavraždit, a proto musí být zatčení propuštěni.

Nepřetržité útočení a štvání již tehdy všemocného židovského tisku nakonec způsobilo, že mrtvé tělo bylo exhumováno a podrobeno nové obdukcii univerzitních profesorů. Zcela pod židovským vlivem se nacházející profesori vypracovali samozřejmě takový posudek, jaký si Židé přáli. Prohlásili v něm bez dalšího, že mrtvá je čtrnáctileté děvče a tedy Ester. Soud se s tím však nespokojil a předal tělesné pozůstatky spolu s dosavadními protokoly nejvyšší lékařské autoritě Uherska, zemské zdravotní radě. K nesmírnému zděšení celého židovstva vyzněl znalecký posudek v tom smyslu, že jde o mrtvolu nejméně dvacetileté ženy, ale zcela jistě ne čtrnáctileté dívky.

Zmíněný posudek zemské zdravotní rady byl pro soud závazný. Manévr s vyplavenou mrtvolou tedy Židům naprosto ztroskotal. Přesto ve svém tisku jako předtím tvrdošijně psali, že nalezená mrtvá je Ester Solymosiová. Nakonec se zjistilo, že Žid Jankel Szmilovics za 500 zlatých obstaral dopravu falešné mrtvoly. Později předal tělo jinému Židovi, který je odvezl podél toku Tiszy na určené místo, kde dostal šatstvo Ester, oblékl do něj cizí mrtvolu a uvázal ji pod svůj vor, takže tělo bylo stále ve vodě. Poblíž městečka Tisza-Dada pak mrtvolu pohodil na břehu, kde byla později nalezena a Židy označena za tělo Ester Solymosiové.

Pro nás má i dnes velký význam skutečnost, že v zájmu vrahů z Tisza-Eszláru se angažovali nejen Židé, ale i *zednáři*. Například Velký orient uherského zednářstva vydal 25. srpna 1882 úřední provolání, v němž se židovstva zastává.¹⁹

V létě 1883 proběhlo soudní jednání v Nyiregyháze. Svědecké výpovědi dodaly tak drtivé důkazy proti Židům, že jimi byla mimo jakoukoli pochybnost prokázána jejich vina i objasněna samotná vražda. Tím více šokující byl doslova neuvěřitelný postoj uherského soudního dvora. Hlavním svědkem obžaloby byl mladý Moritz Scharf. Přestože se jej židovští obhájci všemožně snažili přesvědčit, že mu druhá strana jeho výpovědi předepsala a vydírala jej hrozbami, svědek zůstal po celý proces naprosto pevný a na své výpovědi trval. Zdůrazňoval, že může vypovídat pouze to, co sám ví a co osobně viděl. Byl tedy jako svědek naprosto hodnověrný a jeho výpovědi se musely brát jako důkaz toho, že obžalovaní Židé z Tisza-Eszláru skutečně spáchali rituální vraždu Ester Solymosiové v místní synagoze.

Postoj státního návladního i soudního dvora však byl doslova políčkem do tváře zdravému právnímu citění. Jak masivně museli být tito pánové Židy podplaceni, je naprosto zřejmé z rozsudku. Státní návladní prostě vycházel z toho, že Moritz Scharf vypovídal z pověření antisemitského hnutí a je proto jako svědek zcela nevěrohodný. Proto také v rozporu s procesním řádem nebyl vzat pod přísahu! Státní návladní požadoval osvobození všech obžalovaných a soudní dvůr mu plně vyhověl. Židovské peníze a intriky tedy znovu zvítězily nad spravedlností a pravdou. Odporní vrazi tak s pomocí světového židovstva dostali příležitost k novým zločinům.

Veškeré nežidovské obyvatelstvo bylo nesmírně pobouřeno a proti neslýchanému rozsudku se vzpíralo. Rituální vražda byla jasně prokázána, ale Židé přesto triumfovali.

¹⁹ Dr. F. Wichtl (nově vydal Ernst Berg), *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik*, 11. vydání, str. 54.

Obyvatelé celých Uher se ještě po léta tímto případem zabývali. Vysvětlení skandálního postoje soudního dvora v Nyiregyháze bylo podáno 10. listopadu 1899 v uherském parlamentu rakouské říšské rady. Poslanec Ernst Schneider z Vídně se v rozsáhlém projevu zabýval rituální vraždou z Tisza-Eszláru a podal velice cenné informace o neviditelných vazbách a kontaktech, které v procesu sehrály významnou roli. Vysvětlení přinesl mezitím již zemřelý významný uherský státník své doby hrabě Andrassy. V rozhovoru s knížetem Liechtensteinem o tisza-eszlárském případě řekl: „Ale ano, Židé zavraždili Ester Solymosiovou, o tom nebylo sebe-menších pochyb, ale s ohledem na finanční situaci Uherska, která byla na Židech zcela závislá, nešlo vrahy odsoudit.“

Všemocný židovský král peněz Rothschild tehdy z Vídně zaslal uherskému ministru financí telegram, v němž dal najevo, že si přeje osvobození Židů soudem, protože jinak nechá uherskou vládu finančně na holičkách. Jako protislužbu za osvobození vrahů z Tisza-Eszláru povolil Žid Rothschild uherskému státu výhodnou půjčku 2,5 milionů zlatých. Uherské zednářstvo považovalo za nutné zaslat náměstkovi státního návladního Eduardu Seiffertovi děkovaný dopis za „obranu práva“ (1883).²⁰

Zmíněný proces ve věci rituální vraždy znovu podal přesvědčivý důkaz o tom, že v případech ohrožení společných židovských zájmů se vždy semkne jednotná fronta od tzv. respektovaných finančních židovských veličin až po nejposlednější židovské vrahy.

3. Polná²¹

a) Realie

K lepšímu porozumění událostí je třeba stručně popsat malé české město Polnou. Leží jihovýchodně od Prahy na přítoku Sázavy, která se posléze vlévá do Vltavy. Koncem 19. století mělo město necelých 5 000 obyvatel, z toho asi 200 až 300 Židů. V místě kvetl obchod i řemesla, a v Polné také sídlil okresní soud. Přestože byli Židé početně v menšině, byl jeden z nich zvolen do obecní rady. Přemrštěné přátelství obyvatel k Neárijcům se jim však mělo již brzy vymstít; zavraždění devatenáctileté Anežky Hružové vyvolalo vlnu odporu a nenávisti k židovstvu.

Anežka byla dcerou vdovy Marie Hružové, domkářky z nedaleké vesničky Malá Věžnice. Dívka byla švadlena a docházela za prací do bytu paní Blandiny Prchalové na okraji židovské čtvrti. Cestou musela procházet lesem zvaným Březina. Ve středu 29. března 1899 večer odešla Anežka jako obvykle z práce. Její známá Anna Kocmanová ji doprovázela až do Jungmannovy ulice. Cestou mījela a pozdravila obuvníka Horáčka, který stál před svým domem. Horáček ještě viděl, jak Anežka odložila příruční kufřík, a opravovala si šněrování bot. Právě se spouštěl deštík. Podle místního zvyku si Anežka na ochranu před deštěm přetáhla převlečník přes hlavu a pokračovala cestou domů. Od té chvíle už ji nikdo živou nespátlil.

²⁰ Tamtéž.

²¹ Nejlepší a nejpodrobnější práci o polenské vraždě je kniha Jana Ryse *Hilsneriáda a T.G.M.*, Praha 1939; pozn. překl.

Její matka se domnívala, že kvůli návalu práce před velikonočními přenocovala u své mistrové, aby neztrácela čas cestou a brzy ráno mohla pokračovat v šití. Ani příští den paní Hrůzová nepojala podezření, že s dcerou není něco v pořádku. Tím hroznější bylo její překvapení, když se dozvěděla, že se ani na Velký pátek Anežka u paní Prchalové neobjevila. Ta začínala rovněž tušit něco zlého, když se Anežka 29. března nevrátila včas domů. Hledání u známých i po celé Polné bylo bezvýsledné. Na Velký pátek v poledne oznámil bratr Anežky četníkům, že beze stop zmizela. Okamžitě zahájené pátrání včetně prohledání lesíku Březina však rovněž nic nezjistilo. Až na Boží hod velikonoční byla mezi 8. a 9. hodinou objevena v lese mrtvola mladé ženy.

Okamžitě byla vyrozuměna vyšetřovací komise a brzy se dostavila na místo činu, které mezitím četnictvo uzavřelo. Členy komise byli rada zemského soudu Bedřich Reichenbach, dva soudní lékaři, a starosta Polné. Byla konstatována následující skutková podstata – šest metrů od kraje lesa ležela na zcela suché půdě obličejem dolů mrtvola. Hlava spočívala na zkřížených rukou. Nohy byly pokrčené a směřovaly tedy dozadu. Úplně svlečené tělo bylo zakryté čtyřmi odříznutými smrčky. Jen několik metrů od místa nálezu byly pod mechem objeveny šaty mrtvé; část spodního prádla však chyběla. Nalezla se horní část košile, dolní byla zjevně odtržena; na pažích byly ještě cáry rukávů. Odtržené i chybějící části se při dalším zkoumání našly poukryvané po okolí a některé nesly stopy krve. Vedle příručního košíku mrtvé ležel kus plátna složený tak, jako by do něj byl utírán nůž. Neklamně o tom svědčily stopy krve a vlasů zavražděné. Rovněž byla pod mechem objevena zakrvácená jedlová hůl, na konci roztřepená od úderů. – Soudě podle stavu oděni i těla, muselo k vraždě i pokusům o zakrytí těla dojít ve značném spěchu. Za vlastní místo činu byla zjištěna blízká prohlubeň. Na zemi byly ještě viditelné drobné stříkance krve a pouze skvrna o velikosti asi 15 x 25 centimetrů jí vykazovala o něco víc. Pod samotnou mrtvolou byla krevní skvrna zhruba velikosti dlaně. Podle všech známek včetně oblečení identifikovala paní Hrůzová mrtvou s jistotou jako svou dceru.

Odpoledne na Boží hod velikonoční již soudní lékaři začali s obdukcí těla. V nálezu se konstatuje, že smrtelné poranění bylo způsobeno dlouhým a mimořádně ostrým nožem. Řez na přední straně hrdla byl veden shora vpravo šikmo dolů až k levému uchu. Oběť měla proříznutý hrtan, velké tepny i ostatní měkkou tkáň až po krční obratle. Kromě toho byly na krku zjištěny zřetelné stopy po škrcení tenkým provazem. Na hlavě bylo osm ran, dosahujících až na lebeční kost. Byly 2,5 až 6 centimetrů dlouhé a všechny zasazeny stejným tvrdým předmětem. Byl jím pravděpodobně na místě činu nalezený kámen. Jak ukazovaly početné známky, oběť byla nejprve napadena smyčkou, vhozenou zezadu na krk, poté napadena údery kamenem, sražena na zem, svlečena a nakonec zabita košeráckým řezem.

Lékařská prohlídka rovněž prokázala, že mrtvola byla zcela bez krve. Na místě činu nalezené stopy naprosto neodpovídaly normálnímu množství krve této zdravé a mladé dívky. Z toho plyne, že krev musela být nějakým způsobem jímána a odnesena. Krev mohla být odebírána pouze při poloze oběti obličejem k zemi a nádoba na jímání byla nepochybně vložena těsně pod proříznuté hrdlo oběti. Při jakékoli jiné poloze těla by se muselo najít mnohem více stop po tryskající krvi.

Obdukce rovněž vyloučila sexuální vraždu, protože mrtvá byla panna.

Nepřicházela v úvahu ani loupežná vražda. Kromě růžence a kapesníku nechybělo z věcí zavražděné nic. Na místě nálezů těla byla i peněženka Anežky Hrůzové.

b) Zatčení Žida Hilsnera

Hrůzný čin samozřejmě vyvolal zděšení a pobouření obyvatel Polné i širokého okolí. Celé město mluvilo o motivu vraždy i osobě vraha. Již dříve začala Židovka Aufrechtová roznášet následující zvěst: „Anežka prý 29. března několika lidem řekla, že už jí nikdo neuvidí živou.“ Švadlena Prchalová, která Anežku velmi dobře znala, to rozhodně popřela a dostala se do slovní potyčky s Aufrechtovou, která nechtěla uvést původce takové fámy. Její manžel, obchodník Hermann Aufrecht, raději zavedl řeč jinam a prohlásil, že se Anežka mohla stát jediné obětí vraždy z vilnosti. To bylo řečeno ráno na Boží hod velikonoční, o několik hodin později se mrtvola Anežky skutečně našla.

Přesto se podezření začalo soustřeďovat na konkrétní osobu. Paní Hrůzová vypovídala o tom, jak si jí Anežka před několika dny stěžovala, že je sledována a obtěžována Židem Hilsnerem. Poručík zavražděné Leopold Novák vypověděl, že jej Anežka čtyři dny před vraždou prosila, aby dával pozor na Hilsnera, který ji ustavičně pronásleduje. O několik týdnů dříve Novák děvče doprovázel lesem, protože již tehdy si Hilsner Anežku nápadně prohlížel.

Také truhlář Tadeáš Večeřa si povšiml podivného chování Hilsnera k Anežce Hrůzové. Jednou Židé Aufrecht a Hilsner, stojící před Aufrechtovým domem, oslovili Anežku, která je mýjela, ale ta jen mlčky přidala do kroku. Podezření na Hilsnera ještě posílil obuvnický tovaryš František Veselý, který se často se Židy stýkal. Povšiml si, že se Hilsner nijak neskrýval velkým zájmem o Anežku Hrůzovou. Všechno dohromady vedlo k tomu, že už prvního dne Velikonoc (2. dubna 1889) celá Polná označila za vraha tříadvacetiletého Leopolda Hilsnera.

Ten měl ostatně velice špatnou pověst. Ustavičně se poflakoval po okolí a často byl vídán v lesíku Březina. Přestože se pečlivě vyhýbal práci, měl vždy peníze nejasného původu. Se svým mladším bratrem, obuvnickým učněm Moricem, bydlel u matky, žijící z dobročinnosti jiných Židů, kteří ji poskytli bezplatné ubytování v přízemí synagogy v židovské čtvrti. Blízko byla dílna švadleny Prchalové, kde Anežka pracovala. Pro Hilsnera tedy bylo velmi snadné pozorovat obyčeje a zvyklosti mladé Hrůzové.

Všechny tyto důvody přiměly na Boží hod velikonoční policii vyslechnout Hilsnera v jeho obydlí. Hilsner vypověděl, že dotyčné dny (29. a 30. března) v Březině vůbec nebyl. Různí svědci však uvedli, že jej v té straně viděli, a 4. dubna byl Žid zatčen. Když se nežidovské obyvatelstvo o tom dozvědělo, vniklo do židovské čtvrti a vytlouklo několik oken židovských domů.

Po nálezů mrtvoly se v Hilsnerově bytě shromáždilo několik Židů za pečlivě zavřenými okny a dveřmi. Pravděpodobně tam došlo k bouřlivým sporům a poradám, protože hluk byl slyšet až na ulici. Židovka Hilsnerová odháněla kolemjdoucí nádvávkami a spíláním. Podobné záhadné porady proběhly také v domě Žida Aufrechta.

Sounáležitost celého židovstva s podezřelým Hilsnerem se projevila tím, že „Rakouská izraelská unie“ zaplatila renomovaného obhájce dr. Zdenko Auřednič-

ka z Kutné Hory. Velice vydatná záloha na honorář mu měla sloužit jako pobídka k nejvyšší horlivosti.

Jako vždy v takových případech se celé světové židovstvo postavilo na obranu vraha. Noviny všech politických stran a států pod židovským vlivem se snažily prokazovat Hilsnerovu nevinu, aniž by vyčkaly soudního objasnění případu. Tvrdilo se, že antisemité chtějí vyvolat justiční vraždu nebohého Žida a podobně; takové kulturní ostudě prý musí civilizované lidstvo zabránit. Vražda v Polné se brzy stala záležitostí Židů všech zemí a států. I ten nejprostší člověk z toho musel poznat, že je touto záležitostí dotčeno celé židovstvo. Každý jiný národ si vraždy oškliví a napomáhá co nejrychlejšímu potrestání vraha. Židé však v tomto konkrétním případě i v ostatních dělali pravý opak a všemožně se snažili o jeho zatajení.

Tím byla samozřejmě nesmírně ztížena práce rakouských soudů. Proto stojí za zaznamenání, že proti vůli světového židovstva byl nakonec Hilsner za rituální vraždu odsouzen.

c) Předběžné vyšetřování v Polné

V průběhu soudního procesu se obžalovaný rozhodl pro tvrdošíjně a soustavně zapírání. Hilsner byl zjevně pevně přesvědčen, že se jeho soukmenovcům pomocí obvyklých prostředků podaří znemožnit odsouzení. Jeho lži před soudem byly většinou tak neobratné a průhledné, že je svědci snadno mohli vyvracet. Tak například vrahovi nijak nepomohlo tvrzení, že Anežku Hružovou vůbec neznal, a že v den vraždy do lesíku Březina nevkročil. Již při jeho zatčení svědci Marie Hružová a Leopold Novák vypověděli pravý opak.

Ani obžalovaným uvedení svědci mu nedokázali prokázat žádoucí alibi. Hilsner kromě jiného prohlásil, že jeho souvěrci kantor Steiner, chrámový sluha Bosel a obchodník Jakob Lustig jej viděli ten den o půl sedmé večer vcházet do synagogy. Žádný z nich však jeho výpověď nepotvrdil. Ani jím uvedené místo pobytu odpoledne v den vraždy neprokázal žádný z tzv. svědků obhajoby. Jejich výpovědi naopak dokazovaly, že obžalovaný byl odpoledne v Březině, což bylo vzhledem k velkému židovskému svátku tím nápadnější. Pozornost také vyvolala okolnost, že Hilsner 29. března několikrát vyměnil oblečení, a že v podvečer šel ve všedním šedém obleku do Březiny. Vrahovy výpovědi o jeho oblečení v inkriminovaný den rovněž nedopovídaly skutečnosti.

d) Spolupachatelé

Ve dnech před vraždou si několik obyvatel Polné povšimlo asi třicetiletého cizího Žida. Jeho vzhled popsali všichni svědci jako mimořádně odpudivý a také silně kulhal na pravou nohu. V tom se všichni svědci plně shodovali. Místní povozník Cink spatřil 29. března tohoto nápadného Žida dvakrát před pivovarem ve společnosti Oskara Frieda a poté i Leopolda Hilsnera, který se s neznámým živě bavil. Odpoledne byl povozník zaměstnán u paní Marie Huberové skládáním sena a viděl, jak jej tito tři Židé znovu míjejí s cigaretami v ruce. Hilsner měl na sobě šedivý oblek. Paní Huberová Židy vyzvala, aby se zapálenými cigaretami nechodili blízko sena. Odpudivý cizí Žid se zastavil a strčil do kapsy asi 8 cm široký a 40 až 50 cm dlouhý předmět, zabalený do novin. Poté Židé chvatně zmizeli směrem k lesíku Březina.

Hilsner později před soudem tvrdil, že cizího Žida vůbec nezná. Jeho mladší bratr Moric však uvedl, že nápadně pokrivený a kulhající Žid přenocoval v bytě jejich matky. Povožník Cink 31. března dokonce znovu spatřil cizího Žida v době, kdy se ještě o zmizení Anežky Hrůzové nevědělo. Pod paží nesl balík ve voskovaném plátně a měl tentýž doprovod; tentokrát v něm kromě Hilsnera a Frieda byli také Židé Hermann Basch a Leopold Graf. Ti doprovázeli kulhavého Žida a Bertholda Frieda na nádraží, takže se jim podařilo uprchnout ještě před odhalením zločinu.

Cestou na nádraží spatřil zmíněné Židy také kloboučník Ludvík Führich. Povšiml si, že se Židé zastavili u sousedního domu Samuela Frieda. Zcela bezpečně poznal Hilsnera, Grafa a Basche. Kloboučníku Führichovi se dokonce podařilo zaslechnout úryvky rozhoru mezi Židy Grafem a Samuelem Friedem. Smysl pochybných slov byl objasněn teprve později v dalším průběhu soudního procesu. Na Friedovu otázku: „Jak jsi to ukryl?“ Graf odpověděl: „Tak jako vloni.“ – Roku 1898 byla zavražděna třiatřicetiletá Marie Klímová. Rodiče se však zpočátku domnívali, že dcera odešla do ciziny za prací. Teprve po půl roce byla v panském lese nalezena již zetlelá mrtvola Marie Klímové. Jak se později ukázalo, ukryli vrazi tělo stejným způsobem jako v případě Anežky Hrůzové.

Všechny výše uvedené svědecké výpovědi významně napomohly vyšetřování případu a dodaly soudu cenné opěrné body.

e) Hilsner večer v den vraždy

Po obstarání nákupů v Polné se Johana Vomelová pozdě odpoledne 29. března vracela lesíkem Březinou do Malé Věžnice, kde byl její muž starostou. V těsné blízkosti místa, kde byla později spáchána vražda Anežky Hrůzové, ji vylekal mladý muž v šedém oblečení s holí v ruce, který se náhle vyřítil z lesního porostu. Leknutím ustoupila o krok a muž se při pohledu na ní zarazil. Pak chvíli v rozpacích holí pohupoval přesně tak, jak to podle svědků měl ve zvyku právě Hilsner. Pravděpodobně si pomýlil osoby, protože postavou se paní Vomelová Anežce Hrůzové podobala. Když se paní Vomelová poněkud z leknutí vzpamatovala, pozdravila a zeptala se neznámého, co tam dělá. Ten jen zamumlal: „Ale tady ty smrčky, jdu si pro smrček...“ a pak zase zmizel v lese. Při konfrontaci před soudem nedokázala paní Vomelová nejspíš v důsledku úleku jednoznačně identifikovat Hilsnera jako muže, s nímž se tehdy v lese setkala. Hilsner přirozeně znovu tvrdil, že 29. března v Březině vůbec nebyl.

Bezprostředně před vraždou však dobře mu známého Hilsnera v šedém obleku viděl blízko místa činu zámečník Petr Pešák. Hilsner stál na kraji lesa a pozorně vyhlížel směrem k Polné, za ním stáli dva muži v tmavém oblečení. Byli tam tedy nepochybně na číhané. Pešák sledoval tuto scénu z louky pana Volence, ležící naproti Březině, takže dokázal postavy s určitostí rozpoznat.

Nelze tedy pochybovat o tom, že Leopold Hilsner byl v inkriminovanou dobu 29. března blízko místa činu v Březině.

f) Hilsnerova vina

Stejně jako jeho spolupachatelé by i Hilsner nepochybně včas zmizel, ale momentálně neměl dost peněz. Jeho bratr Moric tedy musel požádat o sto zlatých svého mistra, obuvníka Šice. Leopold chtěl odcestovat do Ameriky. Mistr však peníze

nepůjčil, protože pojal podezření, že se Leopold mohl podílet na vraždě. Na přímo položenou otázku Moric odpověděl: „Je to možné, zeptám se Leopolda.“ Později se Moric sám vyjádřil, že se jeho bratr v posledních dnech choval velice podivně. Vzдор své zvyklosti Leopold v noci nespál a neustále vycházel ven.

Vesta šedého obleku, k němuž se nyní Hilsner nehlásil, byla 14. dubna nalezena při domovní prohlídce bytu Marie Hilsnerové, která se mezitím přestěhovala do Velkého Meziříčí. Jakmile se rozhlásila vražda Anežky, polenští Židé ji pro jistotu z dosavadního bytu vypověděli. Marie Hilsnerová přiznala, že vesta patří Leopoldovi. Ostatní součásti šedého obleku se však nenašly. Teprve doznání Morice Hilsnera přivedlo soudce na správnou stopu. Podle údajů mladého Žida byly k vestě patřící kalhoty nalezeny ukryté v kufru pod ženskými šaty v synagoze ve Velkém Meziříčí. Na kalhotách byly viditelné rezavě hnědé skvrny. Hilsner nyní musel přiznat, že jde o jeho kalhoty. Prohlásil však, že skvrny jsou z předešlého roku, kdy pracoval na stavbě, a pocházejí od cihelného prachu. Soudní lékaři skvrny analyzovali a v úřední zprávě uvedli, že lze téměř s jistotou prohlásit, že mají původ v krvi, a to velmi pravděpodobně lidské. Zkoumání také odhalilo pokus o vyčištění skvrn vodou, což se zcela nepodařilo.

Hilsner dále popřel, že by vlastnil velký nůž, ale několik svědků to vyvrátilo. Tři hodnověrní svědci, mezi nimiž byl i Hilsnerův přítel František Veselý, u něj několikrát viděli asi 40 centimetrů dlouhý a tři centimetry široký nůž. Hilsner nosil nůž v kožené pochvě. Tím bylo zcela vyvráceno vrahovo tvrzení, že měl pouze malý zavírací kapesní nož.

g) Cizí Židé v Polné

Moric Hilsner uvedl, že ve dnech před vraždou přenocoval v bytě jeho matky cizí rabín, kterého si velice ošklivil, protože byl celý zavšivený. Rabín měl pocházet z Polska.

Podle několika souhlasných popisů byli tou dobou v Polné viděni dva kulhaví Židé. Ukázalo se však, že jeden z nich byl tulák Hynek Beran, který si tou dobou odpykal v Polné trest za potulku. Původně se mělo za to, že právě Beran byl Židem, spatřeným 29. a 30. března v Hilsnerově doprovodu. Svědecké výpovědi však ukázaly, že Hilsnerovým komplicem musel být jiný cizí Žid, který rovněž napadal na nohu.

Tento neznámý a nápadně odpudivý Žid byl spatřen dopoledne v den činu před židovskou radnicí,²² kde bydlel rabín Goldberger. Rabín se nějakou dobu z balkonu bavil s cizincem a pak mu hodil dolů složený papír. Pajdavý Žid poté vešel do domu a po nějaké době se vrátil s balíkem pod paží. Předmět byl zabalený do voskového plátna a převázaný provázkem. Podle rozměrů mohl obsahovat nádobu, odpovídající obsahem množství krve, kterou soudní lékaři u zavražděné postrádali.

Ve snaze vysvětlit veřejnosti, že s těmito událostmi nemá nic společného, vydal rabín Goldberger v tisku prohlášení, že onoho 29. března žádného cizího Žida z balkonu neviděl a proto mu také nemohl hodit v papíru zabalený předmět. Zato si přesně vzpomíná, že toho dne hodil z balkonu potulnému tovaryši do papírku zaba-

²² Zde je myšlena židovská synagoga resp. modlitebna, která v menších místech zastávala současně funkci obecního domu nebo radnice; pozn. překl.

lený zlaták. Tento tovaryš tedy musel být omylem opovažován za cizího Žida. Proti citovanému tvrzení rabína ovšem kromě postřehů očitých svědků mluví rovněž skutečnost, že podle záznamů v městské knize toho dne žádný potulný tovaryš v Polné nebyl.²³

Velice důležité je obvinění ze strany Žida Lustiga z Kolína, který vypověděl, jak mu Leopold Fried sám vyprávěl, že spolu s Hilsnerem vraždil. Přestože Fried zpočátku hovor ryze židovsky popíral, musel nakonec přiznat, že s Lustigem skutečně mluvil. Konfrontací se svědky vyšlo najevo, že Berthold Fried byl oním druhým cizím Židem, který šel s Hilsnerem na místo vraždy. Ale přes jasná tvrzení mnoha svědků, že Žid Fried byl 28. a 29. března viděn v Polné, uvěřil vyšetřující soudce záznamu v nemocnici. Podle něj měl být Berthold Fried od 24. března do počátku dubna hospitalizován v tamějším ústavu. Jak dalece byl záznam pravý a hlavně zda vůbec odpovídal skutečnosti, to už nikdo neověřoval. Jisté je tolik, že žaloba proti Friedovi byla stažena.

h) Hlavní přelíčení

Tím bylo skončeno průkazní vyšetřování. Za velké účasti obyvatelstva i zástupců tisku (většinou Židů) začalo 12. září 1899 hlavní líčení. Soudnímu dvoru předsedal prezident krajského soudu dvorní rada Ježek, přísedícími votanty byli radové Pešek a Budecius, náhradními votanty rada Křečan a sekretář Tichý, zapisovatelem auskultant Kotyk, náhradním zapisovatelem auskultant Pošva. Veřejným žalobcem byl šéf státního zastupitelství, vrchní rada zemského soudu dr. Schneider-Svoboda. Soudními znalci určeni byli lékaři MUDr. Michálek a MUDr. Prokeš, oba z Polné. Obhájcem Hilsnera byl kutnohorský advokát dr. Zdenko Auředníček, a obhájcem rodiny Hružovy pražský advokát dr. Karel Baxa.

Také v průběhu tohoto přelíčení Hilsner tvrdošjně popíral, že by v den vraždy byl v lesíku Březina. Namísto toho uvedl, že byl se třemi známými na Kateřinském vršku, ale uvedení svědci vypověděli právě opak. Jako již v průběhu předběžného vyšetřování, tvrdil Hilsner i před soudem, že se ten večer v den vraždy modlil v synagoze, ale ani zde nemohl podat žádný důkaz na potvrzení svých slov. Teprve po mnoha dalších otázkách předsedajícího obžalovaný doznal, že vlastní šedivý oblek. Přesto však znovu popřel, že jej měl 29. března na sobě. Byl prý celý den ve svátečním, tedy modrém obleku, přestože jej více svědků vidělo v šedivém. Kromě toho se snažil původ krvavých skvrn na šedivých kalhotách vysvětlovat zraněním, které údajně loňského na stavbě utrpěl. Avšak v době objevení dotyčných kalhot v synagoze však byly ještě vlhké a musely tedy být vyprány teprve před několika dny. Hilsner si ve všech těchto věcech protiřečil tak zjevně, že soud prostě musel výpovědi svědků považovat za jediné správné. Rovněž tak Hilsnerovo soustavné zapírání ohledně vlastnictví košeráckého nože i na místě činu nalezené bílé hole obžalovanému ještě více uškodilo, protože se v obou případech podařilo dokázat mu pravý opak. – Dokonce i výpovědi jeho matky, bratra i dalších Židů byly v rozporu s tvrzeními vraha. Jeho drzé zalhávání jasně prokázaných skutečností bylo opravdu až zarážející.

²³ Tuláci a žebráci měli tehdy za povinnost oznámit svůj vstup do města místním úřadům, o čemž se vedly záznamy; pozn. překl.

Podle výpovědi matky a poručníka oběti se na vraždě muselo podílet několik osob. Anežka byla silná a urostlá mladá žena. Od dětství musela pomáhat pracovat na poli a proto by ji zdegenerovaný židovský slaboch Hilsner nedokázal sám zabít.

Židovský advokát a obhájce obžalovaného dr. Auředníček se snažil svrhnout podezření na bratra zavražděné. Jan Hruža měl po vraždě poškrábaný obličej, což prý mohlo mít původ v zápasu s Anežkou těsně před jejím zavražděním. Toto obvinění však bylo pouze židovským manévrem k odvedení pozornosti od skutečného pachatele, které nemělo žádný reálný podklad.

Soukromý obhájce rodiny Hružových dr. Baxa druhý den přelíčení ostře zaútočil na vyšetřujícího soudce dr. Reichenbacha. Poukázal na skutečnost, že při vyšetřování nepostupoval dostatečně rázně a v souladu s předpisy. Silně podezřelé osoby (např. Fried) z naprosto nepochopitelných důvodů nebyly zatčeny, takže dostaly možnost vyhnout se spravedlnosti. Hlavní vinu na tom, že případ stále ještě není plně objasněný, nese tedy dr. Reichenbach.

Podezření proti Židu Bertholdu Friedovi bylo v průběhu hlavního líčení ještě zesíleno výpovědí obuvnického mistra Josefa Škaredy. Svědek uvedl, že Leopolda Hilsnera, kterého již po léta dobře znal, viděl ze své dílny jít v den vraždy do lesíku Březina spolu s dalším Židem. Na otázku předsedy soudu, kdo byl ten další Žid, Škareda jednoznačně odpověděl: Berthold Fried!

Předseda: „Berthold Fried? Ten byl přece tou dobou v nemocnici.“

Škareda: „Co říkám, je svatá pravda! Máme několik svědků, že si večer před vraždou nechával Fried v Polné podrazit boty.“

Předseda: „Ale když byl v nemocnici, jak potom mohl být v Polné?“

Škareda: „Přesto trvám na své výpovědi.“

Obuvnický mistr potom soudu jmenoval několik svědků, kteří Frieda v Polné viděli. Nicméně státní návladní velice svérázně odmítl žádost dr. Baxy o vyslechnutí těchto nových svědků; je prý zcela jisté, že Fried byl v inkriminovanou dobu v nemocnici.

i) Závažné výpovědi

Pro celé soudní řízení měly největší význam výpovědi zámečnického mistra Petra Pešáka. Svědek odpovídal na položené otázky jasně a určitě. Cestou do Dobroutova²⁴ se rozhlížel směrem k lesíku Březina, protože tam již dříve koupil dobré palivové dříví. Případlo mu zvláštní, že tam na kraji lesa viděl stát muže s bílou holí v ruce. Zřetelně v něm poznal Žida Hilsnera, který pozorně vyhlížel směrem k Polné. Za ním ještě zpozoroval dva další muže v tmavém oblečení, které však neznal. Když to Pešák při konfrontaci takto vylíčil obžalovanému, upadl Hilsner do viditelných rozpaků a uchýlil se ke své jediné zbrani, ke lži. Svými protichůdnými a zmatenými prohlášeními se však obžalovaný sám přivedl do velice nepříjemné situace. Tvrdil například, že se s Pešákem vůbec neznají, přestože Pešák hned předložil důkazy o tom, že u něj Hilsner často býval.

Židovský obhájce dr. Auředníček doufal, že se mu nejrůznějším překrucováním podaří Pešákovy výpovědi vyvrátit a představit soudu jako nepravdivé. Uvedl svědky, kteří měli zámečnického mistra označit za podvodníka a zloděje. Ti však

²⁴ Vesnice asi půl hodiny chůze od Polné; pozn. překl.

dosvědčili pravý opak a shodně prohlásili, že Pešáka znají jako řádného, uznávaného a pracovitého člověka. Další svědkyně dokonce vypověděla, že se jí Židé snažili získat k tomu, aby vypovídala v Hilsnerův prospěch. Před nějakou dobou se u ní zastavil židovský pánský krejčí Daňek z Vídně a v rozhovoru se jí nápadně vyptával na vraždu Anežky Hružové. A to je asi jediný důvod, proč byla spolu se svým manželem jmenována jako svědek. Nato svědek Škareda prohlásil, že Žida Daňka zná: „Daňek není pánský krejčí, ani nepochází z Vídně. Je zato Hilsnerův přítel, s nímž před rokem pracoval na stavbě železnice u Žďáru nad Sázavou.“

Ani ostatní obhajobou vedení svědci nemohli o panu Pešákovi uvést nic negativního; svými výpověďmi jen naopak posílil podezření vůči Hilsnerovi, takže situace se pro něj každou hodinou citelně zhoršovala. Tak například byl jistou ženou viděn krátce po vraždě v lesíku Březina. Místní holič soudu potvrdil, že Hilsner měl ve zvyku zvláštním způsobem pohupovat holí přesně tak, jak to viděla svědkyně Johana Vomelová při svém střetnutí s mužem v šedém obleku poblíž místa činu. Také v dalším průběhu hlavního líčení trvali i samotní „svědci obhajoby“ na tom, že večer 29. března Hilsnera v synagoze neviděli.

j) Rada zemského soudu Reichenbach

Stejně jako během předběžného vyšetřování, tvrdil vrah i nyní, že košerácký nůž nevlastní. Jeho nejlepší přítel František Veselý však na otázku soudce odpověděl, že viděl u Hilsnera velký nůž bez obvyklé špičky, ale byl na konci zaoblený a měl velice ostrý břit. Nyní se ukázalo, že to byl znovu soudní rada Reichenbach, který se na obuvnického tovaryše Veselého rozkřikl, když uvedl výraz košerácký nůž, a naléhal na změnu výpovědi. Při hlavním líčení již Veselý podal soudu přesný popis košeráckého nože a prohlásil, že právě takový u Hilsnera viděl. Jen ze strachu před Reichenbachem tehdy při vyšetřování do protokolu uvedl, že Hilsnerův nůž nebyl košerácký. Reichenbachovo chování bylo také jediným důvodem, proč tehdy vypověděl jenom to, co mu soudní rada předřikával. Tím bylo jasně prokázáno nadřazení tohoto „služebníka spravedlnosti“ vrahovi. Je tím současně plně oprávněná domněnka, že Reichenbach byl Židům buď zavázán nebo jimi podplacen, případně obojí. Proto také dr. Baxa právem prohlásil: „Proces mohl být již dávno skončen a vražda plně objasněna, kdyby bylo přípravné řízení bývalo provedeno náležitě a podle předpisů.“ – Baxova slova přirozeně vyvolala mezi diváky divoké pobouření. Dopisovatelé listů se otevřeně postavili proti Reichenbachovi, protože právě z tohoto důvodu jim svého času nechal zastavit noviny, když pravdivě referovaly o průběhu přípravného vyšetřování.

Takto byl jen podán další důkaz, že se Židé všemi prostředky snažili působit na soud a tím očistit Hilsnera od podezření z vraždy. Tím se ovšem s ním stavěli na stejnou úroveň. Jasný závěr z celé věci zní, že vražda byla spáchána s vědomím a podle vůle celého židovstva, a nešlo tedy pouze o osobní záležitost osamocенého vraha.

k) Zatčení Židovky

Ve prospěch obžalovaného vedla obhajoba jeho tetu jménem Bodanská. Vzdor složené přísaze Židovka drze lhala a soudu tvrdila, že inkriminovaný den v čas vraždy vařila obžalovanému kávu, a ještě dodala, že byl celý den doma. Lhala tak

nehorázně, že to bylo každému okamžitě jasné. Sám Hilsner totiž přiznal, že byl odpoledne na Kateřinském vršku, ve městě, a poté i v synagoze. Židovská lhářka Bodanská byla proto hned v soudní síni zatčena pro křivou přísahu a odvedena.

Židovský obhájce dr. Auředníček v tu chvíli neviděl východisko z krajně nepříjemné situace. Všichni jím vedení svědci obhajoby se nakonec ukázali být svědky obžaloby. Auředníček chtěl tedy získat alespoň čas a žádal, aby se soudní dvůr odebral na místo činu a tam se přesvědčil o možnosti resp. neproveditelnosti vraždy tak, jak byla jeho mandantovi kladena za vinu.

Hlavně se však křečovitě snažil najít možnost, jak svalit podezření z vraždy z Hilsnera na matku a bratra oběti. Státní návladní však nepovažoval za adekvátní, aby se soudní dvůr odebral do Polné. Soud tedy rozhodl, že do Polné bude vyslán vyšetřující soudce Baudiš s pomocníky ke zjištění stavu věci.

Podrobným výslechem svědků v hlavním líčení byly potvrzeny protokoly předběžného vyšetřování o nalezení šedých kalhot Leopolda Hilsnera. Svědci znovu popsali, jak bylo obtížné kalhoty hledat, i jak se je nakonec podařilo objevit v kufru s dámským šatstvem.

Soudní lékaři podali zprávu o výsledku zkoumání skvrn na kalhotách. Zjistilo se, že byly teprve nedávno vyprány a pak ještě mokré vloženy do kufru. Tím je současně vysvětlena plísňová skvrna na látkovém knoflíku. Tři různé vědecké postupy vedly ke stejnému výsledku: Ostatní skvrny pocházejí od lidské krve. Nepodařilo se to pouze spektroskopickou metodou, protože skvrny byly vyprané. Konstatovali to oba soudní lékaři doc. dr. Slavík a prof. dr. Reinsberg.

Obhájce dr. Auředníček se přesto odvážil znalecký posudek soudních lékařů zpochybnit. Tvrdil, že skvrny mohly mít také jiný původ, a nemusely pocházet od lidské krve. Mohlo prý jít o pouhé plesnivé skvrny, což se rovnalo urážce odborných znalostí soudních lékařů, kteří přece musejí umět rozeznat plíseň od krve. Dr. Reinsberg na to dal správnou a ráznou odpověď, ale obhájce přesto žádal vypracování posudku lékařskou fakultou univerzity.

Jak dr. Baxa, tak i státní návladní jeho požadavek odmítli s tím, že soudní lékaři svědomitě splnili svou úlohu a jejich znalecký posudek je zcela jednoznačný a jasný. Soud se k tomuto náhledu přiklonil a žádost obhajoby zamítl jako bezdůvodnou.

V dalším průběhu soudního líčení matka obžalovaného, Marie Hilsnerová, využila svého práva příbuzné a zřekla se výpovědi. Nejspíš si nebyla jistá, co by mohlo posloužit k obhajobě jejího syna.

Znovu byla také přezkoumána možnost, zda si mohl krvavé skvrny na kalhotách způsobit sám Hilsner zraněním při práci na stavbě dráhy minulého roku ve Žďáru nad Sázavou. Svědek Skála, který Hilsnera znal již od dětství, vylíčil soudu průběh zranění obžalovaného, protože je sám viděl. Podle něj tehdy Hilsner nekrvácel ani z nosu, ani z nohy. Šlo pouze o nepatrnou oděrku na noze, která by nalezené skvrny od krve nemohla způsobit.

1) Průběh vraždy

Čtvrtý den hlavního líčení přinesl důležité poznatky o podrobnostech spáchání vraždy. Výklad znalce dr. Prokeše o nálezů byl jasný a srozumitelný. Smrtný řez na krku a hlavních tepnách mohl být způsoben výhradně dlouhým a ostrým před-

mětem, přičemž krev z proříznutých hlavních tepen musela tryskat silným proudem. Škracení tenkým provazem spolu s osmi ranami do hlavy asi vedlo k omráčení oběti. Podle názoru znalce byla Hrůzová přepadena zezadu vhozením smyčky na krk a poté několikrát udeřena do hlavy holí nebo kamenem. Poté byla oběť stržena na zem a položena na břicho. Pachatel jí pravděpodobně podržel hlavu stranou a pravou rukou zasadil smrtící řez.

Tryskající krev musela být ihned zachycována do nějaké nádoby, protože ani samotné tělo, ani okolní tráva a porost jí nebyly postříkány. Vzhledem k robustní postavě mohla mít mrtvá asi šest litrů krve, z nichž se však na místě našla pouze velmi malá část. Tělo oběti bylo úplně vykrváčené a vykazovalo jen nepatrné množství sražené krve v mozku a srdci. Je tedy zřejmé, že pachatelé své práci dokonale rozuměli a zvláštní význam přikládali právě krvi oběti.

Při robustní postavě mrtvé by ani silný muž nedokázal sám dívku takto zavraždit a navíc se postarat o zachycení krve. Rovněž by zde musely být stopy po zápasu, k němuž by v takovém případě nepochybně došlo.

Krev na místě činu nemohli rozšlapat lidé nebo jiné živé bytosti, aniž by zanechali příslušné stopy. Možnost, že krev odnesli sami pachatelé, označil znalec za velmi pravděpodobnou.

Podatřený židovský obhájce dr. Auředníček se přesto všemožně snažil dát stavu věci jiný vzhled. Musel se ale nechat poučit, že rozklad resp. zmizení krve tak, jak si to on představuje, není prostě možné. Stejně tak je nemožné, že by vražda byla spáchána na jiném místě, protože v celém okolí včetně cesty a lesa se nenašly žádné stopy krve, které by transport těla musel nutně zanechat. Výpovědi soudního znalce byl současně zmařen pokus obhájce svalit vinu na jiné osoby (matku, bratra nebo poručníka Anežky).

Podání druhého znalce, soudního rady dr. Michálka, se zcela krylo s výpovědí dr. Prokeše a došlo ke stejnému výsledku navzdory opakovaným pokusům obhájce o jeho ovlivnění.

m) Hilsner se sám usvědčuje

Komise pod vedením zemského soudního rady Baudiše znovu prošla celou cestu svědka Pešáka ve stejné denní době i směru jako tehdy při jeho spatření Hilsnera. Dr. Baudiš se svými spolupracovníky potvrdil, že z místa a v čase, označeného Pešákem, bylo možné učinit pozorování, o němž svědek vypověděl.

Tím byla zmařena snaha obhajoby vydávat Pešákovy výpovědi za nevěrohodné či nepravdivé; proto také musely sehrát významnou roli při zvažování rozsudku.

Po přečtení Baudišovy zprávy byl vyslechnut svědek Josef Strnad, který přiměl Hilsnera k jistému přiznání. V den vraždy totiž Hilsnera potkal a mluvil s ním.

Svědka k Hilsnerovi: „Pamatujete se přece, jak jste mě žádal, abych proboha nikomu neříkal, kdo jsou ti dva Židé!“

Předseda: „Žádal jste tedy svědka, aby nic neříkal?“

Hilsner: „Ano, to jsem udělal.“

Na tuto výpověď se z obecenstva ozvaly výkřiky: „Konečně se přiznal!“ – Po utišení v sále skončil čtvrtý den přelíčení a zkoumání důkazů slovy předsedy soudu: „Teď jste se sám prozradil!“

n) Projevy obžaloby a obhajoby

Poslední den toho nesmírně významného soudního jednání přinesl jak řeči obžaloby a obhajoby, tak i vyhlášení rozsudku. Bylo zjištěno a konstatováno, že Hilsner je duševně i tělesně zcela normální. Tím byla od počátku vyloučena polehčující okolnost duševní poruchy.

Soud položil porotě otázku: „Je Hilsner vinen nebo spoluvinen úkladnou vraždou Anežky Hrůzové, nebo měl pouze takový úmysl, ale sám se vraždy nedopustil?“

Jako první přednesl závěrečnou řeč státní návladní dr. Schneider-Svoboda. Poukázal na to, že celý svět s napětím čeká na výsledek tohoto procesu. Jsou toho svědkem nespočetné přípisy, dotazy i podrobné zprávy tisku. Připomněl porotcům, aby se při svém rozhodování nenechali čímkoli ovlivnit a důkladně zvážili celý stav věci. Pak bude trest za tento hrůzný čin spravedlivý.

Soukromý obhájce rodiny oběti dr. Baxa důkladně probral všechny zásadní otázky, které vyvstaly v průběhu soudního procesu. Mimo jiné řekl:

„Mám úlohu hájit soukromé zájmy matky Anežky Hrůzové, které přirozeně mohou být hájeny jen tehdy, jestli byl obviněný pachatelem a bude-li uznán vinným. Nezapomínejte, že se zde jedná o matku, která ztratila dceru hodnou, pobožnou a ctnostnou, kterou vychovala tak, že z ní byla panna, děvče, o kterém jsme neslyšeli než chválu.

Matka, která si dala takovou práci se svou dcerou, která ji tak vychovala, když uslyšela o její smrti, se ptala: Proč se to stalo mé dceři, proč byla zavražděna, proč ta hodná dcera nezemřela v náručí matčině smrti přirozenou, proč padla do rukou zlosynů? Matka se ptá proč, ptá se všech: Měla nepřátele? Zavínala něco, způsobila zlo, zármutek? Stala se obětí nějakého smyslného činu?

My jsme z celého průběhu řízení neslyšeli, že by Anežka kohokoliv měla. Neměla nepřátele, nemohla být zabita ani ze msty, ani ze žárlivosti, ani ze zhrzené lásky, poněvadž to nikde nebylo opodstatněno; Hilsner se nikdy neucházel o její přízeň, nikdy s ní nemluvil, ač se snažil, aby ji poznal. Není také možno, aby padla za oběť nějakému smyslnému činu; naopak všechny podobné dohady byly vyvráceny tím, co jsme zde od znalců slyšeli.

Proč tedy, z jakých pohnutek byla Anežka Hrůzová zavražděna, co si má myslet její matka? Chce vědět, kdo to byl a proč tak těžce ublížil Anežce! U rodičů je to přirozené, že se neptají jen kdo uhodil, ale také proč uhodil. A což teprve, když dítě přijde o život!

Bohudík a také bohužel jsme se dověděli pravou příčinu smrti; pachatelům ani ve snu nemohlo napadnout, že vyjde jejich čin tak brzo najevo. Počítali snad s celou řadou vražd, které dobře ukryli a když jejich oběti byly odhaleny, nebylo na nich vidět, jakým způsobem zemřely. Oni si počínali s tím úmyslem, aby jejich oběti byly co nejvíce ukryty a počítali se vši pravděpodobností, že tak zůstanou dlouho.

Při první vraždě na světě volala krev zavražděného o pomstu, zde však krev nevolala o pomstu, poněvadž zde krve nebylo, ale celé mrtvé tělo volalo o pomstu. A prozřetelnost dala příležitost spravedlnosti, aby vypátrala, jakým způsobem byla Anežka Hrůzová sprovazena ze světa a kdo byl pachatelem.

Mrtvé tělo je důkazem, to mrtvé tělo promluvilo po smrti a mluví dnes k celé veřejnosti i k vám jako k soudcům. Stav, v jakém byla mrtvola nalezena, dosvědčuje nejlépe způsob vraždy a my se ptáme s matkou Anežky, proč byla zavražděna její dcera, ctnostná křesťanská panna!

Nechci pracovat s nějakými smyšlenkami, necht' mluví znalecký důkaz.

V mrtvole nebyla nalezena téměř žádná krev a to množství, které se našlo, nijak nesouhlasí ani v nejmenším s velkým množstvím krve, které každý člověk a zejména Anežka Hrůzová jako zdravá silná žena musila mít. Podle soudních znalců stala se vražda asi tím způsobem, že Anežka Hrůzová byla nejdříve omráčena. Oni nemohou říci, proč se to vše dělo a také to od nich nikdo nežádá. Ale musila dostat první ránu zaživa, poněvadž vyšla krev, kdežto po smrti by se krev nebyla ukázala. Potom byla přepadena zadrnutím provazu.

Páni porotci, na to dejte pozor, k jakému cíli byla Anežka Hrůzová zavražděna. Vrahové na ni vrhli smyčku snad aby ji omráčili, ale hlavně aby nemohla křičeti. Avšak kdyby šlo vrahům o to, aby se jí jen zbavili jako osoby, bylo by nejsnadnějším, kdyby tu smyčku o trochu déle přidrželi a Anežka Hrůzová byla by jistě uškrćena. Kdyby šlo vrahům o to, aby se jí zbavili z jakýchkoli jiných pohnutek, které ovšem jsou vyloučeny, jak snadnou by měli práci a jak pohodlně by se zbavili všech důkazů. Kdyby jí byli zadrželi krk, pak už nepotřebovali strhovati šat z těla zavražděné, pak nemuseli čistiti svoje šaty, byli by bývali s vraždou daleko dříve hotovi a nezůstaly by žádné stopy krve ani na nich samých, ani na místě.

Ale jim se nejednalo jen o život Anežky, ten hlavní způsob zavraždění musil teprve přijít, a to byla hlavní a jediná příčina smrti – zařiznutí velkým ostrým nožem.

Vmysleme se jen do situace: Děvče kráčí domů, má již myšlenky na domov, nic zlého netuší, nemá nejmenší ponětí o vrahovi – najednou je omráčena, dána v moc několika lidí, kteří z ní začnou strhávati šaty způsobem tak zběsilým, tak násilným, že musila nutně přijít k sobě. A teď považte situaci mladé, ctnostné dívky, když z ní strhávali šaty, když se viděla v ruku tří neznámých mužů, kteří byli patrně jiné, jí odporné rasy, jak se na ni sárou jako na obětní zvíře, jaká muka musila vytrpěti, když jí obnažovali prsa, když si vzpomněla, kvůli čemu to vše je, že snad v nejbližší chvíli některý z nich chce na ní provésti smyslůný čin, chce zneuctíti její panenskou krásu, ale náhle vidí, že je s ní zamýšleno něco jiného. Vidí, jak pachatel vyndává nůž, cítí tu ruku špinavou, vražednou ruku, která nůž ještě zkoumá. Kdo uváží tyto okamžiky, uzná, že Anežka Hrůzová byla mučednicí v pravém smyslu slova. A k čemu to všechno? Že se nenalezla žádná krev, že bylo jen malé místo potřísněno podle výpovědi znalců, z toho plyne, že se jednalo o způsob vraždy, který je nám dosud neznám. Tento způsob byl nový. Bohužel a také bohudík, že se to dokázalo. Chtěli zavraždit křesťanskou osobu, nevinnou dívku, aby z ní krev dostali. Veškeré zalhávání nic nepomáhá, ten účel vraždy zde byl. Světem běží zvěst, že jsou lidé, kteří usilují o smrt bližních, aby se zmocnili jejich krve! Je to příšerné, strašlivé! Člověk se vzpírá tomu věřit, my nevěříme pověstem a přece stojíme před faktem, který je dokázán, které se nedá vyvrátit. Nemluvím o účelu, za jakým se to dalo, o tom nevím. Je však povinností všech, kteří stojí v čele státní společnosti, aby hledali proč, aby pátrali, proč krev zachycují, proč se to děje. Mu-

síme se bránit proti těm, kteří dostávají krev z našich křesťanských dívek; třeba pak také, aby proti nim bylo přísně zakročeno.

Dnešní přelíčení je pátráním. Až to vyjde najevo, pak si křesťanské lidstvo oddechne. Dej Bůh, aby si oddechlo. Že se tam Židé potloukali, je dokázáno hodnověrnými svědky.

Je jisté, že tam byli Židé, a že u Hilsnerů nocovali. Fried, který v tom hrál důležitou roli, je totiž hlídač mrtvol. Takový úřad je svěřován určitým rodinám, přechází z jedné na druhou; jde o Židy ortodoxní a právě takoví z Haliče chodili k Hilsnerovi.

Není pochyby, že on je jedním z těch, kteří činně působili při vraždě. Pan státní zástupce podal jasný obraz činu. Byl to Hilsner, šel na místo, kde čin spáchán, a pak zase zpět. Já se přidávám k náhledu, že tu pracovalo více rukou. Nemůže se dokázat, kdo vedl řez. Jeden to spáchat nemohl. Musilo jich být několik, aby se zachytilo co nejvíc krve. Plán byl dobře promyšlen. Postupovalo se s fanatickou odvahou a drzostí.

Páni porotci, je mým pevným přesvědčením, že zde působím s nejkolidnějším svědomím, a bude-li Hilsner odsouzen, že ti, kteří řeknou ano, naplní příkaz svého vlastního svědomí, že uspíší hledání pravdy a budou si vědomi, že vykonali krásný čin spravedlnosti.

Já vás o to žádám ve jménu spravedlnosti vzhledem k tomu, že zde kráčíme vstříc dalším odhalením, a vzhledem k obecné spravedlnosti vás žádám, abyste odpověděli ano, a nikdo nebude moci říci po tom všem, co zde bylo ukázáno a podáno, že jste se mýlili nebo svoje svědomí obtížili. My, kteří jsme řekli, že Leopold Hilsner je vinen, to pravíme s čistým svědomím a přesvědčením a také vy, kteří řeknete ano, neobtížíte své svědomí, ale učiníte zadost své povinnosti porotce. Prosím, abyste na první a druhou otázku odpověděli kladně.“

o) Trest smrti pro vraha

Na závěr ještě předseda přednesl závěrečné shrnutí případu a soud se odebral k hodinové poradě. Bylo jednohlasně konstatováno, že Žid Hilsner je spoluvinen zavražděním Anežky Hrušové; bylo tedy vyhověno požadavku státního návladního a vrah odsouzen k trestu smrti oběšením.

Při oznámení rozsudku vypukl mezi obyvatelstvem nadšený souhlas. Odporný zločin tedy stihne odpovídající trest.

Rozsudek smrti nad Hilsnerem však nikdy nebyl vykonán! Po jeho vynesení se celé světové židovstvo semklo ještě pevněji za Hilsnerem. Dokonce se podařilo dosáhnout projednání celého případu před vyšším porotním soudem v Písku, což je důkaz neslýchaného vlivu Židů na tehdejší rakouskou justici. Přestože předběžné vyšetřování zločinu dr. Reichenbachem bylo vedeno mnohem spíše *prožidovsky* než *protižidovsky*, světové židovstvo celou věc obrátilo naruby a prohlásilo, že soudy v Polné i v Kutné Hoře byly zaujaté a antisemitské, a jen tím že bylo možné Hilsnerovo odsouzení.

Za těchto okolností je třeba ocenit skutečnost, že písecký porotní soud vzdor židovskému nátlaku vynesl nad Hilsnerem podruhé trest smrti. Ale i nyní se židovstvu podařilo zabránit jeho vykonání. Hilsner byl omilostněn k doživotnímu těžké-

mu žaláři. Po devatenácti letech vězení (včetně vyšetřovací vazby) byl vrah z Polné na jaře 1918 na nátlak židovstva propuštěn na svobodu.

Židé tedy slavili další vítězství nad Nežidy, a Hilsnera, který mezitím přijal jméno Haller a žil ve Vídni, oslavovali jako mučedníka. *Dvakrát právoplatně k smrti odsouzený rituální vrah se tedy stal židovským národním hrdinou!* Židovstvo shromáždilo také pěkné peníze, které Hilsnerovi zajistily bezstarostný život ve Vídni, kde roku 1928 zemřel.

Hilsnerova případy využil židovský tisk k potlačení posledních nežidovských myšlenek na židovskou rituální vraždu. Neudivuje, že byly při tom skutečnosti o vraždě v Polné doslova postaveny na hlavu. Prokázaná soudní zjištění se prostě zamlčela. Již tehdy všemocné židovstvo si takovou bezostyšnost mohlo dovolit, protože Nežidé mu věřili.

Dnes však už alespoň víme, že rozsudky v Kutné Hoře a v Písku padly plným právem. Hilsnerovo pachatelství je prokázáno mimo jakoukoli pochybnost. A skutečnost, že krev zavražděné beze stopy zmizela, je pro nás neklamným důkazem, že Židé vraždu spáchali z rituálních důvodů.

Třetí díl

Židovské hromadné vraždy

1. Všeobecně

Pod pojmem rituální vražda se obecně rozumí jen *vraždy jednotlivých osob*. Přesto si zde musíme objasnit také a především Židy spáchané masové popravky nežidovských národů a zahrnout je pod pojem „rituální vražda“. Krvelačná nenávisť vůči všemu nežidovskému se ve všech dobách projevovala také formou masového vyvražďování celých národů.

Tato židovská vražedná vášeň má pro všechny národy, a především pro německý, nesmírnou důležitost. Židovstvo spatřuje v německém národě hlavní překážku, která mu leží v cestě k dosažení světovlády.

Německo bylo židovstvem vždy velmi často vybíráno k páchání svých zločinů. Již roku 1920 dal Žid Rathenau Francouzům následující přátelskou radu: „Zničte Německo v doslovném smyslu slova, zabíjejte jeho lidi, a osídlete jeho území jinými národy. Nestačí rozdrobit říši na malé státečky. Zničte i vzpomínku na ni likvidací německého národa.“ – Židovský emigrant Heinrich Mann v jednom pražském časopisu v únoru 1936 prohlásil: „Po poslední prohrané válce bude z Německa kolonie – ostatně se změněným jménem. Budoucí vítězi sami ještě nevědí, čeho jsou schopni. Naučí se to teprve ve válce a jejím prostřednictvím.“²⁵

Rituální vražda v klasickém smyslu slova je jen mírnější formou věčné židovské hromadné vraždy. *Jednotlivými vraždami se židovstvo spokojuje jen z nezbytí, pro-*

²⁵ Der Weltkampf: Der Emigrant Heinrich Mann hetzt zum Weltkrieg, č. 152, 13. ročník, srpen 1936, str. 366.

tože jeho ideálem zůstává masová vražda. Mezi těmito dvěma formami židovských zločinů neexistuje příčinně žádný rozdíl: Obě odpovídají židovské podstatě a jejich užívání je určováno jen právě danými mocenskými poměry. K rituálním vraždám dochází čas od času ojedinele, vždy však jsou *jen doprovodným jevem židovské masové vraždy*.

Historie dokazuje, že židovstvo se ve všech dobách a místech dopouštělo svých příznačných zločinů.

2. Egypt

Josef byl svými rodnými bratry prodán do Egypta za otroka. Když do země vstoupil, neměl tehdy vůbec nic, dokonce ani svobodu. S pravou židovskou lstivostí se však v poměrně krátké době dokázal stát významnou osobou a prvním ministrem Egypta. Josef svůj státní úřad spojil se soukromými obchody a obohatil se na nouzi jemu svěřeného národa. Státem nahromaděné obilí na období sucha prodával hladovějícímu lidu za lichvářské ceny a mnozí nemajetní v důsledku toho zemřeli hladu.

Příslušníkům svého národa, kteří mezitím začali houfně přicházet, však Josef vyhradil nejúrodnější část Egypta, totiž zemi Gosen (nilskou deltu).

Stále početnější Židé tam pak po léta páchali masové vraždy, kdy například během jedné noci povraždili Egyptanům všechny prvorozence. Ponechme stranou, jak tuto událost komentuje bible, ale skutečností zůstává, že noc masové vraždy Židé dodnes oslavují jako svátek *pašah*.

3. Persie

Druhá známá Židy spáchaná masová vražda je tímto národem dnes připomínána jako svátek *purim*. Celý děj je popsán v knize Ester Starého zákona.

Babylonská říše, v níž od „babylonského zajetí“ žilo mnoho Židů, byla posléze dobytá Peršany. Za krále Xerxese zažila říše největší rozkvět. Pravou rukou krále byl Židům ne právě nakloněný ministr Haman, který miloval svůj národ a jako pravý státník se o něj dobře staral. Znal Židy velice dobře a postupoval proti nim všemi prostředky. Podle knihy Ester (3,8) varoval před nimi krále těmito slovy:

„Je tu lid, roztroušený a oddělený mezi národy po všech krajinách tvého království. Jeho zákony jsou odlišné od zákonů všech národů, a zákony královskými se neřídí. Král z toho nemá žádný prospěch, když jej trpí.“

Ministr Haman předložil králi zákony, kterými by Židé byli vykázáni ze země jako státu škodlivá a nebezpečná skupina. Král dokonce svého ministra pověřil nechat všechny Židy k jistému dni zajistit a izolovat, čímž by se Peršané jedním rázem zbavili tohoto parazitního národa.

Židé se však o nebezpečí včas dozvěděli a ke svým plánům využili Židovky Ester, která si svými ženskými kouzly dokázala krále získat a podmanit. Se židovskou náruživostí si krále připoutala tak, že jí plnil každé přání.

U královského dvora žil také Žid jménem Mardokaj, který se vydával za strýce Ester, a získával si tím stále větší oblibu krále. Tak měli Židé u dvora již dvě mocné opory, kterým se nakonec také podařilo Hamanovo dílo překazit.

Ester se mezitím stala královnou a svedla krále do lehkomyšlného způsobu života, který se téměř zvrhával v chorobné opilství. V rozjaření pak panovník nedokázal své židovské konkubíně odřít žádné přání. Když vyšel najevo Hamanův plán, zasadila se Ester u krále za své soukmenovce a nejdříve dosáhla toho, že zbavil Hamana plných mocí, které mu poskytl k boji se Židy.

Později se Ester s Mardokajem pomocí intrik a pomluv podařilo krále přimět k sesazení ministra Hamana a nakonec i jeho oběšení. Tím tedy bylo dáno znamení k velkému židovskému povstání. Protižidovský kurs ministra Hamana nahradil ryze prožidovský režim. Namísto vypovězení Židů začalo pod jejich vedením nelítostné pronásledování Hamanových stoupenců, které se zvrhlo v hrůzné masakry. Jako první padli za oběť židovské nenávisti Hamanovi synové a příbuzní. Jen z nejbližšího Hamanova okolí v hlavním městě říše bylo zavražděno kolem 500 osob. – V následujících dnech pak pod královou ochranou začal Židův košerácký nůž řídit v celé říši. Celkem mělo být zavražděno asi 76 000 Peršanů.

Židé se tehdy jako ostatně vždy řídili *zásadou vraždit nejzdravější a nejlepší Nežidy*, protože ti byli pro židovstvo nejnebezpečnější.

4. Římská říše

V prvním století po Kr. Židé lstivě připravovali své vymanění z římské mocenské sféry. Římem tolerovaný židovský král Herodes Agrippa II. mlčky přihlížel k chystanému povstání proti říši. Císařem Nerem dosazený protižidovský ministr Burus byl záhadně zavražděn.

Když se poté Nero rozhodl Židy ztrestat, dohodli se na otevřené vzpouře. Začala 8. srpna roku 66 v Jeruzalémě. Židovští povstalci v noci zákeřně povraždili všechny Nežidy ve městě, pokud se nepostavili na jejich stranu. Jeruzalém se stal ohniskem povstání a tamější masakr byl signálem pro Židy ve všech provinciích římské říše. Tam ovšem byli zase rychle vykázáni do patričních mezí. V Palestině se však povstání zpočátku prosadilo a nespočet Nežidů zemřel pod nožem „vyvoleného národa“.

Také zde se jasně ukázaly cesty, po nichž Židé do dnešního dne krácejí. Masové vraždy z roku 66 ve svých hlavních rysech plně odpovídají Židy vedeným vzpourám a revoltám novověku. V Jeruzalémě se ustavila rada, vydávající směrnice pro potírání Nežidů. Do provincií byli vysíláni zvláštní komisaři, kteří tam dohlíželi na šíření a provádění příkazů rady.

V té době se objevilo asi šedesát „veličin židovského národa“ a prohlásilo se za „mesiáše“, který přišel zajistit Židům světovládu. Po zuřivých bojích však Římané nakonec židovské povstání porazili a roku 70 Jeruzalém rozbořili.

Římský historik Tacitus správně rozpoznal stav věci a prohlásil: „Orient se pozdvihl a Juda se chce zmocnit světovlády.“

Přes tvrdé potlačení se již o několik málo desetiletí později Židé znovu pokusili zmocnit panství nad světem. Rabín Akiba ben Josef podněcoval provincie k boji proti římskému císaři. Roku 116 pro Kr. propukly vzpoury v Egyptě i dalších afrických provinciích, a také v Palestině, Sýrii, Mezopotámii i na Kypru.

Boje znovu přerostly v masové vraždění. Tak například v Kyrenejce padlo Židům za obětí 220 000, na Kypru dokonce 240 000 Nežidů. Z ostatních míst neznáme ani přibližná čísla.

Dio Cassius o tom napsal: „Židé zabíjeli, některé ze svých obětí rozřezávali pítlami, jedli maso a pili krev k smrti umučených. Potírali se krví, omotávali své oběti jejich vlastními vnitřnostmi, stahovali z nich kůži a oblékali se do ní.“

5. Francouzská revoluce

V souvislosti se židovskými masovými vraždami nelze opomenout tzv. francouzskou revoluci, která jako první viditelnou pochodní začala v létě 1789 útokem na Bastilu. Byla především dílem zednářů. Vynikající znalci právem tvrdí, že zednářstvo představuje něco na způsob umělého židovstva. Zednáři systematicky připravovali tzv. zrovnoprávnění Židů a ve všech státech napomáhali jeho prosazení. Není sporu o tom, že *zednářské lóže vyšly ze židovského ducha*. Mravy, obyčeje a obřady těchto neblahých institucí jsou z největší části převzaty ze židovského kultu a vnitřní vybavení zednářských templů je napodobeninou jeruzalémského chrámu.

Přední muži francouzské revoluce byli zednáři, tak např. za mnoho dalších si uvedeme alespoň jména Danton, Robespierre a Marat.²⁶ Posledně jmenovaný byl nejen zednář, ale i původem Žid,²⁷ a jeho počínání plně odpovídalo duchu židovstva. Tím je francouzská revoluce židovskou záležitostí, byť i ne přímo, ale prostřednictvím židovského zednářstva. Jakkoli se tehdy Židé nemohli tolik stavět do popředí jako v jiných evropských revolucích, přesto z ní měli po celý čas i do budoucna nesmírný prospěch. Francouzská revoluce totiž dala první podnět k definitivnímu „osvobození a zrovnoprávnění“ Židů v Evropě.

Krvavé masakry let 1789 až 1795 byly tedy *v zájmu a k prospěchu židovstva*. K popsání a pochopení způsobu židovského jednání v oné době musíme v této souvislosti zmínit i některé méně významné události.

Francouzská revoluce představuje pustý chaos, který se časem zvrhával v zuřivý boj všech proti všem. Nejvýznamnějšími skupinami té doby byli gironda a hora. Pod první se původně rozuměli poslanci departmentu Gironde, kteří utvořili sevřený politický blok. Nakonec byli všichni stoupenci zmíněného bloku nazýváni girondisty. Rozhodně však nebyli ovládáni jednotnou vůlí a štěpili se do nejrůznějších směrů, vedených vlastními osobnostmi. Nejvýznamnější z nich byli Brissot, Bergniaud, paní Rollandová a Gouadel. Podle momentální účelnosti a v zájmu osobních výhod se sdružovali do koalicí a při důležitých rozhodováních zastávali obvykle zcela opačná pojetí, tedy přesně tak, jak to až do nedávna dělaly politické strany v Německu pod židovským vlivem.

Velkým konkurentem girondistů byla tzv. hora. Také zde vidíme, jak řada významných i bezvýznamných mužů rozkládala stranu do mnoha směrů. Vůdci nejdůležitějších frakcí byli Marat, Danton, Robespierre, Fouché, Desmoulin, Couthon

²⁶ Dr. Friedrich Wichtl (nově vydal Ernst Berg), *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik*, 11. vydání, str. 86 ad. označuje kromě toho za zednáře také další revolucionáře: Mirabeau, Condorcet, abbé Siéyès, Brissot a Camille Desmoulin.

²⁷ Rovněž Robespierre byl z Německa pocházející Žid jménem Rubinstein; pozn. editora.

a David. V boji proti girondistům stáli zdánlivě jednotně, i když Danton doporučoval usmíření. Sotva však byla gironda vyřízena, začali zednáři snovat své neprůhledné nitky a štvát proti mužům vlastní strany. Jako první padl Marat, pak Danton a nakonec sám Robespierre, takže žádný z nástrojů temných sil v pozadí se nemohl těšit z ovoce svého boje. Vítězem zůstali v zákulisí stojící zednáři a židovstvo.

Jak velice se dlouholetá krvavá lázeň pod gilotinou podobá židovským masovým vraždám z dřívějších časů, to si ukážeme na několika příkladech z hrůzovlády francouzské revoluce.

Francouzští autoři z počátku 19. století psali, že když byla u moci revoluční vláda, neexistoval ve Francii ani stín svobody a spravedlnosti. Sebemenší projev nesouhlasu přivedl občana na popraviště často i s celou rodinou. Jak dalece nabyla převahy brutalita a nelidskost, je zřejmé ze skutečnosti, že každý člověk, který vypadal slušně a inteligentně, byl bez výběru vsazen na popravčí káru a odvezen pod gilotinu. Nikdo se vůbec nezabýval jeho smýšlením ani politickým postojem. Šlo tedy o mimořádně extrémní formu vyhlazovacího boje Židů proti Nežidům.

Marat, obžalovaný ze sympatií k monarchii a popouzení proti republice, již 25. září 1793 v obhajovací řeči před konventem mj. prohlásil: „Vřava dosud nepominula. Již bylo popraveno sto tisíc vlastenců, protože mně včas nenaslouchali. Sto tisíc dalších bude ještě popraveno nebo jim to alespoň hrozí, a pokud bude lid slabý, anarchie neskončí.“ – Tato slova jednoho z předních revolucionářů jasně vypovídají o děsivém počtu poprav v prvních třech letech revoluce.

Uvádí se, že za prvních třináct měsíců přišlo na popravišti o život 12 020 Francouzů. Potom však během pouhých 49 dní padlo za oběť revoluční lůze 13 076 hlav. To však jsou jen čísla z hlavního města Paříže. Revoluční soudy řádily také v provinciích. Například jen lidové výbory v departmentech Rhône a Boucluse připravily o život 332 osob. Tzv. revoluční tribunály se střídaly stejně rychle jako ostatní směry i mocipáni, kteří v revolučním chaosu právě získali převahu. Řádné soudy s vyšetřovacím řízením se odstranily a obvinění byli zbaveni práva na obhajobu. Revoluční tribunály musely prostě odsuzovat k smrti takové osoby, které byly právě vládnoucí skupině nepřijemné. Občas ani nedošlo na takovou karikaturu soudu a ke gilotině byl bez výběru odveden každý, kdo se zdál být jen trochu podezřelý.

Na podzim roku 1793 vypukl soustředěný útok proti katolické církvi, kterému padlo za oběť mnoho kněží i dalších církevních hodnostářů. Na tyto události vrhá ostré světlo instrukce pařížské městské správy ze 24. listopadu 1793: „S ohledem na prohlášení lidu Paříže, že neuznává žádný jiný kult než náboženství pravdy a rozumu, generální rada pařížské obce nařizuje: 1. Okamžitě budou zavřeny kostely a chrámy všech náboženství a kultů v Paříži. 2. Všichni kněží a duchovní libovolného kultu budou osobně odpovědní za nepokoje a zmatky, které by mohly povstát z věroučných záležitostí. 3. Kdo by požadoval opětné otevření kostela nebo chrámu, bude jako podezřelý zatčen. 4. Revoluční výbory se tímto vyzývají, aby ostře sledovaly všechny kněží. 5. Konventu byla podána žádost o vydání dekretu, jímž by všichni duchovní v jakémkoli veřejném úřadě byli internováni v národních manufakturách.“

5. října 1793 se zavedl republikánský letopočet. Nahrazením gregoriánského kalendáře novým měla být vyhlazena každá připomínka křesťanství.

31. října 1793 bylo popraveno dvacet girondistů bez možnosti obhajoby a řádného soudního procesu. Tím byla strana girondistů definitivně zlikvidována. Hora získala jasnou převahu a byla ve vládě.

Moc vlády hory se však zhroutila již v létě 1793 poté, co byl zavražděn její vůdce Marat. Nyní se zase Robespierre a Danton horlivě navzájem hlídali, aby druhý nemohl získat rozhodující vliv. Robespierre se však nakonec dokázal prosadit a stal se výhradním vůdcem hory.

Pro Robespierra, mnohonásobně závislého na zednářstvu a židovstvu, bylo ovšem velice obtížné zbavit se bývalého vůdce hory Dantona. Intriky skryté moci však byly tak účinné, že jim ani Danton nemohl vzdorovat. Na příkaz direktoria byl 30. března 1794 zatčen. Projednávání jeho záležitosti před revolučním tribunálem probíhalo od 2. do 5. dubna toho roku. Poté, co se výmluvnému Dantonovi zpočátku podařilo znejistit soud a téměř si získat obecnost v sále, bylo přelíčení bez okolů přerušeno a Danton spolu s 15 svými stoupenci odsouzen k smrti v neveřejném jednání. Silné pobouření dantonistů už bylo jenom jejich labutí písní a také oni byli tentýž den popraveni.

Nyní měl Robespierre v rukou téměř veškerou moc a stal se tím nepohodlným zednářům, pracujícím v žoldu židovstva. Poznenáhlu se začali obávat muže, který z nich samotných vyšel, a také přikázal popravu nesčetných Francouzů. Proto začali Robespierrovo postavení postupně podvracet a 9. termidoru se jeho panství rovněž zhroutilo. Robespierre byl konventem označen za tyrana a zatčen. Všechny jeho pokusy dostat se ke slovu a získat na svou stranu členy konventu zůstaly neúspěšné, pokaždé byl překřičen. Zednáři a Židé odvedli dobrou práci. Když však byl Robespierre dopraven do věznice, dozorcí jej odmítli zavřít, protože s diktátorem sympatizovali. Byl proto odveden na radnici. Tam jej však místo uvězení podle příkazu konventu pařížský starosta radostně uvítal a jeho přátelé z jakobínského klubu žádali, aby byl konvent třeba násilím přinucen obnovit Robespierrovu vládu. Avšak místo energického činu se až do příštího rána dlouze a zbytečně radili. Mezi tím řady stoupců obávaného tyrana řídly a když se 10. termidoru objevily ozbrojené jednotky konventu, Jakobíni se dalšího odporu vzdali. Osud velkého diktátora francouzské revoluce byl zpečetěn. Nalezli jej zraněného střelnou ranou ležet na podlaze zasedací síně. Není známo, zda se Robespierre pokusil o sebevraždu nebo či padl za oběť zrádcově kulce.

Podle dobrého mravu revoluce byli poté všichni Robespierrovi stoupenci posláni pod gilotinu. Nikdo se neptal, zda se něčím provinili nebo ne. K předání katovi stačila pouhá skutečnost, že byli stoupenci a přátelé Robespierra. Soudní procesy by trvaly příliš dlouho a tak se s nimi vůbec nezačalo.

Krátce poté byla revoluční vláda nahrazena jinou a hlavní vlna vražd francouzské revoluce skončila. Je příznačné, že se žádná z velkých osobností revoluce nedočkala jejího vítězství. Všichni byli pouhými nástroji v rukou zednářů, kteří zase připravovali cestu Židům. Závěrem lze tedy konstatovat, že *tisíce a statisíce Nežidů byly obětovány jen proto, aby se Židům vytvořily předpoklady pro jejich „svobodu“ a „rovnoprávnost“ ve všech zemích Evropy.*

6. Listopadová revolta 1918

Zatímco ve francouzské revoluci se Židé spíše drželi v pozadí a své nečisté plechty skrývali pod cizími jmény, v krvavých nepokojích a vzpourách během světové války i po ní již častěji i sami vystupovali do popředí. Není snad třeba opakovat, že především oni rozpoutali válku svým zločinným působením.

Jestliže tedy ještě ve Francouzské revoluci židovstvo svou vládu obratně skrývalo za zednářstvem a ti zase za jednotlivým nastrčenými postavami, ve 20. století již bylo vidět otevřené působení Židů. Dnes je všeobecně známo, že vražda v Sarajevu v létě 1914 byla spáchána z pověření světového zednářstva a tím světového židovstva. Židovstvo již dávno předtím všechno připravovalo k rozpoutání požáru světové války. *Smrt deseti milionů padlých Nežidů ve světové válce nejenže byla k všeobecnému prospěchu židovstva, ale ještě ji dokázalo využít ke svým dvěma dalším dávno známým cílům.*

Zprv se těžko uvěřitelným způsobem podílelo na válečných ziscích, za druhé takový vzájemný boj nežidovských národů přispěl k naplnění proroctví: „Pohlíš všechny národy a uděláš z nich své služebníky.“

Deset milionů nejlepších Nežidů přišlo o život a nemohlo už tedy stát v cestě světovládným choutkám Židů. Nikdo nemůže popřít, že z války nevyšla vítězně ani Anglie, Francie nebo nějaká jiná země, ale jedině židovstvo!

Všechna bída a utrpení, které světová válka nežidovským národům přinesla, byla v konečném důsledku záměrně vyvolána židovstvem bez státu a bez vlasti.

Výsledku i důsledků světové války využilo židovstvo k rozpoutání dalších masových vražd Nežidů. Ještě předtím, než se budeme zabývat nejkřiklavějšími příklady masových židovských vražd nové doby v sovětském Rusku a ve Španělsku, podíváme se alespoň stručně na vliv a působení Židů v poválečném Německu.

Když sociální demokrat Philipp Scheidemann roku 1918 v Berlíně prohlásil: „Německý národ zvítězil na celé čáře,“ byl to odporný a záměrný klam. Správně by Scheidemann býval musel říci: „Židovský národ zvítězil na celé čáře!“ – Ještě nikdy předtím neměl cizopasný židovský národ tak velký vliv na osud německého státu a národa jako právě v listopadovém Německu.

Čistě židovskou záležitostí bylo také svolání Republiky rad v Mnichově. Němci, kteří v této souvislosti přišli o život, spadají rovněž na konto židovstva. Poté co Kurt Eisner již dříve provozoval v Mnichově své neplechy, které si vyžádaly také oběti, začala 7. dubna 1919 v hlavním městě jižního Německa otevřená hrůzovláda židobolševické Republiky rad. Landauer, Toller, Mühsam, Egelhofer, Levien a Leviné-Nissen v ní byli hlavními aktéry židovstva.

Levienův výrok na jednom revolučním shromáždění nám až neodbytně připomíná hrůzovládu francouzské revoluce:

„Nepotřebujeme soudce. Až se znovu chopíme moci, budou muset dělníci ve svých tribunálech ihned začít soudit podle vlastního proletářského cítění. Za války byly tisíce proletářů zastřeleny podle stanného práva (!) a proto nesmí s buržoazií zacházet v rukavičkách. Moc mají v rukou masy, a komunistická strana bude podle toho jednat!“

Následky jeho slov tomu také odpovídaly. Členové nově vytvořené Rudé armády se cítili jako neomezení páni Mnichova. Kdo jim překážel nebo nejednal podle jejich vůle, toho prostě zabili.

Když Freikorps spolu s vládními jednotkami Mnichov obklíčil a židovští mocipáni se obávali o svůj život, bylo vydáno následující příznačné provolání:

„Jízdní a střelecká gardová divize z Berlína před Mnichovem!

Byli sem dopraveni zajatci této divize. Pět švadron vrahů Luxemburgové a Liebknechta je v okolí našeho města. Mnichovští dělníci, co nám hrozí? Zajatci souhlasně vypověděli: Každý dělník se zbraní v ruce bude zastřelen. Na hlavu každého z vašich vůdců je vypsána prémie padesáti marek! Za muže Rudé gardy nebo Rudé armády je odměna třicet marek! Všichni zajatci budou sehnáni dohromady a zastřeleni. Ve Starnbergu byl muž ve věku 68 let postaven ke stromu a zastřelen. Čtyři sanitáři, kteří chtěli zraněnému poskytnout pomoc, byli rovněž zastřeleni. Bílé gardy mají průkazky, které jim podepsal Noske, který chce mezi sjednocenými mnichovskými proletáři rozpoutat krveproliti. Dělníci! Vojáci! Svrhněte pruskou nadvládu! Se zbraní v ruce se postavte nepříteli, hlase se ihned na svých shromaždištích!

Tyto skutečnosti nám plně potvrdili zajatci.

Velitelství Rudé armády, oddělení IV.“

Provolání jasně ukazuje židovské smýšlení. Cílem je vyburcovat a poštvat lid. Proto se mu předstíralo obrovské nebezpečí, které jej údajně ohrožovalo, ale jež ve skutečnosti hrozilo jen židovským vůdcům. Ostatně židovstvo tak vždy využívalo Němců pro své záměry a cíle. Také při dobývání Mnichova generálem von Eppem krváceli a umírali němečtí dělníci za Židy.

Židovské vraždy za mnichovské Republiky rad roku 1919 jsou však jen pouhým článkem dlouhého řetězu vražd v Německu, které Židé nechali spáchat na Nežidech dílem z politických, dílem z osobních důvodů. V listopadovém Německu zaujímali Židé vedoucí a rozhodující místa ve všech stranách. Židé byli poslanci Říšského sněmu, ba dokonce ministři. V politice Židé uměli mistrovsky podněcovat německé dělníky a vyvolávat mezi nimi neshody a neklid. Mnoho bitek na schůzích, k nimž došlo během zápasu o nové Německo, vyvolali Židé.

Židovští straničtí předáci se starali, aby na politických shromážděních bylo rozčilení a vzrušení Němců stupňováno do té míry, že někdy přešlo až v násilnosti. Židovští provokatéři se pak ihned stáhli a radovali se, jak si Němci navzájem rozbíjejí hlavy. Heslo komunistické strany Německa „Bijte fašisty na potkání!“ bylo také plodem židovského ducha. Početní Němci a tudíž Nežidé, kteří přišli o život v patnáctiletém zápasu o svobodu Německa, tedy představují také jen malou část z dlouhé řady židovských rituálních vražd, která se po staletí táhne dějinami.

Židovstvo se však v násilně umlčeném Německu postaralo i nepřímou o to, že tisíce nenáviděných gójů přišly o život. Tak např. katastrofální politika židovského ministra financí Hilferdinga, která vyvolala děsivou inflaci, přiměla stovky a tisíce Němců odejít předčasně ze života a spáchat sebevraždu. Rovněž po inflaci Židé obratně a potají dokázali svým vlivem na finanční i hospodářskou politiku zničit nesčetným Němcům životní základnu a rovněž je donutit k sebevraždě. S klidným

svědomím lze prohlásit, že většina sebevražd v období výmarské republiky spadá také nepřimo na účet židovských rituálních vražd.

7. Sovětské Rusko

Kdo by si myslel, že se Židé průběhem staletí stali slušnějšími a civilizovanějšími působením kultury okolních národů, jen by tím ukázal, že ani v nejmenším neporozuměl jejich rasovému založení. Charakterová špatnost a zločinnost Židů se tím naopak ještě vystupňovala. Nejzřejmější je to na bolševismu.

„Moudří“ současníci jistě budou namítat, že bolševismus je přece politické hnutí, ztělesněné v komunistické straně. Zapomínají, že učení bolševismu vykazuje zcela židovský charakter. Je postaveno na manifestu Žida Karla Marxe, který se správně jmenoval Mardochaj. Z otcovy i matčiny strany pocházel z přísně ortodoxní rabínské rodiny. To znamená, že vedle čistě židovské krve a myšlení i jednání byl navíc vychováván pod vlivem přísného rabinismu. Byl tedy židovský až do morku kostí a proto i myšlenky jeho komunistického manifestu mohly být sepsány pouze Židem.

Bolševické Rusko je od revoluce roku 1917 až do dnešních dnů zcela v rukou Židů. Naprostou většinu všech dosavadních velkých sovětských vůdců i jejich předchůdců tvořili Židé. Pokud se snad na předních místech Ruska najdou i Nežidé, pak bývají na ten nebo onen způsob se Židy spřízněni, a jsou tedy v zásadě pouhými nástroji v rukou těchto cizopasníků.

Jestliže se po Leninově smrti dostal do čela sovětského státu Nežid Stalin, pak jen pro uklidnění obyvatelstva, které se stále více stavělo proti otevřené židovládě.

Není zde místo k podrobnému ukázání židovské vlády a její infiltrace celého sovětského Ruska. Jedno je však i bez toho zcela jisté: všechno, co se v sovětském Rusku dělo a děje, je naplňováním plánů a záměrů světového židovstva.²⁸

Jak se židovské panství v Rusku prakticky projevuje, o tom nejlépe svědčí miliony obětí na životech, a jejich počet každým dnem děsivě roste.

Přesná čísla nám ovšem nejsou k dispozici, protože je sověti nikdy nezveřejnili a velmi pravděpodobně ani sami nezjišťovali. Pohybují se však v rádech milionů lidí.

Masové vraždy v Rusku jsou páčány tak surově a bestiálně, že se nejen vyrovnají mučení i jiným ohavným činům starověku, ale ještě je daleko překonávají.

Bolševická revoluce nabídla Židům příležitost realizovat všechny hrůzné požadavky a výzvy Talmudu a Šulchan aruchu. Židé se nyní cítí být absolutními pány nad velkým kusem světa a konečně se jim zčásti vyplnil jejich dávný cíl, tak houževnatě po staletí sledovaný. Po nespočetné generace střídaná a skrývaná nenávist ke „zvířatům v lidské podobě“ se mohla konečně v plné síle rozběsnit. Nepopsatelně hrůzné formy sadismu, jimiž je bolševismus nerozlučně provázen, jsou vysvětlitelné pouze zločinným založením Židů.

²⁸ Viz k tomu Hermann Fehst, *Bolschewismus und Judentum. Das jüdische Element in der Führerschaft des Bolschewismus*, Nibelungen-Verlag, Berlín-Lipsko 1934. Pozn. překl.: dílo existuje také v českém samizdatovém překladu pod názvem *Bolševismus a židovstvo. Rozhodující podíl židovských kádrů na vzniku, prosazení a panství bolševismu*.

Zahájením obrovských židovských masových vražd Nežidů byl zákon z července 1918, vydaný Leninem:

„Sovnarkom (Rada lidových komisařů) nařizuje všem sovětům chopit se energických opatření k vykořenění protižidovských hnutí. Pogromisté i ti, kdo provozují pogromistickou agitaci, jsou postaveni mimo zákon.“

Výklad řečeného zákona vypadal v praxi tak, že všechno, co se zdálo být nějak protižidovské, bylo prohlášeno za zbavené jakékoli právní ochrany. Soudní procesy a příslušné rozsudky se prostě odbouraly. Nežidovskému mozku zcela nepochopitelná svévole se rozběhla a vyžádala si statisíce krvavých obětí.

Aby „viníci“ nezůstali bez trestu, vytvořili Židé speciální organizaci, tzv. čeku neboli čezvyčajku. Její úlohou bylo vyhledávat sovětům nepřátelsky vyhlížející nebo smýšlející Nežidy a následně je umučit k smrti. Brutalita a zločinnost těchto podlidů byla v řadách čeky zvláště vítaná k velkým vražedným akcím. Není třeba dodávat, že vůdci čeky jsou téměř výhradně Židé.

Bandité z čeky mezi sebou doslova soutěžili o největší počet utrýzněných obětí a znovu to byli především Židé, kdo přišel na tak ďábelské metody a způsoby mučení, jaké si lze jen sotva představit.

Čím déle a bolestněji oběť umírala, tím větší zásluhy si čekisté získávali u svých nadřízených. Tak například k smrti vybraní Nežidé byli donuceni se svléknout, položit obličejem do krve předchozích obětí, a teprve pak jim židovští vrazi vpálili kulku do týla. Protože však počet takových vražd šel každodenně do tisíců, vyžadovalo si nakládání a odvoz těl příliš mnoho času. Proto se nyní oběť musela sama před popravou položit do primitivní rakve a teprve pak ji stihl stejný osud. Když se někdy stalo, že se umírající ještě zmítal v předsmrtných křečích, měla následující oběť před sebou děsivě názorný obraz svého vlastního osudu.

Tento způsob vraždění však byl v porovnání s ostatními ještě poměrně „humánní“ a používal se jen tehdy, když byli pacholci čeky příliš unaveni mučením kandidátů smrti.

Obvykle totiž museli vězni vytrpět týdny ba i měsíce nepředstavitelných muk, než dostali smrtící ránu. V případě vojáků a důstojníků jim vrazi z čeky pravidelně vyřezávali s kusy masa z těla na místě nárameníků, zatloukali do nich zaživa hřebíky místo vojenských označení, a vypalovali jim žhavým železem na hrudi vyznamenání. Nešťastníci pak dlouho bolestivě umírali na důsledky utrpených zranění, aniž by se o ně kdo staral, a teprve smrt je vysvobodila z hrozného utrpení.

K obvyklému způsobu mučení také patřilo vytrhávání nehtů, lámání prstů, vyrážení zubů, odřezávání končetin a podobně. Čeka rovněž nezapomínala na sudy, opatřené uvnitř noži a hřeby, jakých Židé užívají k individuálním rituálním vraždám, a mnoho Nežidů zahynulo takto hrůzným způsobem.

Tedy i čistě navenek je zde naprostá shoda mezi rituální vraždou jako takovou a bolševickou masovou vraždou, což nás nesmí příliš udivovat, protože původci zločinu jsou v obou případech Židé.

S oblibou se také na čelo obětí vypalovala sovětská hvězda. Duchovním zase židovští vrazi nasazovali na hlavu posměšnou trnovou korunu z ostatního drátu, která působila obětem nepředstavitelné utrpení.

Způsoby mučení se řídily podle brutality a „vynalézavosti“ poskoků čeky a byly proto v různých částech Ruska hodně odlišné. Je také prokázanou skutečností, že čekisté s oblibou své oběti skalpovali. Nešťastníkům, kteří upadli do rukou čeky, stahovali zaživa kůži z paží a rukou. Také někdy oběť posadili na ostrý předmět a pálili loučemi, aby tak ještě umocnili její utrpení. Hlavně však šlo ve všech případech o to, aby umírání bylo pokud možno co nejdelší a nejbolestivější.

Pomalé rozbíjení hlavy tvrdým a těžkým předmětem se dělalo tak, že vrazi položili oběť na záda a pak závaží pomalu spouštěli, takže nešťastník musel hledět vstříc svému hroznému osudu. Specialitou čeky bylo rovněž ukřižování a ukamenování. Tento způsob kruté smrti se prakticoval tak často, že mrtvoly ležely na hromadách, a psi je roznášeli po okolí. To se právě bolševikům nehodilo do krámu a tak vládní list k těmto skutečnostem psal: „Bylo by načase, aby mrtvoly z ulic už konečně zmizely, protože psi, kteří ochutnali lidské maso, jsou nakaženi a mohou být lidem nebezpeční.“ – Tedy nikoli oběti jako takové vadily pořádkumilovným bolševikům, ale pouze okolnost, že by nakažení psi mohli napadnout samotné Židy.

Jak jsme již výše naznačili, měli čekisté z různých míst bolševického Ruska své speciality mučení obětí. Je známo, že v budově voroněžské čeky se s oblibou používalo již zmíněných „ostnatých sudů“, do nich vsazovali spoutané oběti a pak sudem váleli tak dlouho, až nešťastník za nepředstavitelných bolestí dokonal. Čekisté v Charkově zase s oblibou skalpovali ruce. Takových skalpů našli němečtí vojáci v tomto městě doslova hromady a později byly objeveny i na jiných místech jižního Ruska, jako třeba v Rostově a Jekatěrinodaru. Vrazi v Charkově také svým obětem houfně vyráželi zuby a přeráželi čelisti. V Kyjevě se k mučení používalo zubařských křesel. V Carycinu a Kamyšinu na Volze zase „vynikali“ v rozřezávání obětí zaživa. V Poltavě a Kremenčuku vsazovali nešťastníky na ostré předměty se závažím na nohou.

Židovská čekistka Rosa Schwarzová z Kyjeva se po požití heroinu předváděla vězňům v jejich cele nahá. Pak je vraždila ranou z revolveru nebo jim s oblibou vypalovala oči cigaretou.

Vedení čeky se téměř výhradně skládalo ze Židů. Pokud to výjimečně Židé nebyli, pak se rekrutovali ze subjektů zločineckého podsvětí. Čeka také s oblibou využívala k rafinovanému mučení svých obětí mongolské zločince a černochoy. Čeka v Jekatěrinoslavi se včetně nejvyššího vedení skládala výhradně ze Židů, kteří měli mimořádnou zálibu v křižování a kamenování svých obětí.

Hrůzovláda čeky se nevyhnula ani Oděse. Smečka židovských vrahů tam sídlila na Kateřinském náměstí, tedy v domě, kde byl během francouzského obsazení města štáb spojeneckých jednotek. Zde byly oběti drženy v podzemních katakombách a postupně vražděny na dvoře budovy nebo v přilehlých garážích. Jen těžko se píše o stovkách žen a dívek, znásilněných a umučených těmito komunistickými netvory. Sklady na dřevo v přístavu i v Alexandrovském parku byly tehdy plné jejich mrtvol. Zoufalé výkřiky obětí byly slyšitelné v celém širokém okolí. A takové zločiny, pro něž není v lidském slovníku jméno, nejenže nebyly úředními vládními listy kárány, ale mnohem spíše podněcovány voláním po socializaci žen.

Zatčení důstojníci a z nich především od námořnictva byli v Oděse naloženi na palubu linkové lodi „Sinope“, připoutáni řetězy k trámům, pomalu strkáni do lod-

ních kotlů a zaživa upálení. Jiné zase pomalu topili spouštěním do vody. Rovněž zde, jako ostatně v celém bolševickém Rusku, byli hlavními mučiteli Židovky, několik Číňanek a černoch, jehož specialitou bylo nesmírně bolestivé vytahování šlach.

O všem výše řečeném již každý obyvatel Oděsy dobře ví. Sami po vstupu do čekistického domu hrůzy viděli popraviště plná krve, mozků, úlomků kostí i zbytků šatstva obětí. Potvrzují to rovněž důstojníci i všichni námořníci anglických válečných lodí „Steadfast“, „Garraf“ a „Montrose“

Když později angličtí námořníci, kteří během válečných let mnohé zažili a viděli, byli dotazováni na své tehdejší dojmy z budovy čeky, svorně prohlásili, že po několik nocí nedokázali hrůzou a zděšením usnout.

V čekistickém domě hrůzy v Kyjevě v ulici Puškinskaja č. 25 i v ostatních budovách mučili oběti takovým způsobem, o němž se nechce věřit, že by byl dílem lidského mozku: Nešťastníka připoutali ke kůlu, navlékli na něj kovovou rouru s otvorem, do nějž pustili krysou a pod mřížkou rozdělali oheň. Žárem hnané zvíře si začalo prokousávat cestu ven tělem nešťastné oběti. Zdá se to k nevíře, ale oběti mnohdy umíraly až po dlouhých hodinách nepředstavitelných bolestí.

To jsou jen více méně náhodně vybrané obrázky čekistických hrůz. Je rovněž známo, že s oblibou mučili děti před očima rodičů a dospělé potom zavírali do beden s rozkládajícími se těly předchůdců v utrpení.

Možná zde někdo namítne, že „dnes se v Rusku už nic takového neděje“. Těmto lidem se má odpovídat: „Každý Rus, přinejmenším v Moskvě, zná Lubjanku, hlavní sídlo GPU. A právě tam sedí nejkrutější muž Ruska jménem Genrich Jagoda,²⁹ šéf tajné sovětské policie a jako takový přirozeně Žid.“

„Nikdo“, říká se ve zprávě, „nemůže zvenčí této obrovské budovy z červených cihel tušit, že zde byly zřízeny nejstrašnější a nejrafinovanější mučírny, ukrutností daleko překonávající nejtemnější starověk. Kdyby cihly mohly mluvit, vyprávěly by příběh lidského utrpení i nepředstavitelné bestiality. Ale cihly jsou nejen němé, ale navíc ještě izolované silnou vrstvou korku, takže ven nepronikne ani ten nejsilnější křik bolesti a hrůzy. Ve vězení GPU jsou lidé popravováni po tisících a další nesčetné tisíce jsou systematicky připravovány o rozum. Tříposchodová budova jich má ve skutečnosti sedm, z nichž čtyři jsou v podzemí, a právě zde jsou za nepředstavitelných podmínek drženi političtí vězni, rozdělení do čtyř různých tříd.

Tak zvaní vězni ‚první třídy‘ mají normální vzdušné cely. Ve druhé skupině jsou řetězy připoutáni k dřevěným pryčnám. Cely vězňů kategorie tři jsou izolovány zmíněnými korkovými stěnami, což znamená, že jejich obyvatelé jsou čas od času podrobováni výslechům. Izolace na stěnách brání proniknutí bolestných výkřiků mučených nešťastníků až k uším přepracovaného šéfa GPU. Skutečným peklem na zemi jsou však cely čtvrté kategorie, v nich jsou oběti doslova doháněny k šílenství. Nikdo bez újmy na dušním zdraví nevydržel v takovém prostředí déle než 24 hodin. Je zde věčná tma a přívod vzduchu je rafinovaně dávkován tak, aby lidská bytost mohla ještě vegetovat. V celách je udržována teplota více než 50 stupňů a ne-

²⁹ Podle zprávy z Moskvy ze 29. 1. 1937 („Völkischer Beobachter“, 30. 1. 1937, severoněmecké vydání, str. 12) byl Jagoda, od založení GPU její člen a později generální komisař státní bezpečnosti, sesazen a nahrazen Ježovem.

šťastníci jsou stále na pokraji smrti zadušením. Jednou denně musejí oběti pít slanou vodu. Nejdéle po 24 hodinách i nejodolnější člověk přijde o rozum a vede existenci tupého zvířete.“

V rámci sporů mezi různými mocenskými skupinami Židů v bolševickém Rusku měli jejich někteří vůdci příležitost poznat z vlastní zkušenosti výše vyličené poměry ve věznicích GPU, které také vysvětlují mnohá učiněná přiznání. Odsouzen byl mj. i starý bolševický revolucionář K. B. Radek (Sobelsohn), kdysi vůdčí člen kominterny a jeden ze čtyř mužů, kteří od června 1922, kdy se Lenin pro nemoc vzdálil politické činnosti, převzali s tichým souhlasem ústředního výboru vedení strany. Dále to byl třeba Sokolnikov (Brilliant), rovněž starý revolucionář a jeden z prvních bolševických diplomatů, který 3. 3. 1918 podepsal mírovou dohodu mezi ústředními mocnostmi a Sovětským svazem. Sokolnikov se 26. 5. 1933 stal třetím náměstkem Litvinova (Wallach-Finkelsteina), bývalého bankovního lupiče z Tiflisu (dnešního Tbilisi), a poté vyslancem v Londýně.³⁰

Dále jsou zde hrůzostrašné tábory nucených prací v severních oblastech Ruska, v nichž vegetují statisíce lidí, odsouzených k pomalé a trýznivé smrti. Zpráv o tom je v tisku více než dost. Dnešní Rusko však nemá takové mučírny jen pro dospělé, ale i pro děti, z největší části nemanželské následky židovského znásilňování ruských žen a dívek. List „Judenkenner“ („Znalec Židů“) ze 6. května 1936 o tom píše na str. 5:

„Vzorné mládežnické kolonie u Moskvy se ukazují cizincům. Stačí se však podívat do mládežnické kolonie v Polovecku severně od Oněžského jezera. Je položena mezi dvěma bažinami a obklopena plotem z ostnatého drátu, kde je zavřeno asi 4 000 dětí. Není zde pro ně žádná výuka ani jiné rozumné zaměstnání, zato obvyklé hladové porce a strašlivé ubytovací poměry. Bují zde sexuální delikty všeho druhu, rvačky, tuberkulóza, žaludeční choroby i tyfové epidemie. V bolševickém Rusku je mnoho takových kolonií, které se zásadně neukazují, a slouží k ‚eliminaci‘ bezprizorných dětí. Na denním pořádku je jejich střílení i jiné způsoby vraždění. Lékař, od něhož pocházejí tyto řádky, sám dosvědčuje: ‚Děti se střílejí v nedalekém lese.‘ On sám měl nařizeno vystavovat úmrtní listy s vymyšlenými nemocemi, na než děti ‚zemřely‘. Technický pojem pro to je ‚tiché zastřelení‘. Podle odhadů citovaného lékaře (protože sovětské statistiky jsou záměrný podvod) je ve zvirském táboře 76 000 dospělých (odhad odpovídá množství dodávané stravy), v bělmoorském táboře 285 000, v Karélii 148 000, a v sibiřských táborech BAM 800 000 vězňů, v Kazani 400 000 a v polárních táborech 2 000 000 (!) atd., tedy dohromady nejméně pět milionů (kromě ‚normálních věznic‘ a míst nuceného pobytu!)“

Všechno to jsou slovy nepopsatelná, Židy zřízená a vedená pekla na zemi. Zde židovská masová vražda slaví pravé orgie. Nezapomínejme, že na syfilis zemřelý Lenin, „otec“ ruských bolševiků, prohlásil za základ státu zásadu:

„Ve svatém boji za sociální revoluci jsou lež, podvod a zrada na buržoazii a jejich vládách zcela přípustné... Morálka? Jen to je morálka, co pomáhá revoluci, všechno ostatní je buržoazní nesmysl... My bolševici vneseme revoluci stejně tak

³⁰ H. Fehst, *Bolschewismus und Judentum. Das jüdische Element in der Führerschaft des Bolschewismus*, Nibelungen-Verlag, Berlín-Lipsko 1934.

do Ameriky jako do Evropy. Budeme ji zavádět systematicky, krok za krokem. Boj bude dlouhý, hrozný a krvavý... Co ale znamená ztráta 90 procent obyvatelstva porpravami, když zde zůstane deset procent komunistů, kteří budou v revoluci pokračovat!“

Není snad z těchto slov zcela jasně a zřetelně slyšet myšlenky světového Žida? Nekonečné vraždy a sadismus k likvidaci Nežidů, aby nakonec zůstali jen Židé a horda zotročených, které už pak židovstvo jako „lidská zvířata“ dokáže udržet v patřičných mezích – to je těch vytoužených deset procent!

Hrozným doplňkem výše vyličených skutečností je i hladomor, který je v kdysi jedné z nejbohatších zemí světa trvalým hostem.

8. Španělsko

Události ve Španělsku představují tragickou reprízu židovské hrůzovlády v Rusku. Naprostá podobnost mezi zločiny minulosti a židovskou hrůzovládou ve Španělsku je jen zákonitá.

Všechny výše zmíněné hanebnosti spáchali Židé i ve Španělsku. Kromě toho podle tamějších událostí víme, že se nepochybně odehrály i v bolševickém Rusku, ale nemáme o nich informace.

V Cartageně přivázali španělské důstojníky ke kamenům a v pytlích je naházeli do moře. V Barceloně zase revolucionáři vyloupili kláštery, vytahali z katakomb mumie a na ulicích s nimi prováděli příšerné tance. Před očima údajné policie byli zcela nevinní lidé rozsekáváni na kusy. Revolucionáři hanobili a ničili všechny hodnoty dávné tradice, duchovní vůdce národa systematicky vraždili a v rozpoutaném chaosu takového šílenství byli Židé jediní, kterých se nejnižší pudy lůzy sebedméně dotkly. Nikdo se tyto skutečné pány neodvážil znepokojovat.

Známý německý zpravodaj ve Španělsku Roland E. Strunk po dobytí Toleda ve „Völkische Beobachter“ z 22. října 1936 napsal:

„Náhoda mě v Toledu zavedla k prastaré místní synagoze del Transito. Jako ostrov klidu a pokoje stojí tato proslulá budova uprostřed všeobecné zkázy. Nebyl dotčen ani jediný svazek známé knihovny, a rovněž všechny cennosti synagogy zůstaly na svém místě. Sedmdesát dní a nocí zuřil rudý mor v Toledu, ale synagoze del Transito se velkým obloukem vyhnul. Jde o názornou ilustraci vztahů madridské vlády k zednářským velkolóžím a světovým revolučním zákulisním podněcovatelům, kteří katolické kostely a kláštery prohlásili za zcela zbavené právní ochrany, ale jsou dost mocní na to, aby před zdivočelými hordami uchránili všechno, co je pod ochranou Davidovy hvězdy!“

Kdyby se bolševičtí mocipáni chtěli pouze zbavit svých politických odpůrců, pak by se museli spokojit s jejich zastřelením. Namísto toho však pro ně vymýšleli nejrafinovanější mučení, protože smrti zasvěcení museli podle jejich vůle nejprve hrozně trpět. Žádný skutečně kulturní národ by se něčeho takového nikdy nemohl dopustit.

Vedle záměrného vyhladovění lidí jako prostředku masové likvidace patří také komunisty a marxisty masově podporované potraty u nežidovských žen. Židovští lékaři, například tzv. sexuologové dr. Magnus Hirschfeld a dr. Hodann, doslova

a do písmene podporovali svého času v Německu co nejpočetnější potraty a snažili se udělat z německých žen pouhé služky a otrokyně Židů. V bolševickém Rusku jsou však sexuální nevázanost a vraždění nenarozených dětí naprosto běžným jevem. Všechno se až do posledního písmene shoduje s hanebným učením rabínů: Židé se musí všemi prostředky starat o to, aby pro Nežidy nebylo na světě místo.

Je to současně vyvrácením zcela mylného názoru, že Židé už dávno své staré zásady opustili, a že je možné jim výchovou vštípit základní pojmy o kultuře a slušném chování. Nejnovější události jsou však charakteristickým příkladem smutné skutečnosti, že se Židé nikdy nevzdali svých světovládných představ. – Rituální vraždy i Židy dílem vyvolávané, dílem přímo páchané masové vraždění jsou tedy jedno a totéž! Obojí má svůj původ v židovském duchu a jeho cílem je podmanění a zotročení Nežidů, využívání jich za obětní zvířata a kde je to možné, také jejich naprosté vyhlazení. Všechno právě řečené je nezbytné ke správnému pochopení a vysvětlení židovské rituální vraždy.

Závěrem této části knihy o židovských masových vraždách považuji za nezbytné ještě alespoň stručně ukázat souvislosti mezi rituálními a masovými vraždami.

Statistická čísla jasně ukazují, že Žid má nepoměrně silnější sklon ke zločinům všeho druhu než Nežid. Aby svým pudům a nutkání vyhověl, stanovil si židovský národ zákony, zapsané v Talmudu a Šulchan aruchu. Tyto zákony jsou závazné pro celé světové židovstvo a jejich naplňování není jen nejvyšší povinnost, nýbrž i největší uspokojení a satisfakce.

Rituální i masové vraždy jsou tedy typickým zločinem Židů, a představují současně naplnění jejich zákonů i vnitřní uspokojení. Jak jsme si již výše ukázali, rituální vražda všeho druhu je pro Židy absolutně nezbytná, a zůstává jejich cítěním odpovídajícím konáním.

Židovská masová vražda je rovněž v plném souladu s touhou po světovládě.

Otřesné skutečnosti jasně vypovídají o vykrvácení jednotlivých Nežidů i celých nežidovských národů, ale mnozí lidé dosud nechtějí vidět, jak blízko jejich hrdel je košerácký nůž!

Čtvrtý díl

Smysl, cíl a důsledky

1. Jak probíhá rituální vražda?

Můžeme spolehlivě vycházet z toho, že rituální obyčej je vždy prováděn podle určitých předpisů a formulek. U rituální vraždy však musíme rozlišovat, že jednak již samotné zabití může být rituálním počinem, jednak že byla vražda spáchána za účelem získání krve. V každém případě je však jejím účelem užití takto získané krve k religiózním úkonům.

Židé páchali rituální vraždy za účelem kultu vždy, kdy se k tomu cítili být dostatečně bezpeční. V takovém případě musí být vraždění oběti přítomen rabín, který

mumlá příslušné modlitby, zatímco ostatní Židé svou oběť bestiálně mučí k smrti. Je samozřejmé, že velkou roli při tom hraje také vlastní zakošerování, pokud je k tomu čas a příležitost.

Pro lepší pochopení věci si zde stručně ukážeme židovské košerování zvířat, jehož účelem je odebrat mu během zabíjení pokud možno všechnu krev. U skotu se začíná vložением smyčky na přední i zadní nohy. Kládkou se pak smyčky utáhnou tak, že přední nohy zvířete jsou současně vyvráceny dozadu a zadní dopředu. Jakmile se všechny čtyři nohy dostanou pod tělo zvířete, nemůže se udržet vzpřímeně a padá na stranu. Tato práce si vždy vyžádá určitý čas, protože se tvor vzpouzí a pádem na kolena si často přivodí bolestivé zranění. Že je celá záležitost neuvěřitelným týráním živých tvorů, je zřejmé každému znalci normální porážky. Poté se na boku ležícímu zvířeti zvrátí hlava dozadu s rohy dolů a přitlačí se na podlahu. Tím je spodní strana hrdla obrácena vzhůru a všechny krční svaly se napnou. Pomocí velkého košeráckého nože, který byl přesně popsán v polenském procesu, pak košerák třemi řezy protne zvířeti krční tepny i ostatní měkké části až na obrátle. Důsledkem toho krev z rány prudce stříká. Významné přitom také je, že zvíře takto trpí bez omráčení a hlasitě vyrazí nařikavé zvuky.

Židovská rituální porážka není ničím jiným než sadistickým týráním zvířat až k smrti. Z mravního hlediska lze tedy zákaz rituální porážky v novém Německu jen uvítat.

Podle početných zpráv včetně záznamů soudních procesů byl postup zmíněné rituální porážky již častěji použit i v případech rituální vraždy. Protože spoutání člověka je podstatně jednodušší a ne tak trýznivé jako u zvířete, zasazují se tělu lidské oběti přesně předepsané rány, kterých bývá obvykle 45, ale někdy i více. Oběť se trýzní a mučí tak dlouho, až je na pokraji smrti. Teprve pak Židé nešťastnou oběť dorazí košeráckým proříznutím hrdla. Krev se zachytává do nádob a rabín doprovází vražednou práci modlitbami. Každý z přítomných Židů je povinen zasadit oběti krvavou ránu!

V jiných případech je Nežid ukřižován a během tohoto mučení se Židé vysmívají Ježíši Kristu. Pokud nejsou po ruce vhodné prostředky, tak se oběti alespoň roztáhnou ruce, nohy a tělo jako při křižování a rovněž se jí zasazují odpovídající rány na rukou a na nohou.

Aby mohla být krev snadněji jímána, často se také tělo oběti věší za nohy. Rovněž v tom případě je jí zasazen odpovídající počet ran a nakonec podříznuto hrdlo nebo úplně oddělena hlava od těla. Z hrozných rány tryskající krev je zachycována do připravených nádob.

O nejkrutějším způsobu rituálního zavraždění dítěte Židy máme zprávu z Turecka. K získání krve nešťastníka tam používali sudů, do nichž zvenčí natloukli hřeby a podobné ostré předměty. Pak Židé unesli nežidovské dítě a náležitě je vykrmili. Když se jim zdálo vhodné k obětování, zavřeli je do sudu a dva dny jim v určitých časových odstupech a podle stanoveného rytmu kouleli sem a tam. Tělo nešťastného dítěte bylo ostny proděravěné a rozdrásané jako řešeto, až nakonec doslova plavalo ve vlastní krvi. Hrůzné tělesné pozůstatky pak Židé zahrabali na odlehlém místě a získanou krev předali rabínům, kteří ji známým způsobem použili k religi-

ózním obyčejům. O jednom takovém případě máme zprávu také z Vratislavi k roku 1453 (viz výše).

Modlitby, které mají Židé při takových hrůznostech odříkávat, znějí mj. následovně:

„Radujte se, tato krev se odebrává k věčné upomínce, ne jakoby to bylo toto dítě, ale padlý kudra (Spasitel).“

„Křesťané uctívají modly, kámen nebo kus dřeva a na něm si vyobrazují Krista, ale nemohou od něj čekat žádnou pomoc. Necht' jeho jméno zmizí a víra v něj pomine jako usychající tráva a tající vosk.“

Samotný průběh židovské rituální vraždy je tak krutý a odporný, že nám připadá neuvěřitelný. Je však současně důvodem toho, že k Židům cítíme instinktivní odpor.

2. Je požívání lidské krve Židům zapovězené?

Ve snaze již preventivně od sebe odvrátit podezření z rituální vraždy, Židé vždy tvrdili a tvrdí, že jejich náboženskými předpisy je jim zakázáno požívání krve obecně a lidské zvláště. Proto je nezbytné takové tvrzení přezkoumat.

Nejdůležitější knihy Židů, v nichž jsou zaznamenány jejich religiózní zákony a předpisy, jsou Starý zákon, Talmud a Šulchan aruch.³¹ Je v těchto třech věroučných knihách Židům požívání lidské krve výslovně zakázáno? Zjištění zkušených znalců židovských religiózních zákonů ukázala, že tam takový zákaz nikdy nebyl jasně a určitě vysloven.

Abychom předešli výtce, že snad věc pojednáváme jednostranně, budeme se v této otázce přidržovat především vývodů prof. dr. Ericha Bischoffa. Jako odborník ve věci religiózních záležitostí židovského národa je velmi dobře znám a soudy jej často pověřují vypracováním znaleckého posudku ohledně židovského náboženství a mravů. Rovněž tak je známo, že se důvěrně přátelí s prožidovským profesorem dr. Hermannem L. Strackem. Je tedy zcela jisté, že dr. Bischoff nemůže být považován za nějakého nepřítele Židů.

O předpisech k požívání krve ve Starém zákonu píše Erich Bischoff ve své knize „Krev v židovském písemnictví a obyčejích“³² mj. následovně:

„Autor 4. knihy Mojžíšovy (23,24) nevidí nic pohoršujícího v přirovnání ‚národa Izraelova a Jákobova‘ ke lvímu spáru, který pohlcuje svůj úlovek a pije krev skolených! (Míněna je lidská krev)“. – Židé zastávají názor, že všechno, co není ve Starém zákonu výslovně zakázáno, je bez dalšího povoleno.“ Dr. Bischoff dále říká: „Žid, který by podobně jako někdejší saduceji nebo dnešní karaité uznával za závazné pouze předpisy Starého zákona, by se podle výše řečeného požíváním lidské krve nedopustil naprosto žádného hříchu, protože právě Starý zákon požívání lidské krve nikde nezakazuje.“

Starý zákon se naproti tomu podrobně zabývá požíváním zvířecí krve, které má v mnoha případech na následek trest.

³¹ Walter Fasolt, *Die Grundlage des Talmud*.

³² V originále *Das Blut in jüdischem Schrifttum und Brauch. Eine Untersuchung von Dr. Erich Bischoff*, Ludolf Beust Verlag, Leipzig 1929,

Zmíněný přítel dr. Bischoffa, protestantský profesor dr. Hermann Strack, ve své knize „Krev“³³ píše:

„Požívání lidské krve ani krve plazů není trestné, protože Bible zákaz požívání obou těchto kreví nezná.“

Na požívání krve není uveden dokonce ani velice mírný trest vyhlazení. Tím se myslí nebeský trest, který má pouze za následek „vyhlazení“ provinilého Žida ve věku mezi padesáti a šedesáti lety přirozenou smrtí. Že si Židé nejsou při požívání lidské krve vědomi žádného prohřešení, ukazuje dr. Bischoff na příkladu, kdy během povstání proti císaři Trajánovi (115-117 po Kr.) Židé dílem pobili, dílem rozřezali pilou na 220 tisíc obyvatel Kyrenejky i Římanů, pomazali se jejich krví a jedli zkrvavené maso,³⁴ tedy přesně podle 4 Mojž 23,24 pohlcovali úlovek a pili krev skolených!

Požívání lidské krve tedy není ve Starém zákonu výslovně zakázáno. Ani Talmud nezakazuje požívání lidské krve. V základním textu, zvaném „Mišna“ (Bikkurim 21) čteme:

„Krev dvouožců (lidí) se rovná... krvi plazů v tom, že se (požíváním jedné nebo druhé) neproviníme vyhlazením.“

Podle téže Mišny není pouze dovoleno požívat jasně červenou krev ze žil, protože spolu s ní se z těla řine duše člověka. Tmavou krev z tepen je však pít dovoleno.

Z textu „Gemary“ vyplývá, že židovský obřezávač je povinen vysávat krev z rány, a podle starého a převažujícího zvyku tak musí činit ústy. Náhodnému spolknutí většího nebo menšího množství krve při obřezce se nelze vyhnout a také to podle Mišny a Gemary není trestné.³⁵

Náboženskou knihou, jíž se dodnes ortodoxní Židé řídí, je „Šulchan aruch“. Rovněž tento spis se přirozeně zabývá požíváním krve. Kromě jiného se tam říká: „Lidská krev, odloučená od těla, je zakázána kvůli možnému pohoršení“, (protože by to mohla být zakázaná zvířecí krev).

Souhrnně nám tedy z výše řečeného plyne, že ve Starém zákonu, v Talmudu ani v Šulchan aruchu nikde nestojí obecný zákaz požívání lidské krve. Pouze Šulchan aruch je za jistých předpokladů zakazuje. Protože však podle zásad téhož židovského písemnictví jsou Nežidé považováni jen za zvířata, může se zákaz požívání krve vztahovat pouze na krev židovskou, a to také jen tehdy, je-li od těla odloučená. Tento zákaz ovšem nevychází ze zásadních úvah, nýbrž má pouze zamezit požívání krve nedovolených zvířat, mezi něž ovšem Nežidé nepatří. Podle Šulchan aruchu Josefa Caro a pozdějších doplňků Mosese Isserlese je zcela přípustné přidávat ovoce nebo jiné jedlé předměty do krve a tak ji požívat. Rovněž tak je dovoleno požívání krve osolené, usmažené nebo jinak upravené.

K popírání rituální vraždy židovskou stranou tak často uváděný zákon, podle nějž jim má být požívání krve co nejpřísněji zakázáno, tedy nelze v židovském písemnictví nikde nalézt a také tam vůbec neexistuje!

³³ V originále *Das Blut*.

³⁴ Dio Cassius, *Římské dějiny* LXVIII, 32.

³⁵ Dr. Erich Bischoff, *Krev v židovském písemnictví a obyčejích*.

Výše citované a v podstatě bezvýznamné pasáže tedy židovstvo obratně využilo a nadále houževnatě zamlčuje, že lidskou krví je jen krev Židů, kdežto krev Nežidů je považována za dovolenou krev zvířecí. Touto lstí, kterou až dosud vzal na vědomí jen málokdo, se Židům dařilo po staletí klamat Nežidy ohledně rituální vraždy. Mluvili o lidské krvi, ale mysleli tím židovskou, aniž by to papežům, císařům, soudům atd. někdy objasnili. Co při svých rituálních vraždách tolikrát prolili, nebyla pro ně lidská krev, ale krev Nežidů, pouhých gójů, tedy zvířat!

Tyto skutečnosti jsou navíc potvrzeny tajným židovským učením, které se předává z otce na nejspolehlivějšího syna, pokud dosáhnul alespoň patnácti let.

Zde je také příčina, proč ne každý Žid a dokonce ani ne každý židovský otec zná toto tajemství. Předávání tajného učení se děje pod podmínkou, že vybraný syn o něm neřekne nikomu jinému, ať už vlastní matce nebo manželce, nýbrž znovu výhradně nejspolehlivějšímu a „nejzbožnějšímu“, tedy nejfanatičtějšímu synovi. Takto je tedy krvavý rituál dále udržován a Židé se mohou těšit z toho, že „něco takového“ je v jejich knihách popsáno jen nepřímo a zčásti.

3. Použití krve

Při probírání rituální vraždy se stále znovu vrací otázka: „K čemu potřebují Židé krev Nežidů?“ Podle krvavého rituálu je značný počet kultovních úkonů, k nimž je lidská krev Nežidů bezpodmínečně potřebná.

1) Z mnoha soudních procesů jasně vyplývá, že rituální vraždy byly spáchané většinou krátce před velikonoce. Vysvětlení je třeba hledat v tom, že podle religiálních předpisů je právě tou dobou Židům potřebná krev Nežidů. Macesy, nekvašené chleby, které Židé jedí o velikonočních dnech, obsahují nežidovskou krev. Buďto se přimíchává do těsta, anebo se jím chleby tence potírají; přísada krve stačí již ve zcela malém množství. Přidaná krev k smrti umučeného Nežida je podle židovské tradice nezbytným předpokladem k religiálnímu kultu nekvašených chlebů.

Zvláště vhodným dnem k rituálně vraždě je Velký pátek. Právě zde se nejvýrazněji a nejzřetelněji projevuje bezmezná nenávist židovstva ke křesťanům. Zavražděním Nežida v tento den Židé imitují ukřižování Krista, což je i čistě navenek zřejmé ze způsobu provedení.

2) Stejně jako se dává krev Nežidů do macesů, přimíchává se také do velikonočního vína.

3) K smrti umučené křesťanské dítě zde zastupuje beránka, který se rovněž obětuje o velikonočních. Židé věří, že každá oběť prostřednictvím křesťanské krve se Bohu líbí. Jde jen o další důkaz židovské nenávisti vůči křesťanství, kterou tím dávají najevo.

4) O svátku purim, který nelze označit jinak než jako slavnost židovské pomsty, protože se slaví jako připomínka zavraždění 75 000 Nežidů, rozdává rabín členům své obce trojúhelníkové pečivo, připravené s příměsí nežidovské krve.

5) Materialističtí Židé mají nesmírnou hrůzu ze smrti, což odpovídá jejich životnímu pojetí a názorům. K ulehčení odchodu z tohoto světa jim znovu slouží křesťanská krev. Umírajícímu Židovi jeho nejbližší potírají obličej ne-

židovskou krví nebo mu na čelo dávají v krvi namočený šátek. Dotyčnému se přitom šeptají do ucha následující slova: „Pokud je mesiáš, v něhož věří křesťané, pravým a nám zvěstovaným mesiášem, nechť ti krev nevinně zabitého křesťana napomůže k věčnému životu.“ – Úlohou křesťanů je tedy prostřednictvím své krve zajistit „věčný život“ samozvaně „vyvolenému národu“.

Tím je současně prokázáno, že Žid chápe své náboženství pouze z obchodního hlediska, a proto si musí všemi myslitelnými prostředky koupit přízeň svého Boha. Nežid je tedy Židem k „nebeským obchodům“ využíván a zneužíván stejně tak, jako k obchodům na tomto světě.

6) Krev Nežida ovšem slouží Židům nejen při umírání, ale i při uzavírání manželství. Při svatebním obřadu podává rabín nevěstě i ženichovi po uvařeném vejci, potřeném popelem. Ten pochází ze spáleného sukna, napuštěného krví. Tato krev samozřejmě není za žádných okolností židovská, k tomu jsou dost dobrá zvířata v lidské podobě, služebníci Židů, tedy Nežidé.

7) Není tudíž divu, že se nežidovská krev používá i při třetím nejdůležitějším religiózním aktu, tedy obřízce. Zde má zastavit krvácení, způsobené dotyčným zákrokem.

Všechny výše uvedené účely užívání nežidovské krve vypověděli a potvrdili Židé během známého saratovského procesu.³⁶ Jejich pravost je tedy možné mít za prokázanou. Jsou současně vysvětlením nesmírného množství nám známých rituálních vražd, protože k tolika různým účelům je zapotřebí také odpovídající množství nežidovské krve.

Bude vhodné uvést zde ještě sdělení uherských novin³⁷ z 2. července 1883, které se mj. zabývá židovskou knihou Zohar. Citovaná pasáž je ze Zoharu, vytištěného v haličském Přemyšlu roku 1880. Dílo se do roku 1875 dočkalo neuvěřitelných 275 vydání. Zohar říká, že všichni Nežidé jsou bezbožníci a jejich dcery že se mají rituálně zabíjet následovně: 1) Porážka (!) se má konat jen v přítomnosti spolehlivých Židů. Je to proto, aby posvátná oběť nebyla přinášena potají, nýbrž s příslušnou asistencí. 2) Před započetím vlastního aktu se má odříkat zkroušená modlitba, aby se tím případná hříšná srdce přítomných očistila a mohla přistoupit k posvátnému obětování. 3) Košerák, který zde vystupuje jako obětující kněz, pronese modlitbu, v níž slibuje, že o chytané chvályhodné oběti nebude před nezasvěcenými nikdy mluvit. 4) K vlastnímu obětování slouží košerácký nůž, jehož ostří se musí předem dvanáctkrát přejet nehtem, zda na něm není nějaký kaz. 5) Obětované dívce se nejdříve vsadí roubík. 6) Poté je nožem zakošerována a všechna krev se nechá z rány odtékat, takže tělo ztrácí barvu a zesíná jako mrtvola. 7) Když je oběť zabita, pronese košerák závěrečnou modlitbu, v níž Bohu slibuje, že by mu každý den takovou oběť přinesl (pokud by mohl).

Prof. dr. August Rohling z Prahy výše zmíněným uherským novinám na jejich žádost ještě před zveřejněním citované pasáže napsal následující:

Vážený pane!

³⁶ J. J. Ljutostanskij, *Die Juden in Rußland*. Zweiter Band: Jüdische Ritualmord in Rußland. Nach der 2. Auflage (1880) aus dem Russischen übersetzt von Jul. Baron Rosenberg. Bearbeitet von G. Arnold. – Na str. 121 a dále je podrobné vyličení rituální vraždy.

³⁷ „Westungarische Grenzboten“.

Místa, která chcete z Vitalu a Zoharu publikovat, jsou zcela přesná a korektně přeložená. Již dříve jsem soudu pod přísahou prohlásil, že je tomu skutečně tak.

Praha, 1. července 1883

prof. dr. Rohling

Zbývá dodat, že Židy celý život pomlouvaný a napadaný dr. Rohling byl katolický kněz a univerzitní profesor.

Je jisté, že oběťmi rituálních vražd jsou vedle křesťanů i příslušníci nejrůznějších národů a věroučných vyznání, protože židovstvo ve svých náboženských knihách nedělá žádný rozdíl mezi Nežidy. Je samozřejmé, že tam, kde bylo nebo je křesťanství téměř výhradním náboženstvím, byli a jsou oběťmi rituální vraždy převážně křesťané, ale rozhodně nelze tvrdit, že by jimi byli ohroženi pouze oni.

4. Kohout kapporoh³⁸

Dávní předci Židů nepředstavovali mezi národy starověku žádnou zvláštní výjimku. V popředí jejich bohoslužby stála oběť jako u všech ostatních národů té doby a byly k ní určeny zvláštní oltáře v jeruzalémském chrámu. Obětovat se mohlo pouze v nádvoří svatyně a později v chrámové předsíni. Obětování na jiných místech bylo trestáno smrtí.

Po rozboření chrámu (70 po Kr.) již tedy Židé neměli žádné obětiště. Podle toho by údajně od té doby až dodnes již žádné krvavé oběti nepřinášeli. Je pochopitelné, že to pro Židy byla nepředstavitelná ztráta. Podle jejich představ totiž krvavé oběti Jahvem znamenají jediné spolehlivé usmíření židovského národa se svým Bohem. Od té doby pak bylo úlohou rabínů najít nějakou možnost bezpečného usmíření Židů s Jahvem.

Zpočátku se Židé utěšovali tím, že samotné zaobírání se obětním rituálem bude Jahve přijímat jako rovnocennou náhradu. Avšak ani tato konejšivá slova rabínů nedokázala židovskému národu nahradit staletou tradici a obyčeje. Krvavá oběť se už v židovstvu zakořenila tak pevně a hluboko, že jí nikdy nezanechá, pokud Žid bude Židem. Podívejme se např. na mosaické předpisy: „V krvi je smíření pro život“ (3. Mojž 17,11). V Talmudu je tato věta vyjádřena ještě zřetelněji: „Není smíření kromě prostřednictvím krve.“ – Židovský Bůh tedy může být s hříšnými Židy usmířen jen skrze krev!

Proto byla již před téměř dvěma tisíci let zavedena na místo řádné krvavé oběti zástupná oběť kohouta při zahájení největšího židovského svátku, zvaného Den smíření. Židovstvo se přirozeně i tuto oběť kohouta vždy snažilo zahalit rouškou tajemství. Proto považujeme za vhodné a potřebné uvést k tomu výroky rodilých Židů, kteří jistě neměli v úmyslu poškozovat vlastní národ nějakými nepravdami. Je naopak mnohem pravděpodobnější, že zmiňovali pouze nejmírnější formy řečeného obyčeje, aby nepoškodili pověst svých souvěrců.

Žid Scheftelowitz, kterého v této souvislosti uvádí i dr. Erich Bischoff, o oběti kohouta říká:

„Podle židovské víry je na svátek Dne smíření zpečetěn osud člověka na celý příští rok. Hříšný člověk zasluhuje za své prohřešky těžký Boží trest,

³⁸ Zápis slova se u různých autorů někdy poněkud liší; pozn. překl.

snad i smrt. Proto toho dne, kdy začíná svátek smíření, vezme Žid kohouta, který má být za něj zastoupením; má za něj propadnout smrti, a proto se nazývá kohout kapporoh („pokání“) Podle pohlaví dotyčné osoby se bere do ruky kohout nebo slepice a poté se ptákem máchne třikrát kolem hlavy a současně se třikrát říká: „Toto je moje zastoupení, moje náhrada, toto je můj hřích, nechť tento kohout [resp. tato slepice] propadne smrti a já ať vejdu do dlouhého šťastného života a klidu.“ Tento všeobecně rozšířený obyčej se nazývá „koppores“.

Polský Žid Moses Isserles mluví v Šulchan aruchu (Orach Chajim, § 605) o oběti kohouta takto:

„Existovali goani,³⁹ kteří tento obyčej (obětování kohouta na začátek Dne smíření) pamatovali, stejně tak jej pamatovaly i mnohem pozdější autority. Dnes je obvyklý ve všech zemích. Tento obyčej se nesmí měnit, protože pevně zdomácněl. Obvykle se bere kohout za každou mužskou a slepice za každou ženskou osobu. V případě těhotné ženy se vezme slepice i kohout, protože by mohla porodit dítě mužského pohlaví. Obyčejně se berou bílí kurové, protože Izajáš 1,18 říká: „Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělají; budou-li rudí jako šarlat, jako vlna budou.“ Poté co se obětí ptákem zakrouží kolem hlavy, obětující obvykle před poražením vloží ruku na hlavu zvířete na způsob bývalého obětního obyčeje. Vnitřnosti se vhadzují na střechu nebo na dvůr jako potrava pro ptactvo.“

Základní myšlenkou při obětování kohouta je tedy představa, že se místo krve židovského hříšníka obětuje krev kohouta. Pro tento rituální postup je rozhodující, aby byl smírný kohout rituálně poražen, protože jenom tak je oběť účinná.

Proč je právě kohout nejvhodnější náhradou za hříšné Židy, vysvětloval již ve 14. století rabín Jakob ben Ascher tím, že hebrejský výraz pro kohouta „geber“ znamená také „muž“. V hebrejštině je tedy pro kohouta i pro muže totéž slovo.

Syn řezenského vrchního rabína Antonius Margarita ve svém díle uvádí myšlenku ještě „účinnějšího“ zastoupení, totiž představu starých chasidů, podle níž se má k smírné oběti brát opice, neboť ta připadá ze všech člověku nejpodobnější.

Podle Talmudu jsou všichni Nežidé rovni zvířatům. Jsou to tudíž zvířata, postavou i vzhledem Židům nejpodobnější. Jestliže tedy ve svých náboženských knihách celkem bez zábrán mluví o tom, že zástupná zvířecí oběť by se měla co nejvíce podobat Židům, pak už nemůžeme pochybovat, že právě tato zvířata v lidské podobě jsou obětována na Den smíření!

Potvrdil nám to mimo jiné i rabínský kandidát Max Bernstein z Vratislavi, který jak známo roku 1889 vysával krev osmiletému nežidovskému dítěti a posléze celý postup předložil písemně soudu a odůvodnil takto:

„Pokání mi ulevilo, ale přesto plně neuspokojilo, takže jsem se rozhodl zbavit se hříchů úplně. Protože je podle našeho učení duše obsažena v krvi, a moje hříšná duše může být zbavena hříchů pouze duší nevinnou, musel jsem si opatřit vhodnou krev. Jelikož jsem věděl, že se k tomu hodí chlapec Hack, protože jeho duše není zatížena hříchem, rozhodl jsem si opatřit jeho krev...“

³⁹ Židovsko-babylónští představení škol.

Získanou krev jsem uchovával na listu svého papíru a pak jsem se její pomocí zbavil hříchů. Poté co krev dítěte do sebe převzala moje hřichy, zakopal jsem ji na hřbitově, protože nesměla zůstat v blízkosti lidí.“

Z právě řečeného jasně vyplývá, že Bernstein odsál krev nežidovskému chlapci z nejnějnějšího religiozního přesvědčení, že se jejím prostřednictvím zbaví hříchů. Tím je současně prokázána těsná spojitost mezi židovskou zástupnou obětí kohouta a židovskou rituální vraždou. Potvrzují to výpovědi, učiněné během nejrůznějších procesů ve věci rituální vraždy v tom smyslu, že nejméně jednou do roka je Židům potřebná nežidovská krev k rituálním účelům.

5. Obhájci a zastánci židovských rituálních vražd

Otázka rituální vraždy nebyla dodnes plně osvětlena, přestože se jí lidstvo zabývá již po staletí. Důvod může spočívat pouze v tom, že se vždy našly významné osobnosti, které se stavěly na obranu Židů.

Národy svým zdravým cítěním vždy Židy odmítaly jako vetřelé cizince a obtížné cizopasníky. Proto také neměly sebemenší důvod Židy hájit. Těmito zločiny trpěli téměř vždy prostí a obyčejní lidé a tudíž také požadovali jejich potrestání.

Pletichy Židů obhajovaly téměř výhradně vůdčí vrstvy států. K důkladnějšímu poznání těchto ochránců a obhájců Židů při obžalobě z rituální vraždy se musíme vrátit až k prvním takovým případům. Byli to panovníci, kteří z různých důvodů neviděli nebo vidět nechtěli, že si tím obrazně řečeno nasazují vši do vlastního kožichu. Na druhé straně církev většinou hleděla na Židy jako na kdysi Bohem vyvolený národ, který si zasluhuje ochranu.

Nejprve si ukážeme světské panovníky, kteří se v otázce rituální vraždy Židů zastávali. První taková vražda, o níž bylo německému císaři referováno, se stala ve Fuldě v první polovině 13. století. Při požáru mlýna přišly o život mlynářovy děti. Obyvatelstvo obvinilo ze zločinu místní Židy. Tyto nálady ještě podněcovali křížáci, kteří se tou dobou v okolí Fuldy zdržovali, a za účast na rituální vraždě skončilo tehdy několik Židů v plamenech na hranici.

Případ byl oznámen císaři Bedřichu II. Hohenstaufovi, který se do Fuldy osobně odebral. Jím jmenovaná vyšetřovací komise pak Židy viny na vraždě dětí zprostita. Bedřich II. vzal poté Židy v Německu po svou císařskou ochranu a vystavil následující listinu:

„Nyní i provždy dáváme na vědomí, že bylo vzneseno těžké obvinění z vraždy několika dětí ve Fuldě proti Židům, žijícím v tomto městě, a tím byly pro tento hrozný čin i vůči všem ostatním Židům Německa vyvolány nepřátelské nálady, které ohrožují židovský lid. Protože nebylo objasněno počínání zločinců, rozhodli jsme se zjistit pravdu, a za tím účelem jsme se radili s knížaty, barony, šlechtici, opaty i duchovními ze všech stran říše. Protože byl každý jiného mínění a nedokázali dojít k žádnému rozhodnutí, dospěli jsme k přesvědčení, že se nejednalo správně se Židy, nařčenými z činu... Proto ze své moci jednou provždy přikazujeme, aby každý, ať je duchovní nebo laik, při každém kázání nebo jiné vhodné příležitosti vysvětloval, že kdo se vůči Židům, našim poddaným, zachová milostivě a příznivě, prokazuje tím současně čest i nám, kdežto ten, kdo by se přičil předkládanému potvrzení a zbavení viny, vystavuje se naší nejvyšší nemilosti.“

Císař Bedřich II. byl jedním z mála císařů, kteří se soustavně vzdělávali, a také v tomto směru mnohého dosáhl. Bohužel všechny své síly věnoval Itálii a Sicílii, kde vyrostl a byl vychován, takže mu zcela chybělo německé myšlení a cítění. Jako člověk odchovaný jihem proto nechápal, že Židé jsou celým svým založením pravým opakem německví. Císař proto v židovstvu neviděl zcela cizí národ, nýbrž jenom odlišné religiózní společenství, které ani církve zcela nezavrhovala. Tehdy se rozlišovalo mezi křesťany, Židy a pohany. A pohany byly všechny národy, proti jejichž víře se muselo vystupovat.

Proto také Bedřich II. věřil, že se pokřtění Židé stali přesvědčenými křesťany, kteří se již necítí vázání židovskými zákony. Domníval se, že tito křesťané ze Židů by přece byli schopni otázku rituální vraždy plně objasnit a neuměl si představit, že právě oni se nejvíc snažili o její utajení a zahalení.

Císař Bedřich II. se tedy stal obhájcem a ochráncem Židů. Zjevně jednal v dobrém úmyslu zajistit všem svým poddaným spravedlnost. Svým ediktem z Fuldy na ochranu Židů se však císař nechtě postaral o další rituální zločiny, jimiž pak německý národ po staletí trpěl.

Zmíněný případ ve Fuldě přiměl papeže Inocence IV. k vydání buly s datem 25. září 1253, v níž vysvětluje postoj církve k Židům. Mimo jiné se v ní říká, že žádný křesťan nesmí Židy proti jejich vůli nutit ke křtu. Rovněž tak se nikdo bez rozsudku zemské vrchnosti nesmí dotýkat jejich osob nebo je zabít. Protože bylo ve Fuldě i jinde kvůli podezření zabito několik Židů, přikazuje papež mocí své autority, aby se už tak nadále nedělo.

Papež Řehoř X. bulou ze 7. října 1276 bulu Inocence IV. potvrdil a zdůraznil, že Židé nesmějí být rušeni při svých náboženských úkonech.⁴⁰

Nebo je zde tehdejší německý císař Rudolf Habsburský (1273-1291), který nařídil, že Židé mohou být potrestáni za rituální vraždy jen tehdy, pokud byli z činu usvědčeni křesťany i Židy! Svědectví Němce tehdy nic neplatilo, pokud nebylo potvrzeno výpovědí Žida. Pro nás je samozřejmé, že se tak v případě rituální vraždy nikdy nemohlo stát, ale tehdy nikomu nepřišlo na mysl, že by (třeba i pokřtění) Židé mohli vypovídat před soudem jinak než ve prospěch svých soukmenovců.

Ve 13. století tedy světská i církevní knížata vystupovala na ochranu Židů a proto také otázka židovské rituální vraždy nemohla být za takových okolností objasněna.

Asi padesát let poté začal být v Mnichově Židy zavražděný chlapec uctíván jako „svatý Jindřich“ a na místě nálezu těla byla postavena kaple.

Ludvík Bavorský však kvůli tomu proti svým poddaným tvrdě vystoupil, nechal kapli strhnout, a zakázal uctívání zavražděného chlapce. Co nejostřeji také odmítl obvinění, že Židé dítě zabili k rituálním účelům.

V 15. století se státní i církevní moc znovu postavila na obranu Židů a panovníci tvrdě potlačovali veškerý lidový odpor proti nadvládě židovstva.

S odvoláním na dřívější buly papežů nesouhlasil císař Bedřich s protižidovským postojem markraběte Karla Bádenského. Markrabě totiž nechal pro rituální vraždu

⁴⁰ K stručné formulaci autora je třeba dodat, že ze znění buly je zcela zřejmé, že papež „náboženskými úkony“ zcela zjevně nemínil rituální vraždy pro krev; pozn. editora.

v Endingenu pachatele popravit, ostatní Židy vykázat ze země, a zabavit jejich majetek.

Císař naopak vycházel z toho, že rituální vraždy jsou údajně Židům zakázané, a proto k nim prý také nedochází. Obvinění Židů z takového zločinu tedy nepřichází v úvahu.

Karel Bádenský musel zabavený majetek zase vrátit a císař Bedřich III. vydal na základě těchto událostí roku 1470 edikt, jímž se bezpodmínečně zakazovalo Židy z rituální vraždy třeba jen obvinít. Na překročení císařského nařízení byly stanoveny těžké tresty. V různých procesech císař sám vystupoval jako obhájce a ochránce Židů.

Z mnoha příkladů, kdy i menší panovníci chránili Židy před obviněním z rituální vraždy, si zde ukážeme alespoň ten nejpřípadnější. Roku 1476 se milánští vévodové údajně podrobně zabývali otázkou rituální vraždy. Své poznatky pak shrnuli do rozsáhlého ediktu, z něhož cituji následující pasáž:

„Zdá se nám nepřiměřeně tvrdé obviňovat Židy, když se někde ztratí dítě, protože v místech, kde žijí, se ztrácí hodně dětí a příčiny jsou velice různé. Po výše řečeném tedy věříme, že nikdo se zdravým rozumem neuvěří takovým pošetilostem, z nichž jsou Židé obviňováni, a to už jen proto, že jejich zákon vraždu nedovoluje... Kromě toho nám věrohodné autority v té věci podaly velice závažné důkazy právní i přirozené povahy.“

Také tento edikt jako všechny zde citované dokazuje bezmeznou neznalost dané otázky z rasového hlediska. Je zcela jisté, že všechny rasy Evropy odmítají požívání krve, naproti tomu u Židů je to prokazatelně známo. Jejich religiózní zákony požívání krve přímo vyžadují a netrpí žádné odchylky. Skutečné pohnutky milánských vévodů k vydání výše citovaného ediktu dnes spolehlivě neznáme. Jisté však je, že knížata středověku se obecně vždy potýkala s finančními potížemi, a Židé byli již tehdy největšími bankéři. *Je tedy velice pravděpodobné, že většina ediktů, výnosů a příkazů na ochranu Židů byla také zaplacená jejich penězi.*

Zde je jedna z hlavních příčin, proč spravedlivé objasnění otázky rituální vraždy nebylo v té době možné.

Nesmíme také zapomínat, že názor vladařů byl pro všechny poddané závazný, a také panoval obyčej, že zeměpán určoval náboženství svých poddaných. Není proto divu, že se cítění i mínění lidu nemohlo prosadit ani v otázce rituální vraždy.

Novější doba přinesla poddaným více svobody, osvobodila je z nevolnictví a poznenáhlu z nich dělala myslící členy státu. Zdálo by se, že nyní bude možné beze zbytku odhalit neobjasněné zločiny Židů.

Nicméně ani teď to možné nebylo. Ve stejné nebo i ještě větší míře, v jaké se poddaným dostávalo různých práv a možností, získávali Židé vliv na vedení států i na výkon soudní pravomoci. Židé se stávali právníky, státními zástupci i soudci. A přesně tak, jako bylo za časů Bedřicha II. židovstvo chráněno ediktem císaře, dělo se i nyní díky židovským právníkům a soudcům při pojednávání rituálních vražd. Tudíž ani tehdy nebylo možné jednoznačné objasnění otázky.

Kromě toho stejně jako dříve hrály v takových případech důležitou roli židovské peníze. Připomínám pouze událost v Tisza-Eszláru. S ohledem na židovské peníze

ponechal tehdy uherský soud bez trestu jasně prokázanou rituální vraždu vzdor bouřlivým protestům obyvatelstva i odborné veřejnosti.

Na tomto místě nesmíme opomenout zmínit mimořádný vliv Židů na tisk. Jeho význam na ovlivňování veřejného mínění je všeobecně znám a Židé jej přirozeně také uměli správně ocenit. Na své cestě ke světovládě se vrhli především na tisk a postupně se jej také z největší části zmocnili k vlastnímu prospěchu. Když nějaké noviny začaly probírat židovskou rituální vraždu, Židé prostě uplatnili svůj vliv a naprostou většinu tisku přinutili, aby je veřejnosti představoval jako nevinné obětní beránky. Postupně došly věci tak daleko, že se proti židovské rituální vraždě už téměř nikdo neodvážil vystoupit.

Jediná možnost, jak proti tomu bojovat, byla v politických stranách. Ale i zde již Židé z opatrnosti učinili příslušná opatření. Jako příslušníci zcela určité rasy s jednotnými politickými, hospodářskými i společenskými cíli vstupovali do prakticky všech stran, a je samozřejmé, že tak činili s jasným záměrem. Tím, že si Židé všude zajistili rozhodující vliv, zabránili každé straně účinně vystupovat proti svým soukmenovcům. Projednávání rituální vraždy stranami tedy bylo rovněž nemožné, ba právě naopak strany se staly obhájcem a ochráncem tohoto zločinu. Nesmí se také zapomínat na propojení tehdejších nejvýznamnějších politických osobností se zednářstvem.

Závěr

Židovská rituální vražda se týká pouze dílčí, byť i závažné oblasti židovské otázky. Ve snaze tuto oblast co možná obsáhle předložit jsme zde vědomě upustili od projednávání židovské otázky obecně. Jestliže tedy máme zjištěných skutečností také náležitě využít, je třeba zkoumat a hodnotit dílčí oblast rituální vraždy v celkové souvislosti.

Jednou z nejpřednějších úloh křesťanských církví je vystupovat všemi prostředky proti židovstvu, pod jehož vedením a z jehož iniciativy jsou tyto odporné zločiny páčány. Církev jako strážce náboženství mají za úkol své členy niterně posilovat a vést k tomu, aby všechno nelidské a nedůstojné odmítali a vystupovali proti tomu; vraždy jsou nejohavnějším myslitelným zločinem.

Pro život všech nežidovských národů má největší, ba doslova rozhodující význam, uvědomit si lstivé pronikání židovstva do všech oblastí národního života, protože toto poznání je nezbytným předpokladem pro účinný odpor.

Žid se zpočátku vždy snažil osvojit si mravy, obyčeje a především jazyk hostitelského národa, stejně usilovně ovšem také skrýval svou vlastní podstatu a charakter. Brzy však začal zasahovat do politického života dotyčného národa. Navazoval všestranné styky a vztahy, které mu zajišťovaly odpovídající vliv; dalším bojovým heslem bylo zrovnoprávnění. S rostoucím politickým, hospodářským i kulturním vlivem pak Žid prosazoval stále rychleji svůj rozkladný životní i světový názor, který se dotýkal přímo životního nervu dotyčného národa a ochromoval jeho síly k odporu.

V současnosti stojí všichni ohrožení Nežidé před osudovým rozhodnutím: buď se probuzené národy v poslední chvíli zbaví židovské nadvlády, nebo budou samy židovstvem rozloženy a zničeny. Ohledně těchto záměrů se židovstvo za tisíciletí seabeměně nezměnilo.

Neměnnými bojovými hesly židovstva jsou zločin a rozklad, hnací silou jeho konání nenávisť a negace, tedy absolutní převrácení nejvyšších hodnot. Tento boj rozhodne o příštím osudu. Věříme, že vítězství bude na naší straně.

Dodatek 1

Židovská rituální vražda - Chicago 1955

Děsivý příběh o bílých dětech a reálné možnosti židovského rituálního vraždění. Pět dětí, jejich otce, židovského doktora a historika židovských rituálů potkala předčasná smrt.

Deska běžná na evropských budovách

Rabíni prořezávají hrdlo malému dítěti

Chicago 1955

Rituální oběti

Židovská komunita v Chicagu, jedna z nejbohatších na světě, vždy měla extrémně silný vliv v zákulisí Windy City⁴¹, vliv stejně tak vše prostupující a silný (ne-li ještě silnější) jako ve zločineckých syndikátech – o co méně viditelný, tím zlověstnější.

Židé byli obviňováni ze zneužívání krve (vraždění nežidovských dětí a získávání jejich krve) i jejího používání k pečení macesů při svátcích Pesach. První případ byl zdokumentován v Norwichi v Anglii roku 1144.

⁴¹ Větrné město, přezdívka Chicaga; pozn. překl.

Pět zavražděných dětí

Mezi říjnem 1955 a prosincem 1956 bylo uneseno celkem pět bílých dětí – dva bratři, jejich kamarád a dvě sestry. Byli zavražděni způsobem, který ukazoval na židovskou rituální oběť s liturgickým cílem získat krev Nežidů pro přimíchání do macesů používaných při několika židovských rituálních obřadech, známých jen zasvěcencům, při svátcích jako Purim, Pesach a Kol nidre při Jom Kipur.

Sestry Grimesovy a chlapci Schuesslerovi

Oběťmi vraždy byli John a Anton Schuesslerovi, Robert Peterson a Barbara a Patricia Grimesovy.

Navzdory stovkám hodin vyšetřování chicagské policie zůstávají obě vraždy oficiálně nevyřešené.

Tyto případy měly určité společné znaky. Chlapci ve věku 14, 13 a 11 let a děvčata ve věku 13 a 15 let byli nalezeni nazí, nicméně nikdo z nich nebyl sexuálně zneužit.

Všechna těla byla „**zbavena krve**“.

Rituální vražda

Podle zpráv patologů byli naživu ještě nějakou dobu po nahlášení jejich pohřšování, ačkoliv neobvykle chladné počasí, jemuž byla vystavena těla děvčat, znemožnilo určení přesného času smrti. Mrtvoly měly na zápěstích a kotnících pruhy, ukazující, že byly svázané nebo spoutané. Všechny oběti byly mučeny většinou malými, mělkými řezy a bodnými zraněními, z nichž žádné samo o sobě nemohlo zapříčinit smrt.

Za oficiální příčinu smrti bylo stanoveno vykrvácení a šok ze ztráty krve a zimy, ačkoliv 14letý Bobby Peterson podle všeho kladl odpor, byl tloučen do hlavy tupým předmětem a škrcen do bezvědomí silnými rukama s „nehty jako drápy“, jež na jeho krku zanechaly stopy. Všechna těla dětí byla „zbavena krve“.

Dalším charakteristickým rysem byl ZPŮSOB mučení.

Obě ženské oběti byly mučeny opakovanými bodnými zraněními v horní části trupu, na stehnech a na hýždích, naznačujícími sadisticko-sexuální prvek motivace vrahů, ale Schuesslerovi měli probodané ruce, zápěstí a nohy většími nástroji jako hřebíky nebo tesařské šídlo, které jim způsobily zranění velmi podobná takzvaným stigmatům, ranám Ježíše. Oči a ústa chlapců byly rovněž zmrzačeny nikdy nezveřejněným způsobem.

Bohatství

Dalším podivným aspektem případu bylo to, že v ranách chlapců byly stopy blíže nespecifikovaného obilí. Že by mouka na macesy?

Stopy podlahové krytiny usazené v mase jedné oběti dokládaly, že její tělo bylo přepravováno v automobilu Packard, luxusním voze populárním mezi těmi nejbohatšími, který se už nevyráběl a ukazovalo to na někoho s dost penězi na to, aby si takový vůz mohl koupit a vydržovat.

Na těchto případech není pozoruhodné samotné nevyřešení, ale to, kam až Židé dokážou zajít, aby uttlali případy vyvolávající podezření na rituální vraždu. Vzhledem k silnému zájmu veřejnosti o tento případ samozřejmě existoval velký mediální rozruch.

Ututlávání v novinách

The Chicago Sun Times v odpoledním vydání popsaly rituální povahu zranění a spekulovaly, členové jakého „náboženského kultu“ by do toho mohli být zapleteni.

Během deseti minut poté, co se toto vydání dostalo na ulice, byly vyslány dodávky, aby je přivezly zpět; všechny *výtisky byly zabaveny ze stánků* a dopraveny do budovy redakce, kde je spálili.

Osm výtisků měla paní Lyle Clark Van Hyningová, vydávající konzervativní časopis jménem *Women's Voice* (Ženský hlas). Když zavolala do kanceláře Daily News a ptala se, proč byly noviny staženy, odpověděli jí, že kvůli „stížnostem“ a že by pravděpodobně vyvolaly „rasové nepokoje“. Paní Van Hyningová měla podezření a poslala otci dvou zavražděných chlapců, Antonu Schuesslerovi, zásadní práci Arnolda Leeseho JEWISH RITUAL MURDER (Židovská rituální vražda).

Zkorumpovaná policie

Šerif Joe Lohman

Schuessler si jeho knížku přečetl a to, co se v ní dozvěděl, ho šokovalo. Pak však udělal tu chybu, že šel na policii a požadoval, aby byl prošetřen možný rituální motiv vraždy jeho synů.

Harry Gloss

Šerifem okresu Cook byl tehdy Žid Joseph Lohman, který Schuesslera okamžitě umístil do vazby pro podezření z vraždy jeho vlastních dětí.

Za vyšetřovatele obou vražd Lohman stanovil židovského detektiva Harryho Glosse.

Do Schuesslerova domu byl s partou mužů poslán židovský zmocněnec jménem Horowitz s cílem převrátit dům vzhůru nohama při hledání „důkazů“. Horowitz pak paní Eleanor Schuesslerové a její rodině udělil faktické domácí vězení, když jim zakázal opustit dům nebo s kýmkoliv mluvit po telefonu, aby „nemohli šířit fámy o Židech“.

Detektivové říkají: „Důkazy byly zničeny.“

Dva chicagští detektivové, mající tento případ na starost, irští poručíci James Lynch a James McMahon, si později rozzlobeně stěžovali, že Lohmanovi vyšetřovatelé z okresu zničili důkazy, vyhrožovali svědkům, ovlivňovali je, a celkově při každé příležitosti ztěžovali jejich snahu případ vyšetřit.

Anton Schuessler podstoupil test na detektoru lži, který ho naprosto očistil a zároveň dokázal, že má skálopevné alibi.

Doktor smrt

Místo aby byl propuštěn, úřady Arnolda Schuesslera uvěznily v soukromém psychiatrickém ústavu v Des Plaines v Illinois, vedeném dr. Leonem Steinfeldem.

Byla mu nařízena léčba elektrošoky. Ještě téhož odpoledne, kdy byl do „sanatoria“ přivezen, zemřel.

Anton Schuessler záhadně umírá

Podivná smrt truchlícího otce vyvolala takový skandál, že došlo k veřejnému vyšetřování Schuesslerova případu a dr. Steinfeld musel vypovídat. Uvedl, že Arnold Schuessler trpěl „halucinacemi“ a „paranoidními bludy“, že „ho určití lidé venku chtějí dostat“. Steinfeld tvrdil, že Schuessler zemřel na infarkt. (Bylo mu 42 let a nikdy neměl srdeční potíže.)

Chicagský koroner říká: „Schuessler byl zavražděn.“

V roce 1955 dokonce i v Chicagu ještě zbývalo pár poctivých státních úředníků, mezi něž patřil i koroner okresu County, nerudný starý Ir dr. Thomas McCarron, který byl také kvalifikovaný psychiatr. McCarron znal dr. Steinfelda z minulosti.

Dr. McCarron nazval Steinfelda lhářem a šarlatánem a předal všechny dokumenty k případu okresnímu prokurátorovi s doporučením, aby Steinfelda žaloval pro křivou přísahu a vraždu.

Rovněž tvrdě osočil Steinfelda v novinách a veřejně prohlásil, že podle jeho názoru byl Arnold Schuessler zavražděn. Díky tomu dostal od okresního prokurátora oficiální nařízení se k případu dál veřejně nevyjadřovat. O několik dní později mu kvůli zdůraznění vážnosti tohoto varování jednoho večera malá bomba vyrazila hlavní domovní dveře.

Prodával osvobození od vojny

Během druhé světové války byl Steinfeld stíhán za podávání legálních i ilegálních látek židovským chlapcům, které jim způsobovaly fibrilaci srdce, naplnění plic kapalinou simulující tuberkulózu, zhoršující stav kůže atd., aby se mohli vyhnout vojenské službě.

Steinfeld údajně měl brát 2 000 dolarů za každého, koho zachránil před tím, aby se musel postavit „chladné oceli a žhavému olovu“ nacistů.

Steinfeld nalezen oběšený

Nicméně existovala alespoň nějaká opožděná spravedlnost. Steinfeld několik dní po uzavření vyšetřování uprchl ze země. Odletěl do Švýcarska na „léčbu klidem“ a jednoho rána byl nalezen oběšený v hotelovém pokoji. Prý šlo o sebevraždu.

Židé si kupují mlčení

Židovský publicista Irv Kupcinet založil „fond solidarity“ a krátce poté věnoval vdově po Arnoldu Schuesslerovi, matce zavražděných dětí, 100 000 dolarů od chicagské židovské komunity – v letech 1955-56 obrovskou částku, dnes odpovídající několika milionům. U Židů jde o velmi neobvyklé gesto vůči nežidovské oběti zločinu, v tomto případě Němci, ledaže by si tak kupovali mlčení.

Další podivné úmrtí

Arnold Leese

Je možné, že existuje ještě poslední vražda, související s tímto hrůzným případem. Britský autor Arnold Leese měl obrovské množství novinových výstřižků a informací včetně vyšetřovacího protokolu od svých dopisovatelů v Chicagu a pracoval na finálním popisu Schuesslerova případu jako nejlépe zdokumentovaném případě židovské rituální vraždy v moderní době, když však na jaře 1956 náhle zemřel.

Tisíce zmizelých dětí každý rok

Když se posmrtně dělal inventář jeho majetku, písemnosti ohledně Schuesslerova případu, na nichž pracoval a které ukázal několika přátelům a návštěvníkům, se nikde nenašly. Poslední překážka byla odstraněna. Člověk se dnes dívá na ty malé smutné tváře na krabicích od mléka a nemůže si pomoci, ale musí přemýšlet...

Badatelé tvrdí, že na místě vraždy „straší“

Místo vraždy se pak stalo jednou z největších paranormálních atrakcí v zemi.

Dodatek 2

Ruské noviny píšou o rituálních vraždách dětí, páchaných ruskými Židy

(Zdroj: <http://www.kavkazcenter.com/eng/content/2006/09/21/5662.shtml>, 21. září 2006)

16. dubna 2005, jen týden před začátkem židovského svátku pesach 23. dubna, „zmizelo“ v Krasnojarsku na Sibiři pět křesťanských a muslimských dětí. O čtyři týdny později byla jejich spálená těla nalezena v odpadní jímce.

Populární ruský deník *Komsomolskaja pravda* dnes píše, že mnoho Rusů ve městě je přesvědčeno, že děti

rituálně zavraždili místní Židé a poté je spálili, aby zločin zakryli a zabránili znalcům zjistit, že v tělech není krev, kterou chasidští Židé používají k rituálním účelům.

Jen málokdo ve městě věří, že židovští vrazi stanou před soudem a že by byly vraždy v dnešním novém, demokratickém Rusku policií náležitě objasněny.

Vladimír Salamatov, právník zastupující rodiče zavražděných dětí, novinám řekl, že pět nezávislých odborných expertíz potvrdilo u všech pěti spálených těl nedostatek hemoglobinu (červeného krevního barviva).

„Jsem přesvědčen, že to byla rituální vražda vykrvácením,“ řekl.

Jevgenij Kazancev, ředitel Centra monitoringu netradičních náboženských skupin, souhlasí, že to byla rituální vražda.

Nezávislý moskevský badatel a novinář Michail Nazarov zdůrazňuje, že v Krasnojarsku je silná židovská komunita a že úřady udělají všechno možné, aby tuto rituální vraždu, spáchanou Židy, utajily. Jeden svědek oznámil, že viděl těla dětí hozená do jímky nedotčená, a pak je někdo spálil, aby zakryl rituální zranění na specifických místech těl, způsobených vykrvácením, řekl Nazarov.

Tento vědec připomenul známý případ rituální vraždy desetiletého⁴² křesťanského dítěte Andreje Juščinského v Kyjevě roku 1911. Zatčen a obviněn z vraždy byl Bejlis, člen místní židovské komunity. Soud ho později těsným hlasováním poroty na základě nedostatku důkazů osvobodil.

„K vraždě Andreje Juščinského také došlo několik dní před židovským pesachem. Jeho tělo také nechali vykrváctet a pohodili nepohřbené,“ řekl Nazarov.

„A o Bejlisovi je známo, že patřil ke stejné lubavičské chasidské větvi judaismu jako současný hlavní ruský rabín Berl Lazar, který... kopíruje praktiky amerických gangsterů (narodil se v USA) a má podporu židovských oligarchů, krasnojarského hlavního rabína Wagnera i židovského guvernéra Krasnojarské oblasti Chloponina,“ dodal Nazarov ve svém rozhovoru pro *Moskevské noviny*.

⁴² Dr. Hellmut Schramm v díle *Židovská rituální vražda* uvádí třináctiletého; pozn. překl.

Přehled literatury

Doklady a písemnictví o rituální vraždě jsou stejně tak staré jako sama otázka a rovněž tak rozsáhlé jako židovský zločin. Nám nejsnadněji přístupná literatura z konce 19. a začínajícího 20. století se dělí do dvou velkých skupin.

Nejpočetnější jsou příznačně práce židovských nebo Židy ovlivňovaných autorů, kteří rituální vraždu přirozeně zcela popírají. Zhruba z poloviny tak velká druhá skupina považuje rituální vraždu především za čistě religiózní otázku a jen nepočtená díla ji správně posuzují jako záležitost, týkající se v zásadě celého nežidovského světa. Kromě těchto spisů jsou zde ještě některá díla, která se snaží držet uprostřed obou směrů.

Židovstvo na svou obranu vynaložilo nesmírné prostředky a neopomenulo do slova vůbec nic k tomu, aby pod pláštíkem vědy prokázalo svoji nevinu. Příznačnou a tedy smutnou roli v tom sehráli i někteří teologové. Že se luteránský teolog židovského původu Franz Delitzsch (nezaměňovat s Friedrichem Delitzschem) cítil nucen vystoupit na obranu židovstva, je celkem pochopitelné. Když se však teolog Hermann Strack, katolický duchovní dr. Frank nebo dokonce dr. Franz Liszt (příbuzný skladatele Liszta) snažili prokazovat nevinu Židů na rituálních vraždách, pak je to smutným důkazem duchovní závislosti na židovstvu, do níž se tyto osobnosti dostaly.

Vítězství v boji za pravdu o židovské rituální vraždě však nakonec připadne přesvědčivým a drtivým důkazům.

V posledních třech desetiletích vycházely knihy ohledně otázky rituální vraždy jen ojedinele a jistě nechybíme tvrzením, že jednou z hlavních příčin byly právě probíhající masové politické vraždy, vedle nichž zděšenému lidstvu připadala otázka individuálních rituálních vražd jako zcela vedlejší.

Svoji roli zde podle všeho sehrála i další okolnost. Obstarávání příslušných podkladů a materiálů bylo čím dál tím obtížnější. Zvláště nápadné to bylo z nabídky antikvárního trhu, který se z největší části nacházel v židovských rukou.

V zájmu doplnění tohoto díla se vydavatel rozhodl nakoupit řadu příslušných děl a postupně je zpracovávat. Všechny dále uvedené tituly se v originále nacházejí v archivu vydavatelství. Na použitá resp. citovaná díla, v našem přehledu neuvedená, bylo odkázáno již v textu této knihy.

V naší knize jsme až na několik výjimek záměrně upustili od odkazů na prameny. Čtenář, který se chce jen pokud možno rychle a plynule poučit, by tím byl zbytečně rušen. Pro ostatní, kterým jde o soustavnější a důkladnější studium, je připraven následující přehled příslušné literatury. Tím se podle možností nejlépe vyhová oběma čtenářským požadavkům.

Rituální vražda

∇ = židovská díla

* = protižidovská díla

Bischoff, Erich dr.: *Das Blut im jüdischen Schrifttum und Brauch. Eine Untersuchung.*
Ludolf Beust Verlag, Leipzig 1929

- * Deckert, Joseph dr.: „*Der wahre Israelit*“ vor den Wiener Geschworenen. Verlag des Sendboten des h. Joseph, Wien 1896
- ∇ Delitzsch, Franz: *Was D. August Rohling beschworen hat und beschworen will. Zweite Streitschrift in Sachen des Antisemitismus*, Dörffling & Franke, Leipzig 1883
- ∇ Delitzsch, Franz: *Schachmatt den Blutlügen Rohling und Justus*, Andreas Deichert, Erlangen 1883
- * Dühring, Eugen dr.: *Die Judenfrage als Frage des Rassencharakter und seiner Schädlichkeit für die Existenz und Kultur der Völker*, O. R. Reisland, Leipzig 1930
- ∇ Elbogen, Friedrich dr.: *Der Prozeß Hilsner. Rede gehalten in Wien am 26. Mai 1906 im Verein zur Abwehr des Antisemitismus*, Wilhelm Fischers Buchdruckerei, Wien 1906
- * Feuerstein, Otto: *Der Ritualmord in Konitz an dem Gymnasiasten Ernst Winter*, Verlag Karl Rohm, Lorch (Württemberg), o. J.
- ∇ Frank, Fr. dr.: *Der Ritualmord vor den Gerichtshöfen der Wahrheit und Gerechtigkeit*, Verlagsanstalt vorm. G. J. Manz, Regensburg 1901
- ∇ Frank, Fr. dr.: *Nachträge zu „Der Ritualmord vor den Gerichtshöfen der Wahrheit und Gerechtigkeit“*, Verlagsanstalt vorm. G. J. Manz, Regensburg 1902
- * Freimut, Bernardin: *Altjüdische Religions-Geheimnisse und neujüdische Praktiken*, Adolph Russel's Verlag, Münster 1893
- * Freimut, Bernardin: *Die jüdische Blutmorde von ihrem ersten Erscheinen in der Geschichte bis auf unsere Zeit*, Adolph Russel's Verlag, Münster 1895
Heilige Schrift: *des Alten und Neuen Testaments*
- ∇ Gorel, Ludwig: *Das Blutmärchen. Seine Entstehung und Folgen bis zu den jüngsten Vorgängen auf Korfu*, Verlag J. Gnadenfeld & Co., Berlin 1891
- * Gröbler, F.: *Das Blutopfer der talmudischen Juden. Eine Untersuchung der Frage, ob dieselben Christenblut zu geheimen Zwecken gebrauchen und ob der Talmud den Christenmord gestattet oder sogar zur Pflicht macht*, Verlag Carl Kamer, München 1883
- ∇ Hellwig, Albert dr.: *Ritualmord und Blutaberglaube*, J. C. C. Bruns, Minden i. W. 1914
- ∇ Hellwig, Albert dr.: *Verbrechen und Aberglaube. Skizzen aus der volkswissenschaftlichen Kriminalistik*, B. G. Taubner, Leipzig 1908
- ∇ Kohut, Adolph dr.: *Ritualmordprozesse. Bedeutsame Fälle aus der Vergangenheit*, Verlag Dr. Basch & Co. GmbH, Berlin 1913
- * Ljutostanskij, J. J.: *Die Juden in Rußland. Erster Band: Leben und Treiben im jüdischen Kahal*, Verlag Deutsche Kultur-Wacht, Berlin-Schöneberg, o. J.
- * Ljutostanskij, J. J.: *Die Juden in Rußland. Zweiter Band: Jüdische Ritualmorde in Rußland*, Verlag Deutsche Kultur-Wacht, Berlin-Schöneberg, o. J.
- * Loge, Christian: *Gibt es jüdische Ritualmorde? Eine Sichtung und psychologische Klärung de geschichtlichen Materials*, Ulrich Mosers Verlag, Graz-Leipzig 1934
- * March, Ottokar von der Stauf: *Der Ritualmord. Beiträge zur Untersuchung der Frage*, Hammer Verlag (Franz Stein), Wien 1933
- ∇ Nußbaum, Arthur Dr.: *Der Polnaer Ritualmordprozeß. Eine kriminalpsychologische Untersuchung auf aktenmäßiger Grundlage. Mit einem Vorwort von Prof. Dr. Franz von Liszt*, Verlag A. W. Hayns Erben, Berlin 1906
- ∇ Schupp, August: *Die päpstlichen Bullen über die Blutbeschuldigung*, München 1900
- * „Gibt es einen jüdischen Ritualmord?“ *Verhandlungen über die Judenfrage im Hause österreichischen Abgeordneten am 10. und 16. November 1899*, Verlag Karl Rohm, Lorch (Württemberg) 1922

▽ Různí autoři: *Die Blutbeschuldigung gegen die Juden. Stimme christlicher Theologen, Orientalisten und Historiker. Die Bullen der Päpste. Simon von Trient*

▽ K obvinění z rituální vraždy: *Herausgegeben vom Centralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaube e. V.*, Philo-Verlag und Buchhandlung GmbH, Berlin 1934

Dílo dr. E. Bischoffa je neutrální, ale na základě vědecky vyhodnocených podkladů prokazuje židovskou rituální a masovou vraždu.

Časopisy

* *Hammer*, Leipzig

* *Judenkenner*, Berlin

* *J. B. Illustrierte Beobachter*, Berlin

* *Personalist und Emancipator*

* *Stürmer*, Nürnberg

* *Völkischer Beobachter*, Berlin

* *Weltdienst*, Erfurt

* *Weltkampf*, München

▽ *Israelitisches Familienblatt*

* * *

